

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

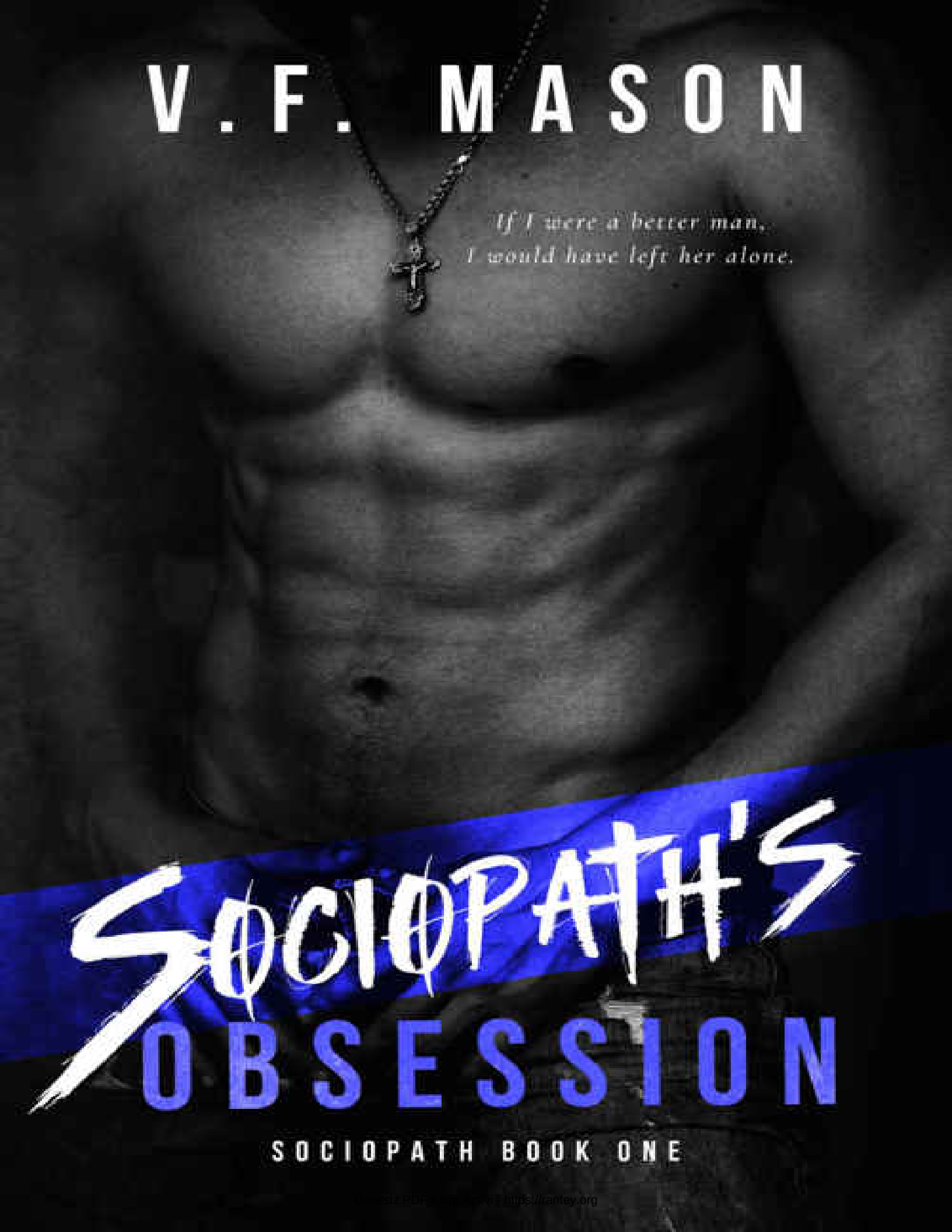
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

V.F. MASON

*If I were a better man,
I would have left her alone.*

**SOCIOPATH'S
OBSESSION**

SOCIOPATH BOOK ONE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

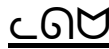
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

SOCIOPATH'S OBSESSION

DEDICATION

Sevginin gücüne.

TABLE OF CONTENTS

Önsöz
Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm
On Birinci Bölüm
On İkinci Bölüm
On üçüncü Bölüm
On dördüncü Bölüm
On beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On yedinci Bölüm
On sekizinci Bölüm
Ondokuzuncu Bölüm
Yirmiinci Bölüm
Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm
Teşekkürler
Benimle iletişime geçin

PART ONE

The Hunt

PROLOGUE

Koşmak.

Aklımda sadece bu düşünce vardı, ben de öyle yaptım.

Çıplak ayaklarım sıcak betona değmekten yanıyordu ama umurumda değildi. Tüm gücümle, tüm enerjimle, tükenene kadar koştum.

Nefes nefese, hızla atan kalbimi kontrol etmeye çalışarak, engibeli zemine diz çöktüm.

Hareket ettiğini duydum; arkamdaydı.

“Safir.” İğrenç sesi, adımını söylerken yumuşadı. “Benimle gel.” Elim bebeğimin bulunduğu karnıma gitti ve ayağa kalkarken daha önce hiç olmadığı kadar kararlı bir şekilde ayağa kalktım. “Aferin kızım. Şimdi gidelim. Buradan çıkmamız gerek.”

Pek çok hayatı mahvetmişti. Çocuğuma dokunmasına ya da bu dünyada yaşamaya devam etmesine izin vermeyecektim. Arkamı dönüp elimdeki silahı ona doğrulttum ve donup kaldı.

“Silahı yere bırak.”

Birlikte geçirdiğimiz tüm anılar zihnimde bir anda canlanınca ellerim titredi.

Bunu nasıl yapabildi? Bu kadar çok can aldıktan sonra bu dünyada nasıl yaşamaya devam edebildi?

Ve daha da önemlisi, sevdiğim adamı öldürdükten sonra benim onunla gönüllü olarak gideceğimi nasıl düşünebilirdi?

Asla.

"Hoşça kal," diye fısıldadım tetiği çekerken.

Boğazından gelen hırıltılı bir iniltiyle dizlerinin üzerine çöktü. Elini göğsüne götürdü ve gözlerinde nefretle doğrudan bana baktı. Sonra yere yığıldı, öldü.

Ellerim yanlarıma düştü. Gözlerimden yaşlar süzüldü, ama onun yüzünden değildi, hayır. O şerefsiz bunu hak etmiyordu. Gözyaşlarım onun yaptığı tüm kötülükler içindi.

Arka plandaki siren sesleri beni sersemliğimden çıkardı ve bir saniye, bir saat ya da belki daha fazla bir süre sonra, bir adam nazikçe bana dokundu, üzerimi bir battaniyeyle örttü ve ambulansa binmeme yardım etti.

"Endişelenme tatlım. Her şey yoluna girecek," dedi sağlık görevlilerinden biri, ambulansın tavanına donuk gözlerle bakarken elimi nazikçe sıkarak. Dudaklarım kurumuştu ve acıyordu. Bilinçsizlik beni ele geçirmeden önce hatırlayabildiğim son şey D'nin öpücükleri ve onu bir daha asla elde edemeyeceğim gerçeğiydi.

Üzerinde.

Her şey sonunda bitmişti.

O anda kendimi ağlamaya ve kederin beni ele geçirmesine izin verdim.

CHAPTER ONE

MONSTER

Beş Hafta Önce
New York, 2011

Sosyopat

Sandalyedeki adam, göğsünden geçen birkaç kayışla duvara sabitlenmişti. Ben ellerimin ona uyguladığı enfes işkenceden zevk alırken, adam acı içinde bağırıyordu. Bir adama dayanılmaz acılar çektirmek ama ölmesine yetmeyecek kadar acı çektirmek gerçekten bir sanat eseri idi.

Yıllarca bu işi ustalıkla yaptım, her şeyi öğrendim ve mesleğimi büyük bir özveriyle uyguladım.

Bıçaklar, silahlar, zincirler, teller.

Benim için hiçbir sınır yoktu.

Bunu çok sevdim—kurbanımla günlerce, hatta bazen canım isterse haftalarca oynayabileceğim güç ve bilgi duygusunu. Sonunda yeterince sabrettiğimde (ki bu her zaman benimle ilgiliydi), o piçleri çabucak öldürürdüm. Sürekli sızlanmaları sinirlerimi bozuyordu.

Tüm sürecin en sıkıcı kısmı cesedi ortadan kaldırmaktı -orada pek iş yoktu- ve sonra da izlerimi örtbas etmekte ki kimse beni bulmasın.

Ancak, herhangi birinin beni böyle şeylerden şüphelenmesi fikri gülünçtü.

Eğer varsa eşlerine ve ailelerine başsağlığı dileklerimi ileten ve polis aramalarına aktif olarak katılan bendim.

İnsanlar bazen çok saf olabiliyorlardı. Görünüşlerin aldatıcı olabileceğinden haberleri yoktu.

İyi sandıkları şey, aslında karanlık olabilir.

Onların karanlık sandığı şey, insanlığın tek kurtuluş yolu olabilir.

"Aman Tanrım." O şerefsiz kendi kanında boğuluyordu; sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti ve gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Bu beni güldürdü.

“Asla.” Küçük ama keskin bıçağı tuttum ve sırtına küçük desenler kazıdım, bu da bana bir acı ılığı daha kazandırdı. Tanıdık, iğrenç idrar kokusu havayı doldurdu. Bu herif kaç kere daha altını ıslatacaktı acaba? Burun maskemi yüzüme daha iyi oturtarak, ne için acı çektiğini bilmesi için sırtına isimleri yazmaya devam ettim.

Muhtemelen beni bir canavar sanırdınız.

Haklısınız.

İşkenceyi ve acıyı severdim, ama sadece ben acı çektirdiğim zaman.

Aynı anda hem tanık, hem hakim, hem de cellat oldum.

Onların yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu benden daha iyi kimse bilemezdi.

Çaresiz.

Korkmuş.

Açlıktan ölmek üzere.

İhmal edilmiş.

Ve acı içinde.

Sürekli kahrolası bir acı içindeyim.

Hiç kimse canavar olarak doğmaz.

O beni bugünkü kişi yaptı ve onun bu 'hediyesi' için minnettarım.

Sosyopat, onun gibi adamlara özen gösterir, acı çekerek ölmelerini sağlardı. Benden asla kolay bir ölüm beklemezdim. Yaptıkları tüm pislikler için acı çekmelerini sağladım. Bu eğlenceliydi ve hak ettikleri bir cezaydı.

Merhamet. Ne garip bir kavram.

Bu dünyada hiç kimseye, hele de benim gibi canavar olanlara, asla merhamet göstermem.

Hayat o kadar cömert değildi.

O kadar cömert değildim.

Kimse bundan haberdar değildi; kimse benim adımlı bilmiyordu. Sadece takma adımlı biliyorlardı.

Sosyopat.

O isimle bir e-posta alanlar, sonun yaklaştığını biliyorlardı.

Haftalarca temkinli, huzursuz ve her adımdan korkarak geçirdikleri anları izlemek benim için bir tür hazdı. Neden acı çekeceklerini biliyorlardı.

Hayat muhteşemdi.

Bu beni çok heyecanlandırdı.

Ve ben daha fazlasını hiç istemedim.

Kadınlar birbirinin yerine geçebilirdi ve onları sadece örtünmeye ihtiyacım olduğunda kullanırdım.

Onlara asla dokunmak istemedim, onların da bana dokunmasını istemedim. Gereğinden uzun süren herhangi bir fiziksel temastan nefret ettim. Cinsel organıma veya vücudumun herhangi bir yerine dokunmalarına asla izin vermedim. Aptalca hareketler yapmaya kalkışmasınlar diye onları nasıl memnun edeceğimi öğrenmek zorunda kaldım.

Seks bir angarya, bilgiye veya erişime ihtiyaç duyulduğunda kullanılması gereken gerekli bir silahtı. Ne daha fazla, ne de daha az.

Ta ki onunla tanışana kadar.

Onunla tanışmak içimde bir şeyleri değiştirdi ve kontrolümü kaybettim.

O da herkes gibi bir hedefti. Ona bir dokunuşuyla her şeyim oldu.

Ondan tiksirmek yerine, ona dokunmayı ve onun benim altımda dağılmasını arzuluyordum. Zihnim, zindanımdaki yatağa serilmiş halde, ter içinde kalmış bedenlerimiz ve benim sahipliğimin ısırik izleriyle dolu vücuduyla ilgili görüntülerle doluydu.

Ona asla zarar vermek istemedim, ama ona sahip olmak istedim. Onu kendime ait olarak damgalayıp, dünyanın beni olduğum gibi görmesini ve kabul etmesini istedim.

Hayatımda gördüğüm en mavi gözlere sahipti; tıpkı berrak mavi gökyüzüne bakmak gibiydi.

Sıcak ve güzeldiler.

Safir.

Benim Safirim.

Daha iyi bir insan olsaydım, onu yalnız bırakır ve hayatımın bir parçası yapmazdım.

Ama ben bir canavardım.

Canavarların kalbi yoktu.

CHAPTER TWO

ANGEL OF DEATH

Her zamanki gibi, etkinlik beni çok sıkmıştı. Babamın, sponsorların küçük ailemizi mükemmel olarak görmelerini ve şirketine yatırım yapmaya devam etmelerini sağlamak için ne kadar çok yaltaklandığına neredeyse gözlerimi devirecektim. Medya, asistanıyla olan ilişkisini ortaya çıkarmasaydı, o büyük maskeli balo gerçekleşmezdi. Babam ve annem, eski çalışanın sözlerinin, şirketten hırsızlık yaptığı gerekçesiyle işten çıkarılmasının intikamı olduğunu kamuoyuna ikna etmek için bir basın toplantısı düzenlediler. Herkesi haksız çıkarmak için, babam bütün gece anneme yapışık kaldı ve her sözünü dinledi.

Nasıl böyle yaşayabilirdi? Yıllarca neden babamla birlikte kaldığını hiç anlamadım. Babam sürekli aldatıyordu ve o da sürekli ağlıyordu... ama sonra bir şişe viski sorunlarını çözüyordu ve yatağının üzerinde yeni bir mücevher kutusu duruyordu.

Başımı sallayarak dışarı, güzel bahçemize açılan terasa çıktım. Bu lanet yerde bir dakika daha kalsam boğularak ölecektim. Ailemin mutlu olması ve üniversite harçlarımı ödemeye devam etmeleri için takmak zorunda kaldığım sahte gülümsemelerden yüzüm acıyordu.

Annemin yıllarca çektiği acıları izledikten sonra, onların mükemmel imaj oyununa katılmayı reddettim, ama bu sefer gerekliydi. Babam beni tehdit etti ve başka seçeneğim yoktu. Üniversite diplomam, beni onların karmaşasından uzaklaştırabilecek tek şeydi. Kötü ebeveynler olduklarını veya bana kötü davrandıklarını söylemiyorum, sadece zengin yaşamlarından herhangi bir isyanı hor görüyorlardı. Çocukluğum akşam yemekleri, pahalı oyuncaklar, dadılar ve yok olan ebeveynlerle doluydu. Evde sevgi veya sıcaklık yoktu. Doğrusu, neden çocuk sahibi olmak istediklerini hep merak ettim. Sonradan anladım ki, bir keresinde annem çok sarhoşken, babamın 'bütün' bir aileye ihtiyacı olduğunu, aksi takdirde bencil görüneceğini itiraf etti. Bütün bunların en üzücü yanı, bunun için çok fazla ağlamamamdı. Başka türlüünü hiç bilmeyen soğuk ebeveynlere sahip

olmaktan nasıl üzüntü duyulabilir ki? Yani, burada olmamı isteseler de, çoğu zaman ne yaptığım umurunda bile değildi.

Güllerin ve yeni biçilmiş çimenlerin cennet gibi kokusunu derin derin içime çekerken, terasın açıldığı manzaraya hayran kaldım. Bahçe, yemyeşil, mükemmel biçilmiş çimenler ve birkaç büyük meşe ağacıyla geniş bir alandı. Bazıları yüz yaşındaydı ve vakit geçirmek için harika bir yerdi. Farklı renklerdeki güller, birkaç bankı, kemeri ve beton yolları çevreliyordu. Dolunay büyüleyiciydi. Zihnim –hayal gücüm– buradan uzaklaşıp, sevginin, dostluğun, kardeşliğin ve ruh eşlerinin var olduğu sihirli diyarlara ve vahşi maceralara doğru yol aldı. Bahçe, ilham kaynağım için sürekli bir kaynaktı. Hikayelerim kağıt üzerinde yaşıyordu, ama henüz onları çevrimiçi olarak yayınlamamıştım. Yaratıcı yazarlık profesörüm, onları kendime saklamanın bir suç olduğunu defalarca söylemişti.

Son dersimizde, son öykümün e-kitap versiyonunu göstermezsem final ödevimi geçemeyeceğimi söyledi. Bu düşünce beni güldürdü ve sessiz gecede yankılandı.

"Muhteşem."

Şaşkınlıkla başımı sağa, ağaçların arkasında duran yabancıya çevirdim.

"Merhaba?" Kaşlarım çatıldı, gölgelerin arasından çıkmasını bekledim ki daha iyi görebileyim. Bu herif kim olabilirdi ki? Bu gizli sığınağı neredeyse kimse bilmiyordu, bu da buraya saklanmaya karar vermemin sebeplerinden biriydi.

Yabancı, parlak ay ışığının içine girdi ve kalbim durdu.

Uzun boyluydu, 1.96 metrenin üzerindeydi. Geniş omuzları, giydiği dar cekete mükemmel bir şekilde oturuyordu ve kaslı olmasına rağmen, ince yapılı bir vücut yapısı daha uygun olurdu. Saçları başının arkasında topuz yapılmıştı. Yüzünün yarısını bir maske örtüyordu, sadece güzel kehribar rengi gözleri bana bakıyor ve dolgun dudakları öpülmeyi bekliyordu.

Etrafındaki enerji midemi gümbürtüyordu ve içimde derin bir özlemle onun dokunuşunu arıyordum. Acaba dünyada benim için her şey olabilecek o kişiyi bulmuş muydum?

Bu düşünce nereden çıktı acaba? Etkinlik öncesinde sinirlerimi yatıştırmak için içtiğim iki kadeh şampanya kesinlikle bir hataydı.

Ve daha da önemlisi, o kimdi? Daha önce hiç tanışmamıştım. Bir adım geri çekildim ve o kaşını kaldırdı.

“Özür dilerim. Sizi korkutmak istemedim.” Sesi, nadir bulunan bir müzik gibiydi; boğuk ve ruhu paramparça eden bir tonda. Yirmi iki yıllık hayatımda bir erkeğe karşı hiç böyle bir tepki vermemiştim.

“Burada birini gördüğüme şaşırdım, hepsi bu.” Elini bana uzattı. Düşünmeden elimi uzattım ve dudakları en hafif öpücükle tenime değdi. O tek dokunuşla, içimde öyle derin bir arzu yayıldı ki, inlememi zorlukla bastırdım. Gözleri benimkine döndüğünde, gözlerinde bir şey parladı ama çok hızlıydı ve yakalamak imkansızdı. Bir an kimse konuşmadı. Aramızdaki hava elektriklenmişti. Dudaklarımı yalayarak sonunda sordum, “Sen kimsin?”

Ağzında şeytani bir gülümseme belirdi. "Maskeli baloların amacı bu değil mi zaten? Kimse hakkında hiçbir şey bilmemek?"

Hayal kırıklığımı yutmaya çalışırken başımı salladım.

Kadın, daha yeni tanıştın onunla; kendine gel!

"Muhtemelen." Kısık sesimle verdiğim cevap, elimi daha sıkı tutmasına neden oldu, sonra da bıraktı.

“Senin gibi güzel bir kız dışarıda tek başına ne yapıyor?” Konuyu aniden değiştirmesi yanlış geldi, sanki bir rol oynuyordu. Tavrı değişti; dudaklarında küstah bir gülümseme belirdi.

“Sadece can sıkıntısından.” İltifatı karşısında yanaklarım kızardı ve ilk defa, beni ikinci bir deri gibi saran altın rengi elbiseyi giymeye ikna ettiği için anneme minnettar oldum. İpekten yapılmış elbise uzundu ve ayaklarımda bitiyordu. Sırtı açıktı ve tüm kıyafet kıvrımlı vücudumu vurguluyor, göğüslerime dikkat çekiyordu. İlk denediğimde, bu kadar çok ten göstermek beni kızdırdı ve giymeyi kesinlikle reddettim. Ama görünüşe göre babamın benim için önemli planları vardı, çünkü o bile elbiseye itiraz etti.

Şu anda ise, bir yabancıнын beni çekici bulduğunu bilmekten daha büyük bir zevk veren hiçbir şey yoktu.

Sırıttıktan sonra yanıma, banka oturdu. Uyluğu kalçama değdiğinde küçük bir nefes kesilmesi yaşadım; ancak bunu duyduğuna dair hiçbir belirti göstermedi.

"Evet, sıkıcı olabiliyor." Hâlâ adını söylememişti.

"Yani, ailenin bir arkadaşı mısınız?"

Başını salladı. "İş tanıdığı. Babanın asistanıyla birlikte olmadığını ikna etmesi gereken kişilerden biri." Sözleri karşısında ağzım açık kaldı, gözlerim faltaşı gibi açıldı.

"Beni tanıyor musun?" O gizemli top şeyine ne oldu? Ve ben onun kim olduğunu hiç bilmiyorken o beni nasıl tanıyabilirdi ki?

"O mavi gözleri tanımamak imkansız, Sapphire." Adımı onun ağzından duyunca birden irkildim. Adımı uzatarak söyledi, sanki dünyanın en tatlı çikolatasını tadıyormuş ve kaybolmasını istemiyormuş gibi. Bir ismin bu kadar lezzetli tınlayabileceğini hiç bilmiyordum. Sonra da sinir bozucu bir his başladı.

"Yani sen benim adımı biliyorsun ama ben senin adını bilmiyorum, öyle mi?"

Donakaldı, sonra başını salladı. "Aşağı yukarı öyle. Beni tanımak istemezsin, tatlım."

Kollarımı kavuşturup ona dik dik baktım. "Beni çok sinirlendiriyorsun."

Onun kahkahası havayı doldurdu, midemde kelebekler uçuşmasına neden oldu. Ciddi anlamda, beni böyle yapmacık bir kadına dönüştüren bu adam kimdi?

"Anlıyorum. Ama imajı bozmak istemem." Şaşkın bakışlarıma karşılık, "Biliyorsun, bahçede bir yabancıyla karşılaşmak ve ondan hoşlanmak gibi," diye devam etti. Bu adam inanılmazdı.

"Anlıyorum. Kadın fantezileri konusunda uzman mısın yoksa?" Onun başka kadınlarla birlikte olduğu düşüncesi beni bir anda kıskançlığa sürükledi.

Yüzü sertleşti. "Evet, öyleyim tatlım."

İyi ki karşımda seri bir çapkın varmış. Belki de bu, onun yanında bedenimin ve zihnimin neden baş dönmesi hissettiğini açıklıyordu. "Senin için iyi oldu."

Aniden eli enseme uzandı, başımı kendine doğru çevirdi ve yüzlerimiz birbirine çok yaklaştı. Şaşkınlıktan dudaklarımdan hafif bir nefes kaçtı.

"Onların önemi yok." Hareketinden hâlâ şoktaydım, gözlerim onun yüksek elmacık kemiklerine hayran kaldı. Pahalı kolonyasının kokusu, içinde yıkanmak istediğim erkeksi kokusuyla mükemmel bir uyum içindeydi. "Senden başka kimse," diye fısıldadı, başparmağıyla alt dudağımı nazikçe okşadı. Elim yanağına dokunmak için kalktı ama beni durdurdu, elimi sıkıca kavradı. "Hayır," dedi ve sonra dudaklarım aralanırken yavaşça eğildi, bana vereceği öpücüğü bekliyordum ve buna ihtiyacım vardı.

Babamın sert sesi beni dalgınlığımdan çıkardı ve etrafımızdaki kozayı yıktı. "Safir!" Titreyerek aşağı baktım, ama gizemli yabancının kehribar rengi gözlerindeki öfkeyi fark etmeden önce değil. "Hemen içeri gel. Benjamin ailesiyle burada ve Erik seninle konuşmak istiyor."

Erik'le tekrar karşılaşma düşüncesiyle ellerim yumruk oldu ve boğazımda bir acı tat kaldı. Aynı yaştaydık ve birlikte büyümüştük. Bana uygunsuz bir şekilde dokunmaya başlayana ve kaç kere rica etsem de durmayana kadar onu harika bir arkadaş olarak görüyordum. Ailem onu sevdiği için, bununla başa çıkmanın en kolay yolu onu görmezden gelmekti ve son bir yıldır da bunu yapıyordum.

Boğazımı temizleyerek, sakın bir sesle, "Geliyorum," diye yanıtladım. Sonra ayağa kalktım ve gece yarısı karşılaştığım bu yabancıya veda etmek üzereydim ki elimi tuttu ve beni durdurdu. Gözlerim onun gözleriyle buluştu ve sözleri karşısında bir ürperti hissettim.

"Bu son değil."

Başımı sallayınca beni bıraktı ve ben de yine yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek hızla içeri girdim.

Safir

"Ağlamayı kes. Makyajını bozacaksın," diye söylendi Sophie ve yanaklarımdan yavaşça süzülen gözyaşlarına rağmen sadece gözlerimi devirdim.

"Kimin umurunda Soph? O an çok güzeldi."

Çantasından bir mendil çıkarıp bana verdi. Mümkün olduğunca sessizce burnumu silmeye çalıştım.

"Çok saçma. Bana bunu izlettirdiğimize inanamıyorum. Romantik filmlerden nefret ederim."

Doğruydı. Genellikle korku filmlerini tercih ederdi ve beni de birkaç kez peşinden sürükledi, sonrasında da çok kötü kabuslar gördüm. O filmlerdeki bazı korkunç sahneleri hatırladıkça vücudum ürperdi.

Işıklar yandı, insanlar tiyatrodan çıkmak için ayağa kalktı ve Sophie derin bir rahatlama nefesi verdi. "Sonunda." Çıkışa doğru inerken yüksek topuklu ayakkabıları zeminde hafifçe tıkırdadı ve birkaç adam kalçasının kıvrımına hayran kaldı. Bu, normalin dışında bir şey değildi zaten.

Sophie, manken gibi güzeldi. Uzun bacakları, fit bir vücudu ve sırtına kadar uzanan, bir saç modeliyle daha kalın gösterilen dalgalı, simsiyah saçları vardı. Bronz teniyle birlikte canlı, zümrüt yeşili gözleri dikkat

çekiyordu. Erkeklerden asla yoksun kalmazdı. Özellikle büyürken ve erkeklerin kıvrımlı vücutlardan pek hoşlanmadığını keşfettiğimde kıskanırdım, ama çabucak kendime geldim. Kötü biri değildim ve arkadaşını kıskanmak kötü bir davranıştı. Çirkin falan değildim ama erkeklerin genellikle çekici bulduğu tipte değildim.

En azından benim deneyimime göre öyle.

Orta boyluydum ve kum saati şeklinde bir vücudum vardı, bu yüzden genellikle etek ve elbiseler giyerdim. Bazen insanlar 1950'lerde doğmuş olmam gerektiğini söyleyerek benimle dalga geçerlerdi ama bunu asla komik bulmadım. D beden göğüslerim, ince belim, geniş kalçalarım ve güzel bacaklarım vardı. Saçlarım kalın, kıvrıkcık ve uzundu. Bazen biraz kestirmek isterdim ama hiçbir kuaför "bu güzelliği mahvedeceğini" söyleyerek bunu yapmazdı. Saçlarımın kendine özgü parlaklığıyla nadir bir renge sahip olduğunu düşünüyorlardı; görünüşe göre milyonlarca kadının sahip olmak istediği ama elde etmenin zor olduğu bir renk. Gözlerim kristal mavisiydi. Ailem önce bana Caitlyn adını verdi, sonra Sapphire olarak değiştirmeye karar verdi ve ilk ismimi ikinci ismim olarak bıraktı.

Zaten kimse gözlerimi pek görmüyordu, çünkü siyah çerçeveli gözlüklerimle örtülüydüler. Eskiden lens kullanırdım ama pahalıydılar ve son zamanlarda ayıracak param yoktu.

Sophie sabırsızca beni izleyerek kapıya ulaştı. Filmden sonra merdivenlerden inmeme her zaman çok uzun sürerdi, çünkü o en arka sırada oturmayı tercih ederdi ve ben topuklu ayakkabılarla merdivenlerden aceleyle inmekte zorlanırdım.

"Ciddi misin Sapphire, hâlâ nasıl daha hızlı yapacağını bilmiyor musun? Onlarsız yürüyemezsin ki."

"Çünkü bazı insanlar için zor oluyor ve işte düz ayakkabı giyiyorum. Senin yanında topuklu ayakkabı giymek zorundayım. Yoksa cüce gibi görünürüm." Benim kıvrımlarım ve kısa boyum, muhteşem bir arkadaşımın yanında mı? Yok canım, asla olmaz.

"O zaman işe giderken düz ayakkabı giymeyi bırak."

"Komik," diye mırıldandım ve sonunda dışarı çıktık. Derin bir nefes aldım. Cuma akşamıydı ve yazın ortasıydı, hava muhteşemdi. Garip bir şekilde, New York her zamanki kadar kalabalık değildi. Şehri, büyüsunü ve bana verdiği mutluluğu çok seviyordum. Bazı insanlar tehlikeli ve çok kalabalık olduğundan şikayet ediyordu, ama bu sadece omuz silkmemi sağladı.

Beğenmezlerse taşınabilirlerdi.

Kabalık, bunu biliyordum.

Ama bu doğruydı.

Nedense son zamanlarda zihnim huzursuzdu, sanki bir şey olmak üzereymiş gibi hissediyordum. Ayrıca, izleniyormuşum hissi de içimden çıkmıyordu. Ensemdeki tüylerim diken diken olmuştu ve tenimde rahatsız edici bir ürperti hissediyordum. Elimi belime, mavi etekli elbisemin kemerinin üzerine koydum. Kemer, vücudumu vurgulamaya yardımcı oluyor ve göğüslerimin tek bir büyük kütle gibi görünmesini engelliyordu. Ten rengi topuklu ayakkabılar giymiştim ve kıyafetime renk katan kırmızı bir çanta taşıyordum.

Cuma, sahip olduğum tek izin günüydü. Bu kadar çabuk eve gitmek istemediğim için arkamı dönüp arkadaşşıma baktım.

"Şimdi nereye?"

Sophie saçlarını yüzünden çekti, telefonunu çıkardı ve sorumu bekliyormuş gibi gözlerimin önüne tuttu. "Bu yeni yeri denemek istiyorum. Çok popüler bir yer; herkes gitmiş ama biz gitmemişiz." Fotoğraflara bakılırsa yer gerçekten güzeldi ve bulunduğu semti de göz önünde bulundurursak muhtemelen pahalıydı.

"Biliyorsunuz, oldukça pahalı görünüyor."

Sophie gözlerini devirdi ve kaşını kaldırdı. "Ne olmuş yani? Bu bizi daha önce hiç durdurmadı."

"Evet, ama eskiden paramız vardı. Fark etmediysen, bir yıl önce ailemiz bizi reddetti." Yüzünü buruşturdu ve gözleri yaşarmaya başladı. İşin bittiğini biliyordum, çünkü göz yaşları onun en büyük silahıydı.

"Lütfen Sapphire, bu berbat yıldan sonra buna ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Korkunçtu. Berbat bir yerde yaşıyoruz. Ailelerimiz bizimle hiç ilgilenmek istemiyor ve bu parti... belki Logan da orada olur," diye fısıldadı ve ben içimden homurdandım.

Logan baş belasıydı ve Sophie'nin eski bir aşkıydı, ama hiçbir şey Sophie'yi ondan uzak tutamazdı. Bir zamanlar efsanevi bir müzisyen ve ünlü bir rock grubunun üyesiydi, ancak aşırı alkol ve uyuşturucu kullanımı nedeniyle gruptan atılmıştı. Ona asla sadık kalmamış, onu hiç umursamamış ve her zaman dışlamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, muhtemelen onu sadece sıradan bir ilişki olarak görmüştü. Eskiden elit bir grubun parçasıyken onu takip edebiliyordu, ama artık durum böyle değildi. O

pisliği aramaya hiç niyetim yoktu, ama plana razı olmak daha iyiydi. Bir şekilde onu bulacaktı ve ben de onu gözlem altında tutmayı tercih ettim.

"İyi."

Sophie ığlık attı ve bana sıkıca sarıldı. El sallayarak bir taksiye bindi.

"Hadi gidelim," diye mırıldandım kendi kendime. Taksinin içinde otururken, bunun kaotik bir şekilde sonuçlanmaması için dua ettim.

Araçta olduğum her an, pencereden dışarı bakıp önümdeki manzarayı seyretmeyi çok severdim, ama dediğim gibi, bu gece son derece huzursuzdum. New York'un geceleyin tüm ihtişamıyla sergilediği güzel manzara, sinirlerimi yatıştırmaya veya ruh halimi iyileştirmeye yetmedi. Sophie makyajını tazeliyor, dudaklarının parlak rujla ışıldamasını ve yanaklarının bronzlaştırıcı sayesinde belirginleşmesini sağlıyordu.

Yirmi dakika sonra, girişinde uzun bir kuyruk olan büyük, karanlık bir binanın önünde durduk. Belli ki, ne olursa olsun, sahipleri varlıklarını sergilemek istemiyorlardı.

"Yirmi dolar olacak," dedi taksi şoförü ve Sophie kapıyı açarken başını bana çevirdi.

"Sapphire, anladın mı?" Endişeyle dudağını ısırdı ve kocaman gözleri yalvarır bir bakışla gözlerime kilitlendi. İç çekerek başımı salladım, çantamı açtım ve parayı ona verdim. Arabadan indik ve her zamanki gibi elimi tuttu ve minnetle gülümsedi. "Sevgilim, muhtemelen sürekli ödeme yapmaktan bıktığını biliyorum ama söz veriyorum, bu sözleşmeyi aldığımda sana telafi edeceğim. Hatta başka bir yere bile taşınabiliriz." Sophie'nin özelliği buydu. Bir sürü şeyin hayalini kurardı ama nadiren bunları gerçekleştirmek için bir şey yapardı.

Anne babamızla aramızdaki sorunlar başladığında, ikimiz de olacıklara hazırlıklı değildik. Sophie direndi ve savaşmak istedi, ama ben onu durdurdum. Anne babamızın ne yaptığını, ne tür belalara bulaştığını ve her şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordu. Neyse ki hayatta kaldık. Birikimlerimden biraz param vardı ve çok şükür üniversiteye gittim. Üniversitede kütüphaneci olarak iş bulabildim, çok para kazandırmıyordu ama en azından kira ve yiyecek masraflarımızı karşılamamıza yetiyordu. Sophie modellik yapmaya çalıştı ama şimdiye kadar kimse cevap vermedi ve kimsenin de vereceğinden şüphe ediyordum. Güzeldi ama adını duyurmak için çok yaşlıydı. Muhtemelen kimse onu istemiyordu çünkü "önceki" hayatımızda, biz böyle adlandırmayı severdik, parti kızı olarak ün yapmıştı. Hiç üniversiteye gitmedi; bu yüzden çoğunlukla evde oturdu ya

da benim kazandığım parayı harcamamıza neden oldu. Ortaokuldan beri en yakın arkadaşımdaydı ama dürüst olmak gerekirse, hem ikimizi birden geçindirmekten hem de onun maceralarına katlanmaktan yorulmaya başlamıştım.

“Sophie, belki o restoranda garsonluk işini kabul etmelisin. Bahşişlerin çok iyi olduğunu duydum ve paraya ihtiyacımız olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun.” İçini çekti ve saçlarını yüzünden bir kez daha çekti.

“Kızım, ben garson değilim. Nasıl yapılır bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum.” Bu aralar sürekli tartıştığımız konu buydu ve beni çok sinirlendiriyordu. Hafta sonları yerel bir barda barmenlik yapıyordum ve o garsonluğun kendisine yakışmayan bir iş olduğunu düşünüyordu. İş iştir, yeter ki çok çalışıp parayı dürüstçe kazan. Nasıl yakışmayan bir iş olabilirdi ki? Sözlerinde hiçbir mantık bulamıyordum.

“O zaman en kısa zamanda uygun bir şey bulsan iyi olur, çünkü sonsuza kadar bizi geçindiremem.” Bana sarılıp şaka yapıyormuş gibi kıkırdarken ona bir bakış attım. Ancak bu sefer şaka yapmıyordum.

Sıra uzundu ve çoğunluğu gençlerden oluşuyordu. Burada geçireceğimiz tüm zamanı düşünerek sıranın sonuna doğru ilerledim. Doğrusu, tüm işten vücudum bitkin düşmüştü. Tek istediğim, iyi bir kitapla kanepeye kıvrılıp birkaç saatliğine gerçekliği unutmaktı. Bir kulübe değil, bir film den sonra parkta yürüyüş yapmayı hayal ediyordum.

Aniden Sophie kolumu yakaladı ve beni sıranın başına sürükledi; orada, "defol git" havası veren bir güvenlik görevlisinin önünde durduk. Adam çok iriydi; kolu tam olarak uyluğumla aynı büyüklükteydi. Gerçekten korkutucu.

"Yolun sonu," diye homurdandı.

“Hadi ama yakışıklı. Bizim gibi güzel kızları bekletemezsin, değil mi?” Sophie ona en güzel gülümsemesini gönderdi ve göğüs dekoltesini iyice görebilmesi için biraz daha yaklaştı. Adam onun ima dolu sözlerini tamamen görmezden geldi ve eliyle tekrar sıranın sonunu işaret etti.

"Hadi ama!" diye sızlanmaya başladı ve adam biraz daha bize yaklaştı, yüzünde asık bir ifade ve kısılmış gözlerle.

“Bir daha sorun çıkarırsan, seni sonsuza dek buradan attırırım.” Sesi alçaktı ama tehdit yeterince güçlüydü. Sophie çenesini kaldırdı ve ellerini beline koydu, ben de içimden homurdandım. Ya hep ya hiç modundaydı ve bu modlar benim için asla iyi sonuçlanmazdı.

“Dinleyin, bayım—” diye başladı ama sözünü bitirmesine izin vermedim. Ona ne olmuştu böyle? Logan’ın adının geçmesi onu çıldırıyordu.

“Sophie, hadi gidelim.” Adama seslenirken özür dileyen bir tonda konuştum, “Bunun için özür dilerim. Başımıza bela almak istemiyoruz.” Gözleri bana baktığında biraz yumuşadı ve tam bir şey söyleyecekken, arkasından sert, boğuk ve seksi bir ses geldi.

Kalp atışlarım hızlandı. O ses...

“Lance, onları içeri al.” Kapı görevlisi gerildi, sonra da şimdiye kadar duyduğum en güzel ama aynı zamanda en tehlikeli sese sahip adama yer açmak için kenara çekildi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Sophie ve ben de ona tamamen katılıyordum.

'Aman Tanrım' sözü doğruymuş.

Karşımdaki adam, gördüğüm en yakışıklı erkeklerden biriydi ve birçok yakışıklı erkek görmüştüm.

O mükemmeldi.

Muhteşem.

Ve tehlikeli.

Omuz hizasının biraz altına kadar uzanan, düz, bal rengi saçları en ince ipek gibi parlıyordu. Güzel kehribar rengi gözleri uzun, kalın kirpiklerle kaplıydı. Her kızı kıskandıracak cinstendi. Uzun boylu, geniş omuzlu ve her yeri kaslıydı. Zayıftı ama vücudu kesinlikle ince değildi. Vücuduna tam oturan siyah kot pantolon ve siyah polo tişört giymişti, bu da onu neredeyse bir melek gibi gösteriyordu ve dudakları hafifçe yukarı kıvrılmış bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Daha doğru bir ifadeyle, Ölüm Meleği; çünkü görünümünde koyu renkler hakimdi.

Ama ne güzel bir melek!

Sophie kolumu bıraktı ve onun yanına doğru yürüdü, içimde kan kaynadı. Ellerim yumruk oldu ve vücudumdaki her hücre onu ondan uzaklaştırmak istedi. Onunla birlikte olma fikri içime sinmiyordu, ki bu çılgıncaydı çünkü adamla daha yeni tanışmıştım ve bu çok saçmaydı. Daha önce böyle hissettiğim tek zaman şuydu—

Bir anda, sanki üzerime bir ton tuğla düşmüş gibi, bir tanıma duygusu hissettim.

"Hey, yakışıklı."

Sophie'nin sinirle gözlerini kışmasına aldırmadan bir adım öne çıktı. Bana o kadar yaklaştı ki nefesini dudaklarımda hissettim. Ona o kadar hayran kalmıştım ki, denesem bile bakışlarımı ondan ayıramazdım. Çenemi parmaklarının arasına aldı, sıcak teni benimkini yakıyordu ve yukarı kaldırdı.

"Muhteşem," diye fısıldadı, ama sonra bakışları günahkar ve yoğun bir şeye dönüştü, bu da neredeyse inlememe neden oldu, bu yüzden meraklı bakışlarından kendimi korumak için hızla gözlerimi kapattım. O gözler...

Onları her yerde tanırdım.

Rüyalarındaki kehribar.

Yüzümde hafif bir rüzgar esintisi hissettim ve gözlerimi açtığımda o gitmişti.

Sanki hiç yaşanmamış gibi.

Bir yıl öncesinden gelen duygular beni derinden etkiledi, yoğunluğuyla neredeyse dizlerimin üstüne çöktürdü. Göğsüm paramparça olmuş gibiydi ve gözlerimden geçen anıların seline karşı kendimi durduramıyordum. Hayatımdaki her şeyi mahveden ama aynı zamanda Gece Yarısı Yabancımla mükemmel bir an yaşamama vesile olan geceydi o.

Bir kez daha, sanki olabilecek en büyük kaybı yaşamış gibi hissettim ve bu çok acı verdi.

Derinden.

Sonunda kolumu sıkkan Sophie'ye karşılık verdim.

"Kızım, bu neydi böyle! Seni öpecek sandım. Hadi ama! Şimdi içeri girebiliriz!" diye ciyakladı, beni yakaladı ve içeri girdik, ama önce güvenlik görevlisinin önünde durdu. "Siktir git," dedi. Güvenlik görevlisi ona ters ters baktı ve ona doğru ilerlemeye çalıştı, ama yanındaki başka bir güvenlik görevlisi onu durdurdu. Yemin ederim o kız bazen çok çocukça davranabiliyor.

"Hayır, Lance, patronu duydun." Bu onu susturdu ama öfkesi hâlâ yerindeydi.

Patron. Gizemli yabancı bir kulüp sahibiydi. Ona çok yakışıyordu.

İçeri girdiğimizde, bu gece ikinci kez, ağzım açık kaldı.

Hayatımın büyük bir bölümünü prestijli bir şirketin varisi olarak Upper East Side'da geçirmek beni her türlü lüks şeye hazırlamıştı, ama burası muhteşemdi ve beni bile şaşırtmayı başardı.

Duvarlar altın rengi duvar kağıdıyla kaplıydı, zemin ise kadınların yüksek topuklu ayakkabılarıyla rahatça yürüyebilmelerini sağlayan siyah,

parlak taştandı. Dansçılar sahnede zarafetle hareket ediyor, muhtemelen yakındaki her erkeği tahrik ediyordu; garsonlar kıskırtıcı altın rengi şortlar, siyah korseler ve topuklu ayakkabılarla siyah çoraplar giyyordu. Işık loştu ve hava garip bir şekilde ferahlatıcıydı. İnciler tamamen aynalı tavandan sarkıyor, altın kadife ve kompozit kumaşla döşenmiş köşe bölmelerini süslüyor ve kulübe gizemli bir çekicilik kazandıran enfes elmas avizeyi tamamlıyordu. Kanepeler ve VIP salonları vardı ve görünüşe göre ikinci katta, tüm kulübü ve birkaç güvenlik görevlisini gören aynalı camlı bir balkona sahip bir VIP köşesi de bulunuyordu. Kameraların da olduğunu hissettim ama görünür değillerdi. İnsanlar Vogue dergisinden fırlamış gibiydiler ve içki içip dans ederken daha çok sofistike olmaya çalışıyorlardı; işte o zaman dışarıdaki kalabalığı anladım.

Burada bulunanlar özel davetiye almış ve Manhattan'ın elit kesiminden, yüksek sosyetesinden kişilerdi. Dolayısıyla dışarıda sırada bekleyen herkes, davetli elitlerin oyuncağı olacaktı. Kapı görevlisi öncelikle bu kişilerin iyi fiziksel özelliklere sahip olduklarından ve iyi satılabileceklerinden emin olmak zorundaydı. Seks satın alınabilirdi. Özellikle bizim gibi bir toplumda.

Başım her şeyi incelerken bacaklarım rahatsızca kıpırdanıyordu ve her bakışta derin bir utanç duygusu içime yayılmaya başladı. Eski bir elbiseyle, sadece sahibinin izniyle içeri girebilen bir yabancıydım. Buraya uymuyordum.

“Gitmek istiyorum.” Sesim müziğin gürültüsüne rağmen duyulabilecek kadar yüksekti. Sophie'nin gözleri irileşti ve kaşlarını çatı.

“Şaka mı yapıyorsunuz? Daha yeni içeri girdik, şu insanlara bakın!” Ceketini çıkardığında, küçük ama sıkı göğüslerini vurgulayan bluzu ve harika kalçasını öne çıkaran kot pantolonuyla kaldı. VIP salonuna doğru giden orta yaşlı bir adam gözlerini ondan ayırmadı ve ona yarım bir gülümseme gönderdi.

İğrenç. Adam bizim babamız yaşında gibi görünüyordu.

"Logan için burada olduğumuzu sanıyordum?" Adamdan hiç hoşlanmasam da, gelmeyi kabul etmemin tek sebebi oydu. Peki nerede bu herif?

“Peki ya o?” Omuz silkti ama gözlerinde bir anlık acı gördüm. “Instagram’da bir ev partisinde fotoğrafını gördüm. Gelmiyor ve ben biraz eğlenmek istiyorum.” Bu sözlerle dans pistine geçti ve kendini kaybetti. İçinde bulunduğu ruh hali, gece için biriyle birlikte olmak üzere olduğunu

gösteriyordu. Logan'ın onu görmek istediği zamanlarda gelmemesi sürekli tekrarlanan bir durumdu.

Elini bana doğru uzattı ve daha önceki tereddüdüm kayboldu. En son ne zaman dans edip rahatlamıştım? Madem buradaydık, bedenim müziğin ve dansın tadını çıkarabilirdi. Kendimizi bıraktık ve müziğe teslim olduk. Keyifle gözlerimi kapattım ve kulüpteki herkesi, neredeyse boş bir dans pistinde dans eden iki kız hakkında ne düşünebileceklerini bile, tamamen dışladım. O an hiçbir şeyin önemi yoktu.

K-Mar'o'nun "Take You Away" şarkısı beni her şeyden uzaklaştırdı ve bir kez olsun bunun için minnettar oldum.

İçimdeki her zerre tek gecelik ilişkiler yaşayabilmeyi diliyordu. Belki de bu kurak dönemi sonlandırmanın zamanı gelmişti. Bir yıldan fazla süredir kimseyle birlikte olmamıştım ve bazen yalnızlık çekiyordum. Etrafımdaki tüm sorunlardan ve maaştan maaşa yaşama hayatından bıkmıştım.

Sadece bir geceliğine her şeyi bırakmak istedim.

Bunu sadece bir kere yapsam en kötü ne olabilir ki, değil mi?

Arzu ve açıklıkla dolu, güzel kehribar rengi gözlerin görüntüsünü zihnimden silmeye çalıştım.

Evimde geçirdiğimiz geceden sonra bir daha yanıma gelmedi, işler kötüye gittikten sonra da benimle hiç iletişime geçmedi. Bu, ilgisinin geçici olduğunun bir göstergesi değil miydi? Bugünkü iyilik de tam olarak buydu, bir iyilikti.

Bir yanım ona sadakat borçluymuşum gibi hissediyordu, çünkü rüyalarımda sürekli beni takip ettiğini, kurtardığını ve tüm ejderhalarımı alt ettiğini görüyordum.

Ama o hiç gelmedi.

Bir yıldan fazla süre önce yaşananların onun için hiçbir anlam ifade etmediğini kabullenme zamanı gelmişti.

Onun gibi erkekler benim seviyemin çok üstündeydi.

CHAPTER THREE

MINE

"Dışarıda kiminle konuşuyordun?" diye sordu babam şüpheyile.

"Kimse." Bank kapıdan oldukça uzaktaydı, bu yüzden en sevdiğim yeri bilse de yalan söylediğimi anlayamazdı.

Kaşları çatıldı. "Sesler duydum."

Omuz silkerek, garsonun taşıdığı tepsideki şampanyayı ellerimle kaptım. "Bunu hayal etmiş olmalısın baba. Orayı çok az insan biliyor."

Birkaç saniye sonra başını salladı ve ardından belimin alt kısmına koyduğu eliyle beni Benjamin ve annemin yanında duran oğlu Erik'e doğru daha hızlı itti. Erik beni görünce gözleri parladı ve içimden bir iniltiyi zorlukla bastırdım. Başımı belaya sokacaktı; belli ki göğüslerime olan ilgisi hâlâ devam ediyordu.

Benjamin yanağımdan öperek "Safir" diye selamladı beni ve bu duruma irkilmemeye çalıştım. Nedense, o her zaman beni huzursuz hissettiriyordu ve ne kadar garip bulsam da bu his geçmiyordu. Sanırım oğlu da bunu ondan miras almıştı.

Erik elimi tuttu ve öptü. Tiksendim ve elimi hızla geri çektim, o ise gözlerini kısarak bana baktı. Dokunuşu, yabancınıninkine hiç benzemiyordu.

"Safir," diye tekrarladı babasının ardından. Adımın onların ağzından çıkmasından nefret ediyordum. Aynı anda müzisyenler yavaş bir şarkı çalmaya başladı ve babama hitap ederken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Kızınızı dansa götürmeme izin verir misiniz?"

Babam keyifle gülümsedi ve başını salladı. "Elbette, Erik."

İtiraz etmeye fırsat bulamadan elimi tuttu ve müzisyenler Adele'in "Someone Like You" şarkısının enstrümantal versiyonunu çalarken kendimizi odanın ortasında bulduk. Şarkıyı çok sevdim ama onunla geçirdiğim o anı hiç sevmedim. Eli belimin alt kısmındaydı ve beni kendine doğru çekti, ben de aramızda olabildiğince mesafe bırakmaya çalıştım.

"Nefes kesicisiniz."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, şarkının bitmesine kalan dakikaları sayarak.

“Safir, hiçbir çağırma cevap vermedin,” diye homurdandı Erik. “Aspen'de birlikte harika vakit geçirebilirdik.” Eli aşağı doğru indi ve neredeyse kalçamı sıkacaktı, ama bunu yapmadan önce elimi geri çektim ve ona sert bir bakış attım.

“Uslu dur Erik. Yoksa bu dansı durdururum.”

Alaycı bir şekilde homurdandı. "Doğru, baban beni ya da babamı üzmemek istermiş gibi." Kaşlarım çatıldı ve ne demek istediğini sormak üzereydim ki biri omzuna dokundu ve dansımız durdu. Bahçedeki yabancı onun arkasında duruyordu ve kalbim tekrar hızla atmaya başladı.

“Hanımefendiyle dans etmek istiyorum.” Sözleri içimi ısıtsa da, yaratabileceği sahne beni endişelendirdi. Erik iyi huylu biri olarak bilinmiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, beni bıraktı ve adama verdi.

“Elbette, dostum. Kulüpte tekrar görüşmek için sabırsızlanıyorum,” dedi ve gözlerindeki o pis bakış, kendimi anında yıkamak istememe neden oldu. Kulüp her neyse, belli ki onun sapkınlıklarına hitap ediyordu. Söylentilere göre Erik sert şeylerden hoşlanıyordu. Bir yabancıнын böyle yerlerde eğlendiğini düşünmek beni hayal kırıklığına uğrattı. Hayalim suya düştü.

Beni kollarına aldı ve ona yakın olmanın verdiği hisle vücudumda bir karıncalanma hissettim. Beni kendine daha da yaklaştırdığında, sert göğsünü ve güçlü, kaslı kollarını hayranlıkla izleme fırsatı buldum. Bir eli belimin alt kısmına yerleşirken, diğer eli elimi tuttu ve yapacak başka bir şey olmadığı için sağ elimi kalbinin düzenli attığı göğsüne koydum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve gözleri karardı.

"Senin arkadaşın değil mi?"

Başımı salladım ve bu onu beni daha da yakına çekmeye itti. "Her zaman bana uygunsuz bir şekilde dokunmaya çalışıyor." Eric'e duyduğum tiksintiyi artık gizleyemezdim, bu yüzden kelimeler ağzımdan engel olamadan çıktı.

Elini sırtıma sıkıca bastırarak, "Ve sen bunu sevmiyor musun?" diye fısıldadı.

“Hayır,” diye fısıldadım, gözlerimi kapatıp, buradan çok çok uzakta olduğumuzu ve dans pistinde bizden başka kimsenin olmadığını hayal ettim. Ondaki dalgalar halinde gelen gücün bizi bu toplumdan ve babamın benden beklentilerinden korumasını istedim. Sadece bir geceliğine kaybolmak bu kadar kötü müydü? Bu adam bana hayatımda hiç hissetmediğim bir ilgi ve cinsel çekicilik sunuyordu. Partner

değiştirdiğimde bana attığı bakıştan anladığım kadarıyla, babam bunu daha fazla keşfetmeme asla izin vermezdi. Bu geceden sonra onu bir daha asla görmeyecektim. Onu hatırlayacak hiçbir şeyim olmaması yazık olmaz mıydı? Bedenim onunmuş gibi hissediyordum ve o mükemmel anda, zihnim bu ifadenin ne kadar saçma, gerđek dışı veya yalan olduğunu dışünmek istemedi.

Zihnim beni durduramadan, kulağına yalvardım: "Beni buradan götür." Duraksadı, geriye yaslanıp gözlerime baktı ve muhtemelen gözlerimdeki kararlılığı okuduktan sonra, bizi kalabalığın arasından babamın çalışma odasına götüşdü ve sonra kapıyı arkamızdan kapattı.

Sosyopat

Safir, eski bir ritüelde dans eden bir tanrıça gibiydi.

Güzel, güçlü, kadınsı ve mutlu.

Mavi elbisesi, muhteşem güzelliğini tüm ihtişamıyla sergiliyordu ve ben onu bunun için cezalandırmak istedim. Ona arzuyla bakan her erkek için, ki sayıları çoktu, bunu fark ettim. Onun gibi bir vücut için erkeklerin savaş başlattığını bilmiyor muydu? Bu kadar çok teşhir etmemeliydi, bana ait olan bir şeyi bu kadar vurgulamamalıydı.

O benimdi; bundan hiç şüphe yoktu. Onu çıplak soyup o siyah gözlüklerinin içinde sertçe becermek istiyordum. Saçlarını çekiştirip yüzünün aynı anda acı ve zevkle aydınlanmasını görmek istiyordum. Duvara dönükken arkadan onu becermek, yanağını benimkine yaslayıp her iniltisini ve nefesini dinlemek istiyordum.

Kahretsin, bunu dışünmek bile beni azdırdı.

Bu daha önce hiç başıma gelmemişti, ama zaten o birçok konuda ilk deneyimimdi.

Elimi cama koydum ve alnımı üzerine yasladım. Buradan istediğim herkese bakabilirdim, ancak cam dışarıdan aynalıydı ve hiçbir şey belli etmiyordu. Kimsenin meraklı bakışlarına maruz kalmak istemiyordum.

Kulüp, hem bağlantılarımı ve isminin şöhretini kullanabileceğim, hem de kurbanlarımı bulup tuzağa dışürebileceğim, kendi başıma bir şeyler başlatmak için iyi bir yoldu.

Bu dışünce yüzümde bir gülümseme oluşturdu, çünkü bugünkü konuklar arasında işkence etmekten zevk alacağım bir adam vardı. Derisinde bıçak yaraları ve yanıkların görüntülerini şimdiden gözümde

canlandırabiliyordum ve bu, Sapphire'in bedenini kendi bedenimin altında hayal etmek kadar bana zevk veriyordu.

E-postayı almış olmasına rağmen, aslanın inine adım attığının farkında değildi.

Evet, bu akşam iyi gidiyordu.

Onunla işim bittikten sonra, onu kaçırıp kendime ait kılma planıma başlayabilirdim.

Bazen aklımdan sıcak mumla onu işkenceye maruz bıraktığım anlar geçiyordu, ama bu anılar hızla ateşli seks görüntüleriyle yer değiştiriyordu.

Belki böyle kalır, belki kalmaz.

Sonuçta ben tahmin edilemez bir sosyopattım.

Az sonra ilk e-postasını alacaktı.

Korkudan delirmemeye çalışırken onu izlemek için sabırsızlanıyordum. Bu noktada benden haberdar olmaması aptallık olurdu. Ben uluslararası bir haberdim.

Ortada tuhaf bir heyecan vardı.

O, benim ilk masum kurbanım olurdu.

Dediğim gibi, birçok konuda ilkim oydu.

Safir

Dans bittiğinde gözlerimi açtım ve neredeyse kızardım çünkü herkes bize bakıyor gibiydi. Neyse ki, birkaç kız bize katıldı ve dans pisti kalabalıklaşmaya başladı. Gözlerim Sophie'yi aradı ve işte orada, iki erkekle birlikteydi; biri önünde diğeri arkasındaydı ve bu bana danstan çok üçlü ilişkiyi hatırlattı. Bana sırtıttı ve elini kaldırarak başparmağını yukarı kaldırdı.

Harika, arkadaşım! dışarıda geçireceğim gece de böylece suya düştü.

Derin bir nefes verip bara doğru yürüdüm ve içkileri inceledim. Bütçem kısıtlıydı ama yüz dolardan daha ucuz bir şey yoktu. Neyse, bugün kütüphaneden maaşımı almıştım ve kredi kartımda da birkaç dolarım vardı. Neden kendime bir içki ısmarlamayayım ki, değil mi?

Barmen genç görünüyordu, yirmili yaşlarının başlarındaydı. Dar siyah bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Güzelim, ne içmek istersiniz?"

Alt dudağımı ısırdım. "Gerçekten emin değilim. Hangisi iyi?" Alkol bana hiç çekici gelmemiştir, bu yüzden lisede herkes şarap ve biralarla denemeler yaparken ben kiraz aromalı gazlı içecekleri tercih ederdim.

Kaşlarını soru işaretiyle kaldırdı, sonra bir şişe alıp sordu: "Yeni şeyler denemeyi sever misiniz?"

Hayır, pek sayılmaz. Ya bu yeni şeyler tehlikeli olup beni baş belasına sokarsa? Zaten epey zor bir durumdaydım, belki de yeni şeyler o kadar da abartılmıyordu. Kafamda son bir karar verip başımı salladım ve o da göz kırptı.

"Hemen geliyorum, tatlım." Gri renkli çalkalayıcıya buzla birlikte birkaç malzeme koydu ve elleri o kadar kolay, hızlı ve akıcı hareket ediyordu ki başım döndü. Sonunda, son bir kez çalkalayarak işini bitirdi, içeceği bardağa döktü, pipeti yerleştirdi, bardağın kenarına bir parça ananas koydu ve bana verdi. İçecek çok lezzetli görünüyordu ve tadına bakma düşüncesi bile ağzımı sulandırdı.

"Ne kadar?"

Başını salladı. "Benden olsun, canım."

Sözleri beni şaşkınlık içinde gözlerimi kırpmaya itti. "Ama neden?" Birdenbire içimdeki her şey dondu ve sıcak, huzursuz bir his tüm vücuduma yayıldı. Elbisemin görünüşünden dolayı bana acıyor muydu? Diğer kızlara kıyasla para konusunda zorlandığımı mı belliydi? "Param var." Sesim savunmacı ve sertti ve o kaşlarını çatı.

"Böyle bir şey söylemek istemedim. Sadece güzel bir kıza içki ısmarlamak istedim, hepsi bu."

Tuhaf! Adam sadece iyi niyetli olmaya çalıştı, ben de aynısını yüzüne vurdum.

"Özür dilerim, sadece... yani, hiçbir mazeretim yok. Özür dilerim."

Kahkahalarla güldü ve tekrar göz kırptı. "Sorun değil, tatlım. Git biraz eğlen." İçeceği elime alıp sonunda ilk yudumumu aldım ve neredeyse zevkten inledim. Bu şey muhteşemdi! Kiraz aroması, ananas ve muhtemelen votka olan alkolle birleşince tatlı ama aynı zamanda ekşi bir tat bırakmıştı ve alkollü bir içecekten çok meyve suyuna benziyordu. Mükemmel.

Bütün dikkatim elimdeki cennet gibi içekte olduğundan, nereye gittiğime dikkat etmiyordum. Başka birine çarptım ve bu da nefis içeceğimin birinin üzerine dökülmesine neden oldu.

Aman Tanrım!

Adam beyaz spor ayakkabı ve kendisine bir beden büyük gelen mavi kot pantolon giymişti. Nedense, bu iki detayı bir gece kulübü ortamında son derece garip buldum.

Gözlerim pembe bir lekeyle kaplı beyaz gömleğinden adamın yüzüne kaydı. Alnının, gözlerinin ve burnunun yarısını kaplayan çerçeveli kocaman gözlükler takıyordu, bu yüzden yüz hatlarını net bir şekilde görmem imkansızdı. Kahverengi saçları başının arkasında dağınık bir topuz yapmıştı ve bir beden büyük olan ceketini geniş omuzlarını örtüyordu.

Genel olarak, adam görünüşü olarak özel veya olağanüstü bir şey değildi.

Bu, kulüp ışıkları yüzüne vurmadan ve onu net bir şekilde görmeden önceydi. Dur... öyle miydi? Nasıl bu kadar farklı görünebilirdi ki? Ve neden o kıyafetleri giymişti ki?

"Çok özür dilerim," diye aceleyle mırıldandım ve peçetemle gömleğini kurutmaya çalıştım ama o şok içinde orada dururken bir şekilde durumu daha da kötüleştirdim. "Kulübünüze girmeme izin verdiğinizde muhtemelen böyle bir şey hayal etmemiştiniz."

Kaşlarını çattı, sonra şaşkınlıkla gözlerini kaldırdı. "Daha önce tanıştık mı?" Tuhaf herif. Yanaklarımın tekrar kızardığını hissedebiliyordum. Tabii ki beni tanıdığını hatırlamazdı. Muhtemelen sürekli kızlar ona kendilerini atıyordu ve sözlerim onu rahatsız bir duruma sokuyordu.

"Evet...yani, bir bakıma evet...az önce dışarıda mıydık? İçeri girmeme izin verdiğin zaman?" Sonunda gözlerinde bir tanıma ifadesi belirdi. Son görüşmeden bahsetmek daha güvenliydi. Babamın çalışma odasında birlikte geçirdiğimiz gece muhtemelen onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ve her şeyi unutmuştu. O zamanlar aramızda oluşan bağ ve şehvet, muhtemelen benim hayal gücümün bir ürünüydü.

Aptalca, çok aptalca.

Bu bağ, kimseyle birlikte olmamamın sebeplerinden biriydi. Ona ihanet ediyormuş gibi hissettim. Söz konusu adamın beni veya adımı bile hatırlamaması ne kadar ironikti, değil mi?

"Kardeşimle tanıştınız."

"Abi mi?" Bu sefer şaşırın bendim. Abi derken neyi kastediyordu?

"İkizim, o işletmenin sahibi."

Gizemli yabancıнын beni unutmadığı düşüncesiyle anlık bir rahatlama hissettim, sonra bu rahatlama yerini birçok soruya bıraktı. Neyse ki, görünüşü bunlardan birine cevap vermişti. Bu adam, kardeşine kıyasla daha çok bir bilgisayar kurdu çocuğa benziyordu ve beni ilk başta cezbeden o özgüvenli auraya sahip değildi. "Ah, özür dilerim, bunu bilmiyordum."

Ağzı hafifçe buruştu. "Pek çok insan yapmaz." Sonra gergin bir şekilde güldü. "Gerçi, bana bir bakışları bile neyin yanlış olduğunu sorgulamalarına neden oluyor." Gözlüklerini daha sıkı bir şekilde düzeltti ve içimden bir ses ona acıdı. Daha az çekici kardeş olmak muhtemelen kolay değildi. Cebinden bir peçete çıkardı ve durumu düzeltmeye çalıştı, bu da beni düşüncelerimden çıkardı. Gömleğini mahvetmişim ve bunu bile dile getirmiyordu.

"Tekrar çok özür dilerim! Nereye gittiğime dikkat etmedim. Gömlek muhtemelen mahvoldu." Bir yıldır kendi çamaşırlarımı yıkadığım için bu konularda neredeyse uzman olmuştum. Başını salladı.

"Sorun değil. Zaten o gömlek de o kadar güzel değildi." Ona hak vermemek zordu. "Sen ise içeceğini kaybettin." Evet, lezzetli bir içecekti ve şimdi gömleğinin ve yerin her yerine dökülmüştü. Kimsenin bize dikkat etmemesine şaşırdım.

"Görünüşe göre o içkiyi yine de satın almak zorunda kalacağım." O iki yudum bana yetmedi ve hâlâ biriyle birlikte olmak için gereken cesareti toplayacak kadar sarhoş bile değildim.

"O içeceği bedava mı aldın?"

"Evet, barmen bana ikram olduğunu söyledi."

Gözlerinden bir an bir şey geçti, ama o kadar hızlı oldu ki yakalayamadım.

"Öyle mi?" diye sordu ve sonra gülümsedi. "Öyleyse size bir içki ısmarlayayım. Yanınızda biri mi var?"

Bu adam ciddi miydi? Bana hiçbir borcu yoktu, yine de her şeyi düzeltmek istiyordu.

"Bana gerçekten hiçbir şey satın almanıza gerek yok."

Boynu kızardı ve başını salladı. "Evet, özür dilerim. Benimle vakit geçirmekten daha iyi işleriniz vardır muhtemelen. İyi eğlenin."

Bu beni gerçekten çok kötü bir insan gibi hissettirdi. O da özünde benimle aynı değil miydi?

Bu ortama uyum sağlayan insanlar arasında bir yabancı mıydı? İnsanlar onunla birlikte olma fırsatını kaç kez kaçırmıştı ya da sadece kardeşi yüzünden onu davet etmişti? Bunları asla söylememişti ve onu yeterince uzun süredir tanıımıyordum, ama adamın mükemmel bir gölgede yaşadığı açıktı. Gerçekten de anlayabiliyordum. Elimle dirseğine dokundum ve içimde bir kıvılcım çaktı, beni alarma geçirdi. Donakaldı ama gözlerini benden ayırmadı, gözlerime bakmaya devam etti.

Neler oluyordu böyle?

Aynı kıvılcım bir yıl önce bahçede vücudumdan geçti. Ne tesadüf! Ya da belki de vücudum kafamdaki görüntüye tepki verdi, çünkü ikisi de temelde birbirine benziyordu.

“Arkadaşım tam orada.” Dans ettiği adamlarla başka bir barda sohbet eden Sophie'yi işaret ettim. Adamlardan biri elini imalı bir şekilde bacağına koydu ve Sophie ona gülümsedi ve arkasını döndü, böylece adam onun ‘vücut hatlarını’ daha iyi görebilsin. “Gördüğünüz gibi, zaten yanında birileri var ve bana ihtiyacı yok. Sizinle bir içki içmek isterim.” Adam yutkundu, sonra bana çekingen bir gülümseme verdi ve elini barmene doğru kaldırdı.

"Tim, onun içtiği içkinin aynısından ve masamda bir kadeh viskiden var."

Tim selam verdi ve "Hemen hallediyorum" diye yanıtladı. Yabancı elini belimin alt kısmına koydu ve beni kristal masaların ve rahat koltukların bulunduğu VIP salonuna doğru itti. Birkaç kişi bizi ilgiyle süzdü, bazı kadınlar ise gözlerini devirip kendi aralarında fısıldaşılar.

İşin garip yanı, o an kimsenin ne düşündüğünü umursamıyordum, sadece anın tadını çıkarmak istiyordum. Sonunda oturduk ve dudaklarımdan zevk dolu bir inilti çıktı, bu da onun dikkatini ağızma çekti.

"O topuklu ayakkabılar ayaklarımı çok ağrıتیyordu."

Kaşları çatıldı. "Öyleyse neden onları giydin?" Erkekler bazen çok bilgisiz olabiliyorlardı.

“Elbette, topuklu ayakkabıların da bir çekiciliğı var, üstelik kızlar topuklu ayakkabıyla daha güzel görünüyorlar. Erkekler onlara daha çok ilgi gösteriyor.” Bütün bunları onunla paylaşmak tuhaftı, ama neyse ki, tek gecelik ilişki için bile uygun biri gibi görünmüyordu ve ben de onda bir erkek göremediğim için, fikirlerimi tamamen açık ve dürüst bir şekilde ifade etmem beni rahatsız etmedi.

“Bence onlarla ya da onlarsız da ilgi çekerdin. Kendini bu kadar eziyete maruz bırakmana gerek yok.” Ses tonundaki sertlik beni rahatsız etti ve gözlerimi yere indirdim, sanki onu kızdırmak en büyük günahımmış gibi.

Belki de içki çok sertti ve iki yudum beni sarhoş etmeye yetti, çünkü çılgınca davranıyordum. Onun yorumuna cevap veremeden bir garson içeceklerimizi getirdi ve masanın üzerine önümüze koydu.

“Tim, bunları senin sipariş ettiğini söyledi.” Adam başını salladı, sonra kadın dudaklarını yaladı. “Başka bir şey ister misin?” Parmağı boynundan aşağıya, açık göğüs dekoltesine doğru kaydı.

Gözleri öfkeyle karardı, ama konuşurken sesi kararlı ve sıkılmıştı. “Şimdilik bu kadar, Angie. Teşekkürler.” Bana öfkeli bakışlar fırlattı ama hemen oradan ayrıldı.

“Kötü bir ayrılık olmuş, değil mi?” diye şaka yapmaya çalıştım, o da viskisinden bir yudum aldı.

“Hayır. O sadece benimle yatmak istiyor.” Yani, kadınlarla hiçbir sorunu yoktu.

“Neden olmasın? Çok çekici.” Ve ona teklifte bulunuyordu. Adama saygısızlık etmek istemem ama kadınların ona hayran kalmasını sağlayacak türden bir Gerard Butler değildi. Aslında, onu baştan çıkarmaya çalışmasına şaşırdım. Kendi kendine alaycı gülüşü beni ürpertti.

“O beni istemiyor. Kardeşimi istiyor. Bana güven tatlım; buradaki kadınların hiçbiri benim sunduklarımla ilgilenmiyor.” Sözleri canımı yakmıştı ve içimden bir ses yerin açılıp beni yutmasını istiyordu. Başlangıçta onunla vakit geçirmekten keyif almaya karar vermiş olsam da, aklım kardeşindeydi, bu da beni daha önce tanıştığı diğer kadınlardan farklı kılmıyordu. Aniden parmakları çenemi kavradı ve yüzüne doğru kaldırdı. Bu hareket ondan beklenmedik bir şeydi ve rahatsızca kıpırdandım. Yakından bakınca, bana gizemli yabancıyı çok hatırlattı.

“Adın ne, safir gözlü?” Dudaklarımda ilk defa, muhtemelen odayı aydınlatan bir gülümseme belirdi.

“Safir,” diye fısıldadım ve kaşları bir kez daha çatıldı.

“Evet, tıpkı kıymetli taşlar gibi.” Hâlâ ne demek istediğimi anlamamıştı.

“Hayır, demek istediğim bu benim adım.” Birkaç saniye sessiz kaldı, sonra beni bıraktı ve elinde içeceğiyle kanepeye yaslandı.

“Eh, anne baban sana gerçekten de uygun bir isim vermiş.”

Burnumu tiksintiyle buruşturdu. “Evet, onunla büyümek hiç de hoş değildi.”

“Cidden mi? Bunda ne yanlış var?”

“Farklı,” diye fısıldadım, elbisemdeki küçük kırışıklıkları gidermeye çalışarak çekiştirdim. Elini nazikçe elime değdirdi ve büyük gözlüklerinin ardındaki gözleriyle beni inceledi; keşke gözlükleri çıkarmasaydı diye

düşündüm. Ama aynı zamanda, bu hareket, aklımdan yakışıklı kardeşinin görüntüsünün silinmesine de yardımcı oldu.

"Farklı olmanın nesi yanlış?"

Dişlerimi alt dudağıma hafifçe değdirdim ve gözlerinin dudağıma kaydığını ve gözlerindeki karanlık arzu izini fark etmeden edemedim. "Çocuklar, birinin herkes gibi olmamasından pek hoşlanmazlar. Bunu bilmiyor musun?"

Dudaklarından bir kıkırdama kaçtı ama başını salladı. "Aslında pek değil. Hiç okula gitmedim, kardeşimle birlikte evde eğitim alarak büyüdüm. Farklılıklarım ile ilgili hiçbir sorunu yoktu."

"O zaman şanslısın."

Önündeki kristal avizeye bakarken yüzünde hüznü bir ifade belirdi.

"Şans çok değişken bir şey, Sapphire. İnan bana." Elleri yumruk oldu, ama sonra gevşedi, bir kolunu arkama attı ve daha yakına oturdu. "Bu gece için bir planın var mı?"

"Seks yapıyorum." Yanımda donakaldı ve söylediğim şeyden dolayı utançtan ağzımı kapattım. Ciddi ciddi adama seks aradığımı mı söylemişim? Kim yapar bunu? Bu her açıdan saçmaydı ama bu sözleri geri almanın bir yolu yoktu. "Uzun zaman oldu," diye ekledim savunmacı bir şekilde ve mümkünse, yanımda daha da gerildi. Bu adamın derdi neydi ki? "Son seferki çok muhteşem bir şey değildi, ama en azından zevk aldım." Tabii, eğer gerçek seksten bahsediyorsak, kardeşiyle olanlardan değil. Çünkü kardeşinin gerçekten muhteşem becerileri vardı.

Eliyle ağzımı kapattı, bu yüzden sonunda sustum ve bir yandan da buna minnettar kaldım. Belki de içeceğe bir tür gerçeği ortaya çıkaran ilaç katılmıştı?

"Devam etmenize gerek yok." Boğazını temizledi. "Planlarınızı bozduğum için özür dilerim." Aşağı baktı, beni bıraktı ve lanet olası gözlüklerini düzeltmeye çalışırken içeceğini masaya geri koydu; gözlükler sürekli burnundan kayıyordu. Bir bakıma, tüm bu hareket sevimliydi.

"Sen mahvetmedin. Zaten aptalca bir fikirdi." Her şeyin yerinden çıkmış gibi hissettirdiği bu kulüpte ne yapıyorduk? Hiçbir şey bana çekici gelmiyordu ve o da öyle biri gibi görünmüyordu. Kimi kandırmaya çalışıyorduk? Kararımı verip, onun şaşkınlığına rağmen ayağa kalktım ve elimi uzattım.

"Buradan uzaklaşmak mı istiyorsun?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve ağzını açtı, ama sonra gözlerini kaldırdı ve ifadesi sertleşti. Ondan böyle bir tepkiyi neyin aldığını merak ederek arkama baktım, ama aynalardan başka bir şey yoktu. Gözlerim tekrar ona döndüğünde, ifadesi kapanmıştı ve başını salladı. "Şu an gidemem."

Bu sonuca varmak için aynaya bakması mı gerekiyordu?

Verdiği cevap canımı acıttı. Cinsel ilişki ya da benzeri bir şey teklif etmiyordum, sadece New York sokaklarında bir yürüyüş istiyordum, ama belli ki ilgilenmiyordu.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve iyiymiş gibi davranarak gülümsemeye çalıştım, oysa hiç de iyi değildim.

"Pekala. Tamam o zaman. Gitmem gerek. Yarın işte erken vardiyam var." Bu tamamen yalan değildi, çünkü kelime belgelerini çevirmek evden çıkmamı gerektirmiyordu. Ayağa kalktı ve bana doğru bir hamle yaptı, ama ben geri adım attım.

"Safir."

"Hayır, sorun değil." Cevabını beklemeden hızla kalabalığın arasından sıyrılıp kulübün dışındaki temiz havayı içime çektim, tenimde rüzgarın serinletici etkisinin tadını çıkardım. Şaşırtıcı bir şekilde, beni bekleyen bir taksi vardı; bu tür yerlerde neredeyse hiç olmazdı, bu yüzden adresimi verdikten sonra içeri girdim ve bu tuhaf geceyi unutmaya çalıştım.

Başımın yan tarafını cama yasladım ve gözlerimi kapattım. Günahkar yabancının, kulüp sahibinin görüntüsü zihnimde belirdi ve tüm vücudumu titrettim.

Öpüşleri, dokunuşları, kokusu... Rüyalarımın daimi konuğuydu; onu düşünmek beni ter içinde ve muhtaç bir halde uyandırıyor, ama hiçbir şey bu acıyı dindirmeye yardımcı olmuyordu.

Üstelik ismimi bile hatırlamıyordu.

Ağzımdan histerik bir kahkaha çıktı ve bunu durduracak gücüm yoktu. Taksi şoförü döndü ve kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi, Tanrı'ya şükür ki öyle oldu. Sonunda, yanlarım ağrımaya ve yanaklarımdan gözyaşları akmaya başlayınca kendimi toparladım ve tüm bu karmaşayı unutmayı diledim.

Sonra birden aklıma geldi.

İsimlerini hiç öğrenemedim.

O kardeşlerin, onlar hakkında hiçbir şey bilmediğim halde benden nasıl bilgi almayı başardıkları aklım almıyor.

Sosyopat

Alan, benim talimatım doğrultusunda, özel olarak sipariş ettiğim taksiyle onu eve götürüyordu ki, kız kulüpten kaçmaya başladı.

Eve gelene kadar onu gözetlemesi için birini gönderdim. Onu cezalandırmak ve kaçırmak istesem de, Sapphire'e başka kimsenin dokunmasına izin vermeyecektim. Ailesi onu reddettikten sonra berbat bir mahallede yaşıyordu.

Kimse benim olan şeylere dokunmadı.

Benden başka kimse yok.

Maalesef, bu kaçınılmazdı.

CHAPTER FOUR

THE E-MAIL

Çalışma odasına girdiğimizde, beni döndürdü, sırtım kapıya dönükken avuçlarını başımın iki yanına koydu. Dudaklarımı yalarken, şehvet dolu kehribar gözleriyle bana baktı. Gözleri hareketlerimi takip etti ve artık daha fazla bekleyemedim. Ellerimle ceketini kavradım, onu kendime doğru çektim ve dudaklarım onun dudaklarına değdi.

Hayal gücüm, onu öpmenin üzerime akan sıcak lav gibi olacağına beni ikna etmişti.

Ancak hiçbir şey olmadı. Orada sessizce, hiç kıpırdamadan durdu. Dilimi öpmek için ağzını açmadı. İçimde yayılan soğuklukla bedenim dondu. Beni istemiyordu; bu nasıl olabilirdi? Gözleri arzu doluydu. Aşağılanmanın acı bir tadı vardı. Onu bıraktım ve uzaklaşmaya başladım, tam o sırada elleri kalçalarımın tuttu ve beni yukarı kaldırdı, ağzımdan bir çığlık kaçtı. Bacaklarım belini sardı, dudakları anında benimkileri aradı ve ayak parmaklarımı kıvrıyacak kadar ateşli ve talepkar bir öpüşle beni öptü. Dili ağzımda kaotik bir şekilde dolaştı, dişlerimiz birbirine çarptı.

Nefes nefese kalmışken öpüşmeyi kestim. Yaptığım şeye kaşlarını çatı ve onaylamaz bir şekilde homurdandı, tekrar beni öpmek için eğildi ama ellerim onu durdurdu. Ereksiyonu karnıma bastırıyordu, beni hiç olmadığı kadar ıslatıyordu. Ellerim boynunu sarmaya başladı, parmaklarım saçlarının arasında dolandı ve dudaklarım onunkilerle aradaki mesafeyi kapattı. Yavaşça dudaklarının etrafını yaladım, ondan bir inleme kopardım ve sonra dilim ağzına girdi ve onunkiyle nazik bir dansın tadını çıkardı. Yavaşça sakinleşti ve ne istediğini anladı.

Birkaç dakika, belki de saatlerce öpüştük. Dudaklarını boynuma doğru indirdi, ciğerlerim ihtiyaç duyduğum havayı çekerken tenimi nazikçe emdi. Elleri kalçalarımı daha sert sıktı, muhtemelen iz bırakıyordu, ama o an umurumda değildi. Hızlı bir hareketle beni odanın ortasındaki büyük, ahşap, siyah masaya taşıdı, kenarına oturttu ve bacaklarımın arasına girdi. Elbisemin fermuarını aşağı indirdi, göğüslerimi ortaya çıkardı. Meme uçlarım zonkladı.

“Safir.” Kulağıma fısıldadığı alçak ses beni en güzel şekilde titretti. Elini karnıma bastırdı ve beni masaya yatırdı. Başka bir şey söyleyemeden, meme uçlarımı yaladı ve olması gerekenden daha yüksek sesle inlememe neden oldu. Hareketini durdurdu ve ceketini ve kravatını çıkardı. Kravatını ağzıma koydu, adeta beni boğdu.

“İnlemelerin sadece benim için.” Dikkatini göğüslerime çevirdi, emdi ve meme uçlarımla oynadı, elleriyle elbisemi karnıma kadar kaldırdı. Soğuk hava açıkta kalan tenimde tüylerimi diken diken etti. Sonra aşağıya indi, karnıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve bacaklarımı daha da açtı. Hassas tenimi ısırды, sonra tanga iç çamaşırımı kenara itti, beni bakışları için çıplak bıraktı. Dili klitorisime dokundu, sonra emmeye başladı. Dilini düzleştirdi ve çekirdeğimi yaladı, nazikçe yalayarak ve dilini içime doğru iterek. Daha fazlasını isteyerek kalçalarımı zevkle kaldırdım. Elleri bacaklarımı okşadı ve sonra onları omuzlarının üzerine koydu, daha derine inmesine izin verdi ve Tanrım, ne kadar güzeldi. Ellerim saçlarını çekiştirdi ve topuklarım sırtını kavradı. Vücudum alev alev yanıyordu, her dokunuş yeni hisler getiriyordu, ta ki en güçlü zevklerden biri beni ele geçirene kadar.

"Benim," diye fısıldadı usulca.

Safir

"Aptal, çok aptal." Bu sözleri kendi kendime mırıldanmak muhtemelen hiçbir şeyi değiştirmede, ama bir kadının zihninin ne kadar aptal olabileceğini kendime hatırlatmanın iyi bir yoluydu.

En sevdiğim kupamı kaptım, içine naneli yeşil çayımı doldurdum, mutfaktaki büyük pencereye doğru yürüdüm ve gökyüzünden yağın şiddetli yağmuru seyretmek için pencereyi açtım. Yeni ıslanmış granitin kokusunu derin derin içime çekerken, bazı yağmur damlaları yüzüme ve boynuma değdi. Gıcırtilı hisler beni hafifçe güldürdü. Bulutlu bir günden daha güzel bir hava olamaz.

Dün geceye dönecek olursak, güzel bir gece geçirmek için mükemmel bir adamla birlikteydim; biraz garip biri olmasına rağmen, onunla konuşmak ilgi çekiciydi ve kendimi rahat hissetmemi sağladı.

Boş daireye girdiğim anda hatamı anladım; ne kadar uğraşsam da bir yuva kuramıyordum. Yine yalnızdım ve nedense dünkü olay beni çok kızdırmıştı. Ancak içimin küçük bir kısmı tüm bunlara güldü ve iyi bir noktayı düşünmeden edemedim.

Kardeşiyle aynı değildi. Ama daha da kötüsü, ikizini kulübün önünde sadece bir dakika görmüştüm ve gözlerini unutamamıştım.

Dün gece tanıştığım kardeşin bende derin bir etki bırakan bir yanı vardı, dokunuşları içimde alev alev bir yangın başlatmasa da. Yine de, kulüp sahibi ikiz kardeşinin çeneme yaptığı tek bir dokunuş, sadece o anın hatırasıyla bile vücudumu titretti.

Ertesi sabah, eşofmanım ve kazağımla, soğuk bir dairede yalnız başıma çayımı içiyordum, çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu berbat yerde ısınmak imkansızdı. Isıtıcılar çalışmıyordu ve duvarlar o kadar inceydi ki, her gece komşuların birbirleriyle seviştiklerini duyuyordum. Sürekli su sorunundan bahsetmiyorum bile. Ne yazık ki, maaşlarımın toplamı, New York'ta iki odalı bir daire ararken daha iyi bir şey yapmama izin vermiyordu. Geriye kalan tek seçenek, katlanmak ve her zaman kazak giymeyi, sıcak bir şeyler içmeyi ve duş açıkken asla tuvaleti sifonlamamayı hatırlamaktı. Oldukça basit kurallar.

Sophie henüz giriş yapmamıştı ama endişelenmiyordum. Genellikle tek gecelik ilişkisi olduğunda öğleden sonra geri dönerdi ve işe gitmesi gereken bir durum da yoktu. Acımasızca konuşuyordum ama artık yeter demiştim. Ben de gençtim ve biraz eğlenmek istiyordum. Ya iş bulmalıydı ya da kendi başına yaşamalıydı. Burası iki kişi için yeterince büyüktü ama daha küçük ve daha samimi, üstelik daha iyi bir semtte bir yer kiralamayı tercih ederdim.

İşim akşama kadar değildi, bu yüzden ek gelir için yazdığım makale üzerinde çalışmak için biraz zamanım oldu. Sanırım nefret ettiğim İspanyolca ve Fransızca dersleri sonunda işime yaradı, çünkü çevirmenlik bana iyi para kazandırdı ve bu da birikim hesabı açmama olanak sağladı.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve çalışmaya başlamak üzereydim ki, yeni bir e-posta bildirimi dikkatimi dağıttı. Belki de başka bir işti. Daha fazla paraya ihtiyacım vardı. Gelen kutuma tıkladığımda heyecanlandım, sonra 'Anonim' yazısını görünce kaşlarımı çattım, ama neyse. Para paraydı. Sonunda açıldı, ama okuduğum kelimeler beni dondurdu ve dehşete düşürdü.

Bu mümkün değil.

Bu e-postayı neden aldım?

Herkes gibi ben de haberleri izlemiştim ve kurbanlarını, daha doğrusu onlardan geriye kalanları biliyordum. Bir anda ortadan kayboldular ve birkaç hafta sonra kalıntıları en garip yerlerde bulundu.

Sosyopat.

O bir sosyopattı ve kurbanlarına her zaman kaçırılmak üzere olduklarını e-postayla bildirirdi. İnsanların acı çekmesinden zevk alan hasta, soğuk bir herif.

Ama neden beni istiyor? Yaptığım tek yanlış bir şey bir yıl önceydi ve bunun bedelini çok ağır ödedim.

Panikledim ve kupa elimden kayıp yere düştü ve minik parçalara ayrıldı, sesi bir an için kulaklarımı sağır etti.

Ne yapmam gerekiyordu? Yardım mı istemeliydim?

Polis mi? Geçen yıl olanlardan sonra onlara güvenmiyordum. Sonra aklımdan bir anı geçti ve beni hayatımda her şeyin ters gittiği o kader gecesine götürdü.

Bankta otururken yağmurdan paltom sıırıslıklam olmuştu ve vücudum çok üşüyordu. Botlarımla içine su girmişti. Muhtemelen tüm bunlar zatürreye yol açacaktı.

Ancak bunların hiçbirini aklıma gelmedi; uyuşukluk beni sarmıştı. Üzerimdeki kıyafetler ve cebimdeki yarı kırık telefon dışında hiçbir şeyim yoktu.

Ailem yok.

Evim yok.

Giysiler bile değil.

Hiç bir şey.

O an, içimdeki zayıf bir parça keşke babamın masasında o kağıtları bulup yaptığı tüm kötü şeyleri okumasaydım diye düşündü. Keşke babam için çalışan ve beni satan kişiye hiç gitmeseydim diye düşündüm. Her şeyin nereden geldiğini, bana hayat veren kişinin nasıl biri olduğunu bilmeden, unutulmuş bir halde yaşayabilirdim.

Diğer tarafım, yani cesur olan tarafım, ailemden gelen parayla yaşamaktansa o kahrolası sokakta ölmeyi tercih etti.

Elim cebime gitti ve üzerinde isim ve numara yazılı olan kartı çıkardım. Mary, evden tamamen ayrılmadan önce bana vermişti. Tehlikede olduğumu hissedersen kullanmamı söylemişti. Kartta adı yazılı olan kişi, yaşadığım herhangi bir sorunla başa çıkmama yardımcı olacaktı.

Durumum berbat, ama neredeyse ölümcül olabilecek bir sorundan daha iyiydi.

Kartı içeri geri koydum, derin bir nefes aldım, ayağa kalktım ve Sophie'nin evine doğru yürürken, bu numarayı asla kullanmak zorunda kalmamak için dua ettim.

Hemen odama gittim ve yıpranmış paltomun cebini karıştırdım. Kart hâlâ oradaydı. Yağmurdan buruşmuştu ve numara silinmişti. Midem bulandı, ama sonra üzerinde isim ve adresin hâlâ yazılı olduğunu fark ettim.

Hiç düşünmeden kıyafetlerimi değiştirdim, biraz para ve cep telefonumu alıp evden çıktım. Kırık kupa beklemek zorundaydı.

Dizüstü bilgisayarımı açık bıraktım ve ekranda sadece tek bir kelime yazan ama hayatım için ölümcül bir anlam taşıyan e-posta duruyordu.

Sosyopat

Derin bir nefes alarak kapıyı sertçe çaldım ve bir adım geri çekildim. Buraya olabildiğince hızlı gelmişim ama şimdi iyice geriliyordum.

Upper East Side'da lüks bir binaydı; hatta ailem sadece birkaç blok ötede yaşıyordu. Mimarisini ve ihtişamını çok severdim ama şu anda her şey buraya hiç uymuyordu. Aslında, karttaki isim sonunda aklıma yerleşti.

Dominic Scott.

Ailem zengin olarak kabul ediliyorsa bile, Scott İmparatorluğu'nun yanına bile yaklaşamazlardı. Onlarla hiç tanışmamıştım. Babam onlarla iş yapmayı hayal ediyordu ama her zaman hayır diyorlardı. Umarım bu, bana yardım etmesine engel olmazdı, ama hayatımın bir değeri olduğunu ona ikna etmeden geri dönmek için çok yol kat etmişim. Eğer sözünü tutan bir adam olmasaydı, Mary bana numarasını asla vermezdi. En azından, buraya kadar gelirken kendi kendime hep bunu söylüyordum.

İlk denememde kimse kapıyı açmadı, ama tekrar kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda kapı hızla açıldı ve içimdeki her şey donup kaldı.

Adamın üstü çıplaktı, bu da kusursuz karın kaslarını ortaya çıkarıyordu. Üzerinde sadece düğmeleri açık bir kot pantolon vardı ve ayakları çıplaktı. Uzun saçları dağınıktı ve kehribar rengi gözleri uykulu ve yorgundu. O anda tek istediğim onun kollarına koşup beni kurtarmasına izin vermektir.

Kapının ardında onu görmeyi hiç beklemezdim.

“Hey.” Sesim titredi ve boğazımı temizledim. “Dominic Scott’ı arıyorum?” Dudaklarımı yaladım ve dilimin hareketlerini gözleriyle takip ettiğini fark etmeden edemedim. Sonra gözlerini tekrar kaldırdı ve öfkeyle doldu. Bir adım geri çekildim.

“Uyuyor.” Sesi alçak ve boğuktu. “Ne istiyorsun?” Geçen yıl paylaştığımız o an hiç yaşanmamış gibi, bana olan rahatsızlığını gizlemeye bile çalışmadı. Çok incinmişim ve bu ne kadar da saçma bir şeydi?

Hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Dominic ile akrabalığı var mıydı, yoksa belki de...

Tanrım, acaba o onun erkek arkadaşı mıydı?

“Onunla konuşmayı çok isterdim.” Sesim hafifçe titriyordu, ama o böyle davranırken sakın kalmak zordu. Zaten çok korkmuştum ve o da durumu hiç iyileştirmiyordu.

Küfür etti ve elimi tuttu. Beni odaya çekip ön kapıyı kapatırken sanki aramızda elektrik akımı geçti. Sonra oturma odasının ortasındaki kanepeyi işaret etti ve orada oturmam gerektiğini anladım. Otururken etrafa baktım ve odanın bekar evi tarzında çok şık olduğunu fark ettim. Her şey kahverengi tonlarındaydı. Dairenin içinde fazla bir şey yoktu: kanepeler ve sandalyeler, bir masa, bir bar ve muhtemelen New York şehrinin muhteşem manzarasını gören büyük bir pencere. Çatı katı olmasa da yine de yüksek bir yerdi. Bu semtten manzaralar genellikle hayal kırıklığı yaratmazdı.

“Onu uyandıracam, bir dakika içinde burada olacak.” Sadece başımı salladım ve o yukarı çıktı, beni yalnız ve gergin bir halde bıraktı.

Dikkatim odanın ortasına yakın bir yere yerleştirilmiş piyanonun üzerindeki bir resme kaydı. Altı yaşından büyük olamayacak iki çocuk, korsan kostümleri giymiş ve eksik dişleriyle gülümsüyorlardı. O kadar sevimliydi ki, ben de gülümsedim. Erkek çocukların bu kadar güzel olabileceğini, hele de bu yaşta olabileceğini hiç bilmiyordum. Resmi elime aldım, çerçevesinin etrafında parmağımı gezdirdim ve sonra ters çevirdim; arkasındaki tarihi ve yazıları görünce şok oldum.

Benim tatlı küçük oğullarım.
Anne seni her zaman sevecek.
Dominic ve Damian
Ekim 1991

Bu sözler gözlerimi yaşarttı ve o satırlardaki acıdan kalbim sızladı. Öyle bir özlemde bahsediyorlardı ki, sanki onları bir daha asla göremeyecekmiş gibiydi, sanki sevgisinin son bir göstergesiydi.

Belki de kanserden öldü. Ben de büyükannemi bu hastalıktan kaybettim ve ne kadar yıkıcı bir hastalık olduğunu biliyorum.

Eğer bir insan çocuğunu gerçekten sevmeseydi, böyle sözler yazmazdı. O çocukların böyle sevgi dolu bir anneleri olduğu için bir yandan da minnettardım.

“Doğum günümüzdü. Altı yaşına girdik ve lanet olası korsanlar olmak istedik. Damian istedi; ben Peter Pan olmak istedim. Tanrıya şükür ki olmamamı sağladı.” Kararlı ama nazik ses, resmin üzerimdeki büyüsünü bozdu ve ona doğru döndüm.

Aman Tanrım.

Külüpte tanıştığım yabancı mı?

Üzerinde tişört ve eşofman vardı ve dürüst olmak gerekirse, onları birbirinden ayırt etmek zordu. Tek fark kocaman gözlükleri ve başının arkasındaki topuzdu. Muhtemelen çok dalga geçiyorlardı. Bir an beni dikkatle izledi ve sonra güldü.

“Merak etme, benim.” Evet, oydu. Tek fark, onun nazik ve iyi kalpli olmasıydı, kardeşi ise tam tersiydi.

“Demek senmişsin?” Kaşlarını çatarak bana yaklaştı. Kartı eline verdim. “Bunu bana Mary verdi.” Gözleri aşağıya bakıyordu, bu yüzden ne düşündüğünü anlamak zordu. Gözlerini bana çevirdiğinde ise bakışları okunamazdı.

“Sorun ne, Sapphire?”

Yutkundum ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını tutmaya çalıştım. Çerçeveyi elimden aldı ve piyanonun üzerine geri koydu. Sonra eliyle elimi örttü.

"Bugün bir e-posta aldım."

"Pekala," dedi kafası karışmış bir ses tonuyla. Muhtemelen, saçma bir e-posta yüzünden böyle tepki vermemin aptalca olduğunu düşündüğünü anladım.

“Tek bir kelime söyledi. Sosyopat,” diye fısıldadım.

Tavrı aniden değişti ve beni sıkıca kucakladı. "Sosyopat mısın?" Bu bir soru gibi söylenmiş olsa da, aslında bir soru sormadığını biliyordum.

“Evet. Üzgünüm ama kimden yardım isteyeceğimi bilmiyordum. Polise güvenmiyorum.” Nedenini daha fazla açıklamamaya karar verdim.

“Kartı kullanmaya karar verdiniz mi?”

“Sadece sen varsın.” Dün gece e-postadan önce tanışmış olmamızı düşününce, bu durum ne kadar gerçeküstüydü. Elini sırtımda okşayarak beni rahatlatırken bedenim titredi.

"Şşş, tatlım. Onun neden seni hedef almak istediğini biliyor musun?"

“Hayır. Hiçbir yanlış yapmadım.” Bu bir yalandı, ama sosyopatin sebebinin babam ve onun gizli işi olduğundan şüphe duydum. “Mary neden bana numaranı verdi? Ne iş yapıyorsun?”

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. “Adaletsizliği durdurmaya çalışın. Mary ile davalardan birinde birlikte çalıştım. Ben avukatım, Sapphire.” İçime bir rahatlama hissi yayıldı; tehlikeli bir suçlu değildi. “Mutlaka bir sebebi olmalı,” dedi inatla.

"Nedense bu bana daha az korkutucu gelmiyor."

“Hayır, yapmazsın,” diye mırıldandı. “Hadi kanepeye oturalım. Üşüyorsun. Sana biraz çay yapayım ve bir battaniye getireyim.” İstedikini yaptım ama kaşlarım çatıldı.

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Biliyor musun?"

“Çay sevdiğimi mi söylüyorsunuz? İnsanlar genellikle kahve içmek istedikimi varsayarak bana kahve ikram ediyorlar. Ama siz öyle yapmadınız.”

Bu konuda biraz tuhaftım, küçük şeylere dikkat ederdim ve bu durum beni rahatsız eder, sonunda sorularımı sormadan edemezdim.

Bana hafif bir gülümseme verdi. "Nane gibi."

"Ne?"

“Nefesiniz nane gibi kokuyor. Genellikle sabahın ilk saatlerinde kahve içenlerin nefesi kahve çekirdeği gibi kokar. Sizde öyle değil. Bu yüzden bir varsayımda bulundum ve doğru olduğumu görüyorum.”

“Ah.” Sorduğum için kendimi aptal gibi hissettim ama o mutfağa gidip çay hazırladı ve sonra iki kupayla geri geldi. Kupaları önümüzdeki sehpa koydu, yanıma oturdu ve kolunu arkamdaki koltuğun arkasına koydu. Diğer eliyle battaniyeyi bacaklarıma örttü ve anında daha sıcak hissettim.

"E-posta anonim miydi, yoksa belki de elimizde bir adresi var mı?"

"Hayır, anonimdi."

Başını salladı ve çenesini kaşıdı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Senin durumun oldukça sıra dışı. Daha önce hiç e-postayı yeni almış biriyle

karşılaşmadım. Hele ki bir kadınla. O, kadınlara veya çocuklara hiç dokunmadı."

"Görünüşe göre bir istisna yapmış." Sesim pek de coşkulu değildi ve sonunda buraya gelme amacım olan soruyu sordum: "Bana yardım eder misiniz?"

"Elbette." Soruma biraz da olsa gücenmiş gibiydi.

"Teşekkür ederim. Sizi bu işe karıştırdığım için özür dilerim, ama gerçekten gidecek başka kimsem yok."

"Safir, soruşturmanın derinliklerine dalmış durumdayım zaten. Aksine, dün gecedan sonra beni iyi bir seçim olarak değerlendirdiğin için bile sana minnettar olmalıyım. O şerefsiz müşterilerimin çoğunu öldürdü." Yine yanaklarımda o aptalca kızarma.

"Dün gece için özür dilerim," dedim ona. Kaşlarını çatı, kafası karışmıştı. "O şekilde ayrılmamalıydım."

"Dışarı çıkıp kahvaltı etmek ister misin?" Tam o anda midem yüksek sesle guruldadı—çok utanmışım—ama şaşırmamak gerek. Dün akşam yemeğinden beri hiçbir şey yememişim. "Sanırım cevabın evet. Hemen üzerimi değiştireyim. Güzel bir kahvaltı için mükemmel bir yer biliyorum. Tabii, eğer gerçekten benimle vakit geçirmek istiyorsan." Gözlerinde bir tür mesaj vardı, okuyamadığım bir şey. Başımı salladım ve bir an için bakışlarında hayal kırıklığı belirdiğini sandım, ama bu hemen yerini bir gülümsemeye bıraktı.

Belki de sinir ve açlıktan halüsinasyon görmeye başlamışım.

"Birazdan çıkıyorum."

"Peki ya kardeşin?"

"Peki ya o?" diye tersledi ve ben biraz geri çekildim. Onu gündeme getirmemden memnun görünmüyordu.

"Belki bize katılmak ister diye düşündüm? Sanırım onu biraz uyandırdım," dedim suçluluk duygusuyla, ama o sadece onaylamaz bir şekilde başını salladı.

"Uyuyordu. Ve bize de katılmayacak." Yukarı kata geri döndü ve ben derin bir nefes aldım.

Ben kendimi neyin içine soktum böyle?

Ve daha da önemlisi, bugün kardeşini bir daha göremeyecek olma düşüncesi neden bana adını koyamadığım bir şeyi arzulama hissi verdi?

Sosyopat

Yanımıza geldi.

Evimin içindeydi, dehşete kapılmıştı. İçimdeki en karanlık taraf heyecanlanmıştı. Bu güç duygusunu seviyordum. E-postamı aldığını ve endişeden aklını kaybettiğini biliyordum. Vücuduna yapacaklarımı hayal ediyordum.

Bana ait.

Ama içimdeki diğer bir ses onu kucaklayıp teselli etmek, ona asla hiçbir şey olmayacağını, benimle güvende olduğunu hissettirmek istiyordu.

Yani, bir kadın benim gibi bir canavarla ne kadar güvende olabilirse o kadar.

Sapphire çok korktuğu bir anda Dominic'e geldi. Başka kimsesi yoktu ve muhtemelen yaptığı şeyin yanlış olduğunu düşünüyordu. Babası da listemdeki bir sonraki kişiydi, ama suçlu olan o değildi.

Ama yine de onu cezalandırırdım.

Çünkü o, bedenini başka bir adamla paylaşmayı düşünüyordu; o beden, onu ilk gördüğüm andan itibaren bana aitti.

Evet, cezalandırılacaktı.

O zaman bedeninin sadece benim dokunma hakkım için olduğunu öğrenecekti.

Bana ait.

CHAPTER FIVE

DOMINIC

Dudakları yavaşça karnımdan göğüslerime, oradan da tekrar dudaklarıma doğru kaydı. Onun üzerinde kendi tadımı hissedebiliyordum. Bu düşünce beni her zaman tiksindirmişti, ama onunla birlikteyken doğru geliyordu. Ellerim pantolonunun fermuarını açmak için aşağıya doğru inerken bedenim memnuniyetle titredi. Elleri beni durdurdu.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, ağzımı bırakıp kulak mememi ısırırken.

Ne?

"Neden olmasın?" Onu bacaklarımın arasına sıkıca bastırdım; uzunluğu beni çıldırtıyordu.

"Seni almayacağım, burada değil. İlk seferinde değil." Yani, daha fazlasını yaşayacağımızı mı düşünüyordu? Sözleri beni heyecanlandırdı, çünkü onu asla reddetmezdim. Onunla olan bağlantım mantıklı değildi ve muhtemelen normal de değildi, ama umurumda değildi.

"Öyleyse nereye?" Donakaldı, sonra elini saçlarıma geçirip başımı acı verici bir şekilde geriye çekti, gözlerimiz birbirine kenetlenirken nefesim kesildi.

"Nerede uygun görürsem." Göğsüm inip kalkıyordu, bacaklarımdan aşağıya ıslaklık damlıyordu. Daha önce kimse bana onun gibi oral seks yapmamıştı, ama bakışlarındaki baskınlık ve verdiği acı içimde tarif edemediğim duygular yaratmıştı. Bir yanım onun bana gösterdiklerinden daha fazlasını arzuluyordu. "Benimle akşam yemeği yiyeceksin." Sormadı; emretti.

"Tamam." Yumuşak cevabım onu sakinleştirdi. Vücudundaki gerginliğin bir kısmı azaldı.

"Yarın."

"Ne zaman?"

"Saat 6'da. Times Meydanı'nda buluşacağız." Sonra saatine baktı ve yanımdan kalktı. "Gitmem gerek, Sapphire. Bu iş henüz bitmedi," diye uyardı. Masada oturmamı sağladı ve elbisemin fermuarını çekti. "Benden

on dakika sonra buradan çık. Şişmiş dudakların ve olgun vücudun sadece benim gözlerim için, anladın mı?" Başımı salladım. Gerçi, neredeyse hiç tanımadığım bir adamdan bu sözler korkutucu olmalı değil miydi? Beni son bir kez öptü ve hızlı adımlarla kapının yanına geldi. Omzunun üzerinden baktı ve gülümsedi.

"Safir," diye fısıldadı ve sonra ortadan kayboldu.

Safir

"Lütfen, yeter artık." Sesim yalvarır gibiydi.

"Bence yapmalısın."

"Cidden patlayacağım."

Dominic, "Neredeyse hiçbir şey yemedin," diye belirtti ve önümüzdeki muhteşem çikolatalı pastadan bir ısırık aldı.

"Neredeyse hiçbir şey yemedin mi? Ben yumurta ve tost yedim, sonra da karşı koyamayacağımı bildiğin bir tatlı sipariş ettin," diye suçlayıcı bir şekilde söyledim ama bu beni bir lokma daha almaktan alıkoymadı. Tadının ne kadar lezzetli olduğuna hayret etmeden edemedim. Burası tatlı konusunda en iyisiydi. Yakınlarda yaşarken buraya sık sık gelirdim. Ama fiyatlar yüksekti, bu yüzden artık kendimi şımartmaya gücüm yetmiyordu. Dominic bunun onun ikramı olduğunu söyledi. Ne kadar denesem de fikrini değiştiremedim, bu yüzden pes ettim. Sonunda peçeteleri alırken bana garip garip baktığını fark ettim. Birkaç anlığına bu yer, hayatımdaki tüm sorunlarımı unutmamı sağladı.

"Ne oldu? Yüzümde bir şey mi var?"

Başını salladı ama bu gözlerindeki yoğunluğu azaltmadı. "Daha önce bir kadının tatlısından bu kadar keyif aldığını hiç görmemiştim."

Bu beni utandırdı ve utançtan kızardım. "Evet, yemek yemeyi çok seviyorum." Sanki kıvrımlarım için özür diliyormuşum gibi hissettim, oysa gerçekte hiç de öyle değildi. Annem sürekli giymek zorunda olduğum o tasarımı kıyafetlere sığabilmem için kilo vermem gerektiği konusunda dırdır ederdi.

"Bunu iyi niyetle söyledim. Çok güzelsin." Bunu söyleme biçimi, bunun doğru olduğuna dair hiçbir şüpheye yer bırakmadı.

"Teşekkür ederim."

Gülümsedi, sonra saatine baktı ve kaşlarını çattı. "Bugün yapmam gereken bir işim var. Seni eve bırakayım, sonra bu akşam tekrar görüşürüz, tamam mı?"

"Zamanınızı aldığım için özür dilerim."

"Hayır, değilsin. Sadece kaçıramayacağım önemli bir toplantım var. Sonra sana dönerim." Çantamı kaptı ve şoförüne bizi alması için işaret ederken kafeden çıktık. Kulüpteki tüm sakarlığına rağmen, tanıştığım o garip tipten hiç de farklı olmayan bir özgüven havası vardı – gözlükleri ve dağınık saçları hariç tabii.

"Eve yürüyerek gidebilirim. Gerçekten gerek yok."

Bakışları sertleşti. "Seni eve götüreceğim, Sapphire." Sesi tartışmaya yer bırakmıyordu, bu yüzden arabaya bindik. Mercedes'in camları siyah filmle kaplıydı ve sürücü koltuğu ile bizim aramızda bir bölme penceresi vardı.

New York sabahları da geceleri olduğu kadar güzeldi, ama farklı bir güzelliği vardı. İnsanlar işlerine koşuşturuyor, kimseye pek dikkat etmiyorlardı. Daha küçük bir şehre taşınabilirdim. Tanrı bilir, mali durumum için daha iyi olurdu ve biraz huzur ve sessizlik bulurdum. Ama New York benim aşkımdı ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

"Şehri çok seviyorsun, değil mi?" Dominic'in neşeli sesi düşüncelerimi böldü ve gülümsedim.

"Kesinlikle, başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyorum. Ya siz?"

Bir an sessiz kaldı. "Duruma bağlı."

"Ne konuda?"

"Birçok konuda. Bazen bir şehir sadece bir şehirdir. Bir yeri evim diyebilmek için çok şey gerekir."

"Bu da doğru." Ona katılmamak zordu.

Evimden de mahrum kalabilirim.

Sosyopat.

İçimde endişe yeniden yükselmeye başladı ve aniden yanımda kıpırdandığını hissettim. Öne eğildi ve elini kaldırdı. Gözleri gözlerime kenetlenmişken, parmak boğumları yavaşça yanağımı okşadı. "Seni güvende tutacağım." Hiç düşünmeden öne eğildim ve o da yavaşça başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Beni öpmesini ve tüm endişelerimi alıp götürmesini istedim. Aklımı okumuş olmalıydı, çünkü bir sonraki an, öpüşüyorduk.

Derinden.

O her yerdeydi; başımı sıkıca tutan elinde, uyluğumu sıkın diğer elinde. Ağzı ve dili benimkileri tutkuyla yutuyordu. Ben onun çaldığı bir

enstrüman gibiydim.

Daha önce kimsenin beni böyle öptüğünü hatırlamıyordum.

Eli yavaşça tişörtümün altına, karnımdan göğüslerime doğru ilerledi. Hafifçe meme ucumu sıkıştırıp parmaklarının arasında nazikçe oynadığında nefesim kesildi. Islanmaya başladığımı hissedebiliyordum ve bunun daha fazlasına yol açabileceğini düşünüyordum.

Arabada çılgın ve vahşi bir seks yapmak gibi.

Sonra birdenbire, Dominic'inkine çok benzeyen Damian'ın gözleri zihnimde belirdi ve onun canlandırıcı dokunuşunun anısı canlandı.

Arzum anında kayboldu.

Nedense, onu aldatıyormuşum gibi hissettim ve bu çok saçmaydı. Geri ittim ve o da anında beni bıraktı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Araba durduğu anda üstümü düzelttim ve kendimi daha derli toplu hale getirdim.

“Safir—” diye başladı ama ben sadece hayretle başımı salladım.

"Üzgünüm. Ben... ben yapamam."

"Neden?"

“Çünkü her şey çok hızlı oluyor. Başarabileceğimi sanıyordum ama yapamıyorum.”

"Hepsi bu kadar mı?"

Elbette, ona nedenini tam olarak söyleyemezdim. "Evet."

Sert bir bakışın ardından sonunda başını salladı. "Peki o zaman." Tekrar eğildi ve alnıma hafif bir öpücük kondurdu.

“Bu gece görüşürüz.” Araba kapısı açıldı ve daha önce öğrendiğim kadarıyla şoförü Alan, elimi uzatıp arabadan inmeme yardım etti.

Son bir el sallamasıyla hızla binamın merdivenlerinden çıktım. Birkaç dakika sonra buz gibi dairemin içindeydin ve arabada hissettiğim sıcaklığı şimdiden özlüyordum. Saate baktım. Hala giyinmek ve işe hazırlanmak için biraz zamanım vardı; neyse ki bu gece yarım vardiyam vardı, bu yüzden sıcak bir duş almaya karar verdim. Sophie, dün gecedan kalma elbisesi ve makyajıyla kanepede uyuyakalmış, yüksek sesle horluyordu.

Bütün bu saçmalıklardan bıkmış bir şekilde başımı salladım.

Ancak ödemem gereken faturalar vardı, bu yüzden işe hazırlanmam gerekiyordu ve sonrasında da barmenlik yapacaktım. İkisine de hazırlanmam gerekiyordu.

Dizüstü bilgisayarım hâlâ açıktı. Uyku düğmesine basmak üzereydim ki bir mesaj belirdi ve kalbim tekrar hızla atmaya başladı.

Hiç kimse ve hiçbir şey seni benden kurtaramaz.
Sosyopat

Tanrım, yaptığım her şeyi biliyor muydu? Bu sefer başka bir şey daha fark ettim.

Artık anonim değildi. Rastgele bir isimden gönderilmişti, bu isim açıkça sahteydi ve gönderen kişi Messenger üzerinden çevrimiçiydi.

Az önce göndermiş olmalı.

Dominic'i hemen aramalıyım. Ama ondan önce, bir şey beni oturmaya, sekmeyi açmaya ve bir mesaj yazmaya zorladı.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu ve parmaklarım titriyordu.

<Cookie1988> Benden ne istiyorsun?

<Langer07sp> Sen.

Avuçlarım terlemişti, bu yüzden onları pantolonuma silerek kuruladım ve içimde yükselen panik duygusunu kontrol etmeye çalıştım.

<Cookie1988> Lütfen beni rahat bırakın. Hiçbir yanlış yapmadım.

<Langer07sp> Hayır.

Ben cevap veremedim, sanki biri bilgisayarını çalıştırıyormuş gibi konuşma hızla dizüstü bilgisayarından silindi ve ardından bilgisayar kapandı.

Nefes nefese, o kadar ani bir şekilde ayağa kalktım ki sandalye yere düştü.

O kadar tehlikeliydi ki, kelimenin tam anlamıyla her şeyi yapabilirdi, onunla nasıl savaşabilirdim ki?

Kalbim hızla çarpıyordu ve kulaklarım tıkanmış gibi hissediyordum. Her şeye karşı hissizdim ama bir şekilde işe gitmeden önce yapmam gereken rutini tamamlamayı başardım. Bu bana biraz huzur verdi.

Hafif bir makyaj yapıp saçımı topuz yaparken, bana ne kadar zaman vereceğini ve Dominic'in bana yardım etmesi için yeterli zaman olup olmayacağını merak ettim.

Sosyopat

Pervasız.

Ona karşı pervasızca davranmaya başlamıştım. Kurbanlarıma hiçbir zaman birden fazla e-posta gndermemiştim, ama nedense ona benden kaçmasının mümkün olmadığını göstermek istiyordum.

Bana o mesajları gönderdiğinde, ona cevap vermenin bir hata olduğunu biliyordum, ama yine de cevap verdim. Bir sosyopat olarak onunla konuşmak benim için önemliydi.

İçimdeki gerçek bir parçayla.

Ona pek bir şey anlatamadım ve biliyordum ki onu daha çok korkutuyordum.

Benim tatlı küçük kızım.

Bana ait.

O, canavar tarafından ele geirilmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek üzereydi.

Onu elde etmek için hiçbir şeyden vazgeçmem.

Kardeşimin kimliğini tehlikeye atmak anlamına gelse bile.

O birinci geldi.

Her zaman ilk sırada.

CHAPTER SIX

A MAN WITHOUT A FACE

Bekleyiş neredeyse sona ermişti. Devasa ahşap saat, gizemli yabancının ayrılmasının üzerinden on beş dakika geçtiğini gösteriyordu, bu yüzden buradan çıkıp gecenin geri kalanını atlatmam için mükemmel bir zamandı. Onu tekrar görme ihtimaliyle içimde heyecan birikmeye başladıkça başım dönüyordu.

Hangi kız ilk görüşte aşka inanmaz ki? Çılgıncaydı ve mantıklı değildi, ama onun kollarında kendimi tamamlanmış hissettim ve onun doğru kişi olduğunu biliyordum.

Biraz titreyerek ayağa kalktım. Hareketlerim kalemliğin kaymasına ve yere düşmesine, her şeyin etrafa saçılmasına neden oldu. İçimden irkilerek her şeyi hızla tekrar bir araya getirdim ve tam masaya koyarken gözlerim alışılmadık bir şey fark etti.

Masanın ortasında bir sözleşme.

Babam ve kozmetik konusunda uzmanlaşmış bir şirketin başında olan David Amcam arasında bir ilişki vardı. Babamın eski bir arkadaşıydı; hatta hiçbir doğum günümü kaçırmazdı. Çocukken, onun garip bir havası vardı ve her yaklaştığında korkudan çığlık atardım. Kimse anlamazdı, ben bile anlamazdım, ama bu onun beni yakalamaya veya dokunmaya çalışmaktan vazgeçmesi için yeterliydi. Dürüst olmak gerekirse, babamın yakın arkadaşlarının çoğu beni rahatsız ederdi ve onlardan uzak durmayı tercih ederdim.

Merakıma yenik düştüm. Elime aldım ve okumaya başladım.

Her kelimeyle birlikte midem daha da bulanıyor, gözlerim ise daha da açılıyordu.

Hayır. Bir hata olmalı.

Babam böyle bir organizasyonun parçası bile olamazdı, hele ki yönetmeyi hiç. Ancak kanıt elimdeydi. Bunu düşündükçe hayatımdaki her şey yerine oturdu.

Belgeleri elbisemin içine saklayarak çalışma odasından çıktım ve hızla odama doğru ilerledim; şükürler olsun ki kimse beni görmedi.

Üzerimi değiştirdim, araba anahtarlarımı, telefonumu ve evraklarımı aldım ve bana gerçek bir baba gibi olan, güvendiğim, bana ya yardım edecek ya da tüm şphelerimi giderecek birini ziyaret etmeye karar verdim.

Sophie'nin babası.

Safir

Yorgun.

Bugün kilometrelerce yrmşm gibi ayaklarım yanıyordu ve çok uyumak istiyordum ama daha iki saatim vardı. Saat neredeyse gece yarısıydı ve bir şeyler atıştırmak ve kendimi tazelemek için kısa bir mola verebildim. Nefret etsem de göz kalemimi düzelttim ve biraz daha belirginleştirdim.

Gözlerim ne çıktığında bahşişler iyiydi ve bir süre sonra gururumu bir kenara bırakıp daha iyi bahşiş almak için glmseyebileceğimi öğrendim; bu da günün sonunda iyi yemek yememi ve daha fazla para biriktirmemi sağladı. Makyajım bittiğinde, bir kağıt havluyu suya batırıp boynuma hafifçe vurarak serinledim. Barın ii cehennem gibi sıcaktı. Barın sahibi, iyi bir adam olan Hank, istediğim kadar zaman ayırmamı söyledi. Bu çok tatlı bir şeydi ve uzun bir ara verdiğim için bana asla kızmayacağını biliyordum, ama asla bundan faydalanmadım. İşi tehlikeye atacak hiçbir şey yapma. Bu günlerde yaşadığım motto buydu.

Aynaya son bir kez bakıp yapmacık bir gülümsemeyle banyodan çıktım ve anında Jack'e çarptım. Vücudum anında gerildi.

Jack bu meknda bir nevi fedaiydi ve bazen Hank değil de kendisi sahibiymiş gibi davranırdı. Emirler verirdi. Garsonlara ve bana şehvet dolu gözlerle bakardı. En kötüsü de bize cinsel tekliflerde bulunmasıydı. şimdiye kadar sanırım onunla yatmayı reddeden tek kişi bendim ve o bunu kişisel bir meydan okuma olarak algıladı. Nazik olmaya çalıştı ama son zamanlarda sabrı tükeniyordu. Beni taciz eder, hatta bazen tehdit ederdi. Bu yüzden belki de Hank'e bu konuda bir şeyler söylemeliydim diye düşünmeye başladım. Zaten sosyopatlık meselesi yüzünden aklımı kaçırmıştım. İş yerimde de delirmeyi göze alamazdım.

“Bak sana, dışarıdaki o herifleri terletmeye hazırsın. Ama kendini benden üstün görüyorsun.” Sesi alaycıydı ve beni tiksindirdi. Nefesi bira kokuyordu. Aniden beni sertçe yakaladı, kesinlikle morluklar bırakacaktı, ve beni kapıya yasladı. Ondan kurtulamadım.

"Jack, bırak beni gideyim."

“Neden? Bence burası hızlı bir seks için mükemmel bir yer, değil mi?” Ağzını benimkine yaklaştırdı ve boğazımda bir acı hissi yükselmeye başladı. Hızlı düşünmem gerekiyordu. Dikkatini dağıtmak için vücudumu gevşettim ve üzerimdeki tutuşu gevşediği anda, dizimle kasıklarına sertçe vurdum, bu da ondan acı dolu bir inilti koparmasına neden oldu.

Ellerini benden bıraktı ve bar kapısına doğru koşmakta özgürdüm, ama ondan önce öfkeli ve kin dolu sözlerini duymadım.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, küçük sürtük."

Sözleri beni korkuttu; bacaklarım daha hızlı hareket etti ve sonunda kapıya ulaştım ve Hank'in garsonlardan biriyle tartıştığı bara doğru koştum.

Gözleri bana kaydı ve kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Sosyopat

Adam, Sapphire'in tekmesinden dolayı hâlâ acı içinde inliyordu ve bu durum, kızımın gerektiğinde kendini koruyabildiğini bilmekten memnuniyet duyuyordum, gerçi onun tehlikede olmasından hoşlanmıyordum. Sadece ben ona korku salabilirdim; başka hiç kimse benim gazabımla karşılaşmadan ona dokunamazdı.

Yavaşça bir sonraki kurbanıma doğru ilerlerken, adam bana bakıp hırıldayarak, "Ne istiyorsun lan? Defol buradan!" dedi.

"Pek öyle düşünmüyorum," dedim sakince. Gömleğini yakaladım ve tüm gücümle yüzüne öyle sert bir yumruk attım ki, kafası geriye doğru savruldu ve burnu kanamaya başladı.

Sonra, daha bir şey söyleyemeden, muhtemelen kızımı da yaralayan o pis elini tuttum ve kırılana kadar ezdim. Hiçbir pişmanlığım yoktu. Acı içinde bağırdı ve kaçmaya çalıştı, ama dizine son bir tekme attım, bacağı çatladı ve yere düştü.

Gözleri hâlâ açıktı ve ben de ona tüm kurbanlarıma verdiğim o gülümsemeyi verdim.

"Ona dokunursan ya da ona doğru nefes bile alırsan, ölürsün. Ve bu konuşma hiç yaşanmamış gibi olur, yoksa hastanede uyanamayacağından emin olurum." Cevabını beklemeden en yakın tuvalete gittim, DNA'mın izini asla bırakmayacak eldivenlerimi çıkardım, kendimi düzelttim ve ona ikinci bir bakış bile atmadan dışarı çıktım.

Birine karşı hisler beslemek beni kesinlikle pervasız yaptı. İş dışında asla birine böyle bir zarar vermezdim.

Ancak o, benim olanı almaya çalıştı.

Ve kimse bana ait olanı benden alamadı.
Artık değil.

Safir

Bar yavaş yavaş boşalıyordu ve ben de kapanıştan önce her şeyi yerleştirmeye başladım. Kalın bir ceket giymeme rağmen, yaşananlardan sonra vücutum hala titriyordu.

Hank'e saldırıyı anlattıktan sonra, bu işi halledeceğine dair beni rahatlattı ve Jack'in kızlardan bu şekilde faydalanmasından dolayı çok öfkeliydi.

Sonra bir baktık ki, garsonumuz Mandy yardım çığlıkları atarak bara doğru koşuyor. Jack'i yerde, neredeyse ölümüne dövölmüş halde bulduk ve ambulans çağırarak zorunda kaldık. Her ne kadar en iyi insan olmasa da ve büyük olasılıkla bana tecavüz etmeyi planlamış olsa da, hak ettiğini bir nebze de olsa bulduğunu bilmek bana hiç tatmin vermedi.

Hayır, aklımdan geçen tek düşünce, bunu ona yapabilecek tek bir kişi olduğuydu.

Sosyopat.

O muydu? Her yerde benimle miydi?

“Safir?” Sonunda birinin adımı çağırđığını anladım ve arkamı döndüğümde Dominic'in bara yaslanmış, endişeli gözlerle bana baktığını gördüm.

“Dominic?” Onca saat boyunca korkmuş hissetmek, insan temasına duyduğum özlemi artırmıştı. Tereddüt etmeden kollarının arasına koştum ve bana sarılmasına izin verdim. Bir şekilde kendimi güvende hissettim, belki tam olarak değil ama oradaydı ve bu gece buna ihtiyacım vardı.

Kollarını sıkıca bana sardı ve tek kelime etmeden beni nazikçe salladı. Muhtemelen bu gece burada neler olup bittiğini biliyordu diye düşündüm. Dominic, yatıştırıcı bir hareketle elini saçlarımın üzerinden nazikçe geçirdi; bu da beni geri çekilip onu incelemeye yetecek kadar sakinleştirdi. Yorgun yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla bitkin görünüyordu. Dudaklarında gözlerine zar zor ulaşan hafif bir gülümseme belirdi ve tüm dikkati üzerimdeydi. Elleriyle başımı kavrayıp biraz yukarı kaldırdı.

"İyi misin?"

Başımı salladım. Gözleri beni baştan aşağı süzdü ve kollarımda morarmaya başlayan kırmızı izleri fark etti. Dominic'in yüzü anında yumuşak ve nazik halinden öfkeli bir hale dönüştü ve bir an için karşımda

başka biri varmış gibi hissettim. Bir adım geri çekildim. Bakış hızla kayboldu, ama ben zaten tetikteydim.

Dominic kimdi?

“Hayır, değilsin. Sana dokundu, değil mi? Hank bana sana zorla sahip olmaya çalıştığını söyledi. O şerefsiz zaten acı çekmiyor olsaydı, kemiklerini kendi ellerimle kırardım.” Sesindeki ölümcül bir şey, içimde bir yerlerde hoşuma gitti.

Benden intikam almak istemesi gerçeği.

Kızım, aklını mı kaçırdın?

"Öyle deme," diye fısıldadım.

“Bu doğru. Bunu yumuşatmaya gerek yok.” Omuz silkti, sonra köşedeki ceketimi ve çantamı aldı ve bana doğru elini uzattı. “Hadi gidelim.”

“Yapamam. Hala bir saatlik çalışma sürem var.”

“Artık değil. Hank ile konuştum, gidebilirsin.” Ne kadar tatlı bir söz olsa da, bu gece için tam maaşımı almak istiyordum. Kira yakında gelecekti ve Sophie'yi tanıdığım kadarıyla, bana verecek hiçbir şeyi yoktu. Yeterli paramız olduğundan emin olmam gerekiyordu.

“Teşekkürler, ama ek paraya ihtiyacım var.” Belki de ona beş dolar ve bahşışlere ihtiyacım olduğunu söylediğim için utanmalıyım, ama umurumda değildi. Canımı dişime takarak çalıştığım için sürekli özür dilemekten bıkmıştım. Bakışları sertleşti.

“Bana her şeyin yolunda olduğunu ve parayı zaten alacağını söyledi. Bana böyle diyeceğini, ayrılmak konusunda inatçı olacağını söyledi. Hayatın paradan daha önemli, Sapphire.”

O bunu sadece söylemedi.

Gerçekten öyle miydi?

“Doğru. Ben de eskiden, bir sürü kredi kartım varken böyle rahat davranırdım, biliyor musun? Sonra, tahmin et ne oldu? Gerçek hayat devreye girdi ve param olmazsa mahvolduğumu anladı. O yüzden beni yargılama, tamam mı, altın çocuk?” Yardım etmeye çalışırken ona karşı sert ve kaba davranmayı hak etmediğini biliyordum, ama kendimi durduramadım ve fikrimi dile getirdim.

Bazen insanlar bunu anlamıyordu. Ben de eskiden dünyanın derdinden uzak, özgür bir prenestim, ama artık durum böyle değildi.

Aramızda bir dakika süren sessizliğin ardından nihayet tabureye oturdu ve bana bara geri dönmem için işaret etti; ben de kaşlarımı soru

işaretiyle kaldırdım.

“Eğer burada kalmanız sizin için önemliyse, bir saat daha kalalım, sonra sizi eve götüreyim.” Beni beklemeden bir bardak ve viski şişesini kaptı ve kendine öyle bir ustalıkla bir kadeh doldurdu ki, ağzım açık bir şekilde hayretler içinde kaldım. Tepkime güldü. “Avrupa’da sırt çantasıyla gezerken barmenlik yapıyordum. İnsan karakterini iyi değerlendirmeyi öğrendim.” Bu doğrudu; bu tür bir işte birçok insan görüyorsunuz. Şimdi kızarma sırası bendeydi, çünkü o gerçekten işini nasıl yapacağını biliyorken ben ona bu sözleri söylemişim.

"Safir?"

"Evet?"

"Lütfen bu saçmalıkları düşünmeyi bırakır mısınız? Vardıyanı bitir, sonra seni eve götüreyim, orada rahatlayıp uzun bir banyo yapabilirsin. Nasıl geliyor kulağa?"

"Cennet gibi." Neredeyse inleyecektim, çünkü banyo yapmak eskiden benim için bir zevkti. Tüm sorunlarımdan kurtulmamı sağlıyordu. Sonra aklıma başka bir düşünce geldi ve bu da tüm fikri mahvetti.

“Bunu yapamam.”

Kaşlarını çattı. "Neden olmasın ki?"

“Çünkü benim evimde küvet yok.” Sadece berbat bir duş vardı, ama en azından su sıcaktı. Sanırım sıcak duş alıp bir sürü battaniyenin altında uyumak zorunda kalacağım.

"Benim çalıştığım yerde öyle."

Önerisi beni biraz şaşırttı ama şaka yapmıyordu. "Bak, kulağa ne kadar hoş gelse de..." diye başladım ama hemen sözümü kesti.

“Safir, benimle eve gelebilirsin ve uzun, sıcak bir banyo yapabilirsin. Sana akşam yemeği hazırlayacağım, sonra da uyuyup rahatlayabilirsin. Misafir odamda.” Bakışları çok şey anlatıyordu ve anlattıkları gerçekten de cazip geliyordu. Dairesi büyüktü, muhteşem bir manzarası vardı, sıcaktı ve küveti vardı. Bana çok iyi geldi. Ama emin olmam gerekiyordu.

Çünkü istesem bile bundan fazlasını yapamayacağımı biliyordum.

Ve ben yapmadım. En azından onunla yapmadım.

"Hepsi bu mu? Başka bir şey yok mu?"

Gözleri gözlerime kenetlendi, bu da cevabı konusunda hiçbir şüphe bırakmadı. "Başka bir şey yok."

"O halde teklifinizi memnuniyetle kabul ederim."

Gülümseyerek kadehini kaldırdı ve "Anlaştık o zaman." dedi.

Akşam oldukça umut verici görünüyordu.

“Sophie’yi arayıp haber vermem gerek.” Ona ve iş meselesine ne kadar kızgın olsam da, onun endişelenmesini istemiyordum.

Başını salladı ve çantamı geri verdi. Telefonumu çıkardım ve numarasını tuşladım. Telefonu kulağıma götürüp omzuma yasladım, bu sırada içeri yeni giren sevimli çifte içecek hazırladım. Birkaç saniye sonra nihayet telefonu açtı.

“Sophie?” Arka planda yüksek sesli müzik ve bazı erkek sesleri duyuluyordu.

"Hey, kızım!"

"Hey, neredesin?"

"İnanmazsın Sapphire! Bugün iş buldum!" diye heyecanla bağırdı.

"Gerçekten mi?" diye şüpheyle sordum, çünkü gerçekten mi? En son baktığımda kanepede baygın yatıyordu ve birdenbire iş mi bulmuştu? "Ne tür bir iş?"

"Modellik, tabii ki! Telefon geldi, portfolyomu beğendiklerini söylediler ve şartları görüşmek üzere akşam yemeğine davet ettiler. Şehrin en iyi modellik ajanslarından biri, altın fırsat, biliyorsunuz?"

"Evet." Biliyordum ve onun adına mutluydum. Ama aynı zamanda, o sonunda istediğini yaparken benim aynı çıkmazda sıkışıp kalmış olmam beni buruk hissettirmeden edemedi.

"Bana bir sözleşme teklif ettiler ve tahmin edin ne oldu! İlk ödememi aldım bile ve yarın Avrupa'ya gidiyorum."

"Bu harika bir haber, Sophie!" Hayallerini yaşıyordu.

"Dahası da var!"

"Öyle mi?" İçecekleri çifte verdim, onlar da elimle selam vererek bana güzel bir bahşiş bıraktılar.

"Sözleşmenin bir parçası olarak konut teklif ediyorlar, yani bana bir daire verecekler. Yani artık o berbat yerde yaşamak yok, senin de çift vardiya çalışman yok. Barmenliği bırakıp kütüphanedeki işine ve yazarlığına odaklanabilirsin. Daha iyi bir yerde yaşayacağız ve geçinmemiz için yeterli param olacak." Çocuk kitabı yazarı olma hayalimi bilen tek kişi oydu. Kendi kendine yayıncılık süreci para gerektiriyordu. Bir yıl önce hayatım değişti. Önceliklerim değişti ve sahip olduğum tüm paraya hayatta kalmak için ihtiyaç duyuldu, bu yüzden o hayali daha iyi zamanlar için erteledim. Söylediği her şey mükemmel görünüyordu. Ama bir yandan da

endişeliydim, çünkü gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. Son zamanlarda yaşanan tüm olaylar ışığında, korkutucu bile geliyordu.

“Canım, bu harika, ama gerçek olduğundan emin misin? Yani, tüm bu şeyler—”

“Safir, sen ve endişelerin... İşte sana bahsettiğim büyük fırsat! Sonunda oldu.”

“Evet, bunu anlıyorum, ama demek istediğim şeydu—”

"Safir, her şey yolunda. Sadece mutlu ol," diye tersledi ve muhtemelen bu konuşmayı yapmak için en uygun zaman değildi.

“Tamam Sophie, yarın konuşalım. Bu gece eve gelmiyorum, sadece haber vermek istedim.”

"Barda tanıştığımız yakışıklı bir adam mı?" dedi kıkırdayarak, ben de gözlerimi devirdim. Kız tam bir deliydi.

"Buna benzer bir şey."

“Tamam. Yarın görüşürüz. Seni seviyorum.”

“Evet, ben de öyle düşünüyorum, Soph.” Telefonu kapattı ve Dominic, elim boşaldığında elimi tuttu.

"Her şey yolunda mı?"

“Evet, aslında harika. Sophie iş buldu ve daha iyi bir yere taşınacağımızı söyledi.”

“O zaman bu iyi. Bir şeyler yapıyor.”

“Evet.” Konu bundan sonra neredeyse kapandı ve sonraki bir saat boyunca, son müşterilerle ilgilenirken beni izledi. Vardiyam bittiğinde ellerimi yıkadım, ceketimi giydim ve Hank'e veda ettim. Hala tüm durumdan dolayı kendini kötü hissediyordu, ama her şeyin yolunda olduğunu ve yakında geri döneceğimi söyledim. Sophie yeni işinden ne kadar mutlu olsa da, ben işimden ayrılmaya niyetli değildim. En azından şimdilik.

Alan sabah olduğu gibi yine çok nazikti ve 7/24 mesai yaptığını düşünürsek bu muhtemelen biraz beceri gerektiriyordu. Araba yolculuğu sakın geçti ve farkına varmadan arka koltukta uyuyakaldım; Dominic beni kucağına alıp binanın içine taşıyana kadar uyanmadım.

“Dominic, beni indir. Kendi başıma yürüyebilirim.”

“Yapabilirsin, ama yapmak zorunda değilsin.” Tartışacak gücüm kalmadığı için, olanlara uydum ve yüksek sosyete etkinliğinden gelmiş gibi görünen birkaç kadının bana imrenerek baktığını fark ettim. Asansöre bindik ve sonunda onun katına ulaştık. Kapıyı açtı.

“Damian mı?” Bir an gerildi ve durdu, ama sonra sanırım misafir odasına doğru yukarıya yürümeye devam etti. “Evde değil.”

"Emin misin?"

“Evet, kulüp onun, hatırlıyor musun? Ona bakmak zorunda. Merak etme. Bir şey yapmak için onun iznine ihtiyacım yok, Sapphire.” Öyle olabilir, ama onun yan odada olması fikri rahatsız ediciydi.

Oda güzel, büyük ve sıcaktı. Duvarlar mor renkteydi, ki bu benim en sevdiğim renkti, ve daha çok kız odasına benziyordu. Evin genel iç dekorasyonu ile pek uyumlu değildi.

Beni yatağa yatırdı ve bir an için, gözlerimiz birbirine kenetlenmiş, bir tür kucaklaşma içinde, hareketsiz kaldık.

“Çok tatlısın,” diye mırıldandı, sonra arkaya yaslanıp omurgasını dikleştirdi. “Banyo yapman, akşam yemeği yemen ve uyuman gerekiyor. Her şey bu sırayla.” Bizden birkaç adım ötedeki kapıyı işaret etti. “Banyo orada. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar zaman ayır. Her şey orada. İşin bitince mutfığa inebilirsin, tamam mı?” Başımı salladım ve son bir bakış attıktan sonra odadan çıktım.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bunu düşünmemeye çalıştım çünkü hiçbir anlamı yoktu.

Banyo çok büyüktü ve küvete anında aşık oldum. Jakuzi tipiydi ve tüm köpük üreteçleri merkeze doğru yönlendirilmişti. Havlular ve bornozlar hazırdu ve isteyebileceğim tüm vücut losyonları da vardı. Hatta makyaj temizleyici bile buldum. Ya çok sayıda kadın misafiri vardı -ki bu da her biri için her şeyi yeniden alması gerektiği anlamına gelirdi- ya da tüm bunları benim için yapmıştı.

O an, aslında umursamadığıma ve her şeyin orada olduğu için minnettar olduğuma karar verdim. Saçlarımı topuz yaparken küvet doluyordu. İçine girdim ve oturdum, sıcak suyun ağrıyan kaslarımı sarmasıyla inledim.

Sosyopat

Evimde olduğu zamanlarda o inlemelerini kontrol etmeyi gerçekten öğrenmesi gerekiyordu. Oturduğum yerden onu iyi görebiliyordum ve çok güzeldi.

Tam hayal ettiğim gibiydi. Vücudu, kokusu, sesi, daha önce hiçbir kadının yapamadığı şeyleri vücudumda hissettirdi. Seks fikri beni tiksindiriyordu ama gerektiğinde her zaman kullanıyordum. Ancak onunla,

daha önce hiç yapmadığım şeyleri denemek istedim. Onunla tanıştığım dan beri başka bir kadına dokunmamıştım.

Onu küvetten çıkarıp mutfak tezgahının üzerinde, benim adımlarını inlerken yalamak için derin bir arzum vardı. Sonra onu ön-arkaya alıp, içimde kaybolurken bana verdiği her zevk ve acı çığlının tadını çıkarmak istiyordum.

O temizdi. Sağlık faturalarından bunu biliyordum. Ben de temizdim.

Onunla birlikteyken prezervatif kullanmak istemedim. Ona her şeyimi vermek istedim.

Yakında.

Yakında Sapphire benim olacaktı ve bu dünyada hiçbir şey fikrimi değiştiremeyecekti.

CHAPTER SEVEN

MEMORIES

Amca Ken'e doğru lobide aceleyle ilerlerken, kalbimin hızlı atışını ve babamın böylesine korkunç bir şeyin parçası olabileceği düşüncesini görmezden geldim. Çocukluğuma dair anılar zihnimi doldururken, başımı asansör duvarına yasladım.

Annemle babamın her zaman meşgul olması. Çocukken babamın tüm arkadaşlarının bana bakarken gözlerindeki o parıltı. Şirket iyi gitmezken babamın tüm lüksleri karşılayabilmesi.

Yan işi tüm bunları ve daha fazlasını açıklıyordu.

Asansörün kapısı açıldı ve amcam Ken'in pencerenin önünde durup New York manzarasını hayranlıkla izlediği çatı katına girdim. Arkasını döndü, beni dikkatlice inceledi ve sonra kollarını açtı. Bir çığlık atarak kollarımı ona doladım, canını çıkarana kadar ona sarıldım. Başımı nazıkçe okşadı, beni bir o yana bir bu yana salladı.

“Neler oluyor canım? Telefon görüşmen hiç beklemediğim bir şeydi.”

Onun yatıştırıcı sesi beni sakinleştirdi. Ken Amca benim için kendi babamdan daha çok bir baba gibiydi. Kızı Sophie en iyi arkadaşımdı ve her zaman bizimle sinemaya, parklara ya da babamın vakit bulamadığı diğer günlük işlere gitmek için zaman ayırırdı. Genellikle bir sorun olduğunda, kendi ailemden daha çok ona güvenirdim.

Omuzlarımdan tutarken geriye yaslandım ve elimdeki, üzerine düşen gözyaşlarından biraz ıslanmış kağıdı ona gösterdim. Kaşlarını çatarak kağıdı kaptı ve okumaya başladı.

Konuşması bittiği anda buraya gelmenin bir hata olduğunu anladım.

Yüzü, nazik ve ilgili halinden öfkeli ve iğrenç bir hale dönüştü. İçimde panik birikti. Kaçmaya çalıştım ama eli acı verici bir şekilde kolumu kavradı ve acı çığlığımı duymazdan gelerek beni yere itti. Doğruldu ve elindeki silahı fark ettiğimde korku beni felç etti. Nefes alamıyor, hareket edemiyordum. Etrafımdaki dünya minik parçalara ayrıldı. Sessiz odada hıçkıra hıçkıra sesler yükseldi ve bir an sonra bunların benim ağzımdan çıktığını fark ettim.

“Sus!” diye çıkıştı ve silahla yüzüme vurdu. Yanağım yanıyordu. Parmaklarım dudaklarıma dokundu ve kan vardı. Dayanılmaz acıdan gözlerimi kapattım, ne kadar tahmin edilemez biri olduğundan korkarak hareket etmeye cesaret edemedim. “Bunu birine anlattın mı?” Başımı salladım. Elini saçlarından geçirdi ve arama yapmak için cep telefonunu açtı, tam o sırada asansörün tanıdık zili çaldı ve kapılar tekrar açıldı. Asansörden babam çıktı ve manzarayı inceledi.

Amca Ken silahı bana doğrulttu ve ona hırladı. "Kızının sözleşmeyi nasıl bulduğunu bana açıklar mısın? O sözleşmeler senin lanet olası evinde öylece duruyor?"

Babamın yüzü öfke maskesi gibiydi, elleri yumruk olmuştu. "Hayır. Kasada güvendeydi. Biri onu oraya koydu, görsün diye." Gözleri bana dikildi ve karardı. Bir an için gözlerinde acı mı vardı? "Çocuğuma mı vurdun?"

"Bizi ifşa etmeye hazırdı. Yardım için bana doğru koştu."

Babam önümde çömeldi ve yüzümü ellerinin arasına alıp, hasarı incelemek için sağa sola hareket ettirdi. İkisi de beni tiksindirdi. Başım dönüyordu ve midem bulanıyordu. İçimde kalan son güçle ellerimle kendimi geriye doğru ittim ve sırtımı kanepeye yasladım. Beni her zaman koruması ve sevmesi gereken iki adam, önümde durup ölmemi diliyordu.

“O bir baş belası,” dedi Ken; artık amca olmanın imkanı yoktu. Babamın çenesi seğirdi. “O her zaman o lanet olası yardım vakalarını ve evsiz hayvanları severdi. Sence bu konuda ağzını kapalı tutacak mı?” Babam hala hiçbir şey söylemedi. Yerdeki sözleşmeyi aldı ve ikiye yırttı. Ken güldü ve o kahkaha beni iliklerime kadar dondurdu. “Yardımcı olmaz dostum. Onu öldürmemiz gerek.” Gözlerim kapandı; son yakındı ve eğer Ken güvenimi boşa çıkardıysa, bana hiç sevgi göstermeyen kendi babama nasıl güvenebilirdim? “İntihar gibi göstereceğiz, karşılıksız aşk ya da uyuşturucu aşırı dozundan kaynaklanan saçma bir hikaye uyduracağız,” diye bitirdi Ken.

Sonra sıra babama geldi. "Safir benim kızım."

Ken, "Ne olmuş yani? Sophie bu saçmalığı bulursa onu öldürmekte hiç tereddüt etmem," diye çıkıştı. Aman Tanrım, ideal baba olarak gördüğüm adam kendi çocuğunu bile umursamıyordu. Eğer biz onun için sadece birer piyon isek ve hayatlarımız onun için hiçbir şey ifade etmiyorsa, bunca yıl nasıl bu kadar sevecen ve ilgili olabilmişti? Umarım arkadaşım babası için

ne kadar az önemli olduğunu asla öğrenmez. Karnımdaki o keskin acıya bakılırsa, bu his berbat olurdu.

“Umurumda değil Ken. O benim öz evladım. Doğduğu sırada yanında ben vardım. Onu ben büyüttüm. O benim çocuğum. Kimse ona dokunamaz ya da onu öldüremez; anladın mı? Onunla ben ilgilenirim, o da ağzını kapalı tutar.” Gözlerim şoktan kocaman açıldı. Babam beni kurtarmaya mı çalışıyordu? Ken'e bir adım daha yaklaştı, ikisi de birbirine bakarken işaret parmağıyla onu dürttü.

“Bunu insanlara anlatacaksın, tamam. Kızımı kimse ellemeye kalkarsa, seni ve ekibin geri kalanını mahvederim. Yeterli kanıtım olduğunu biliyorsun. Kimse ona dokunamaz. Anladın mı?” Ken hırladı ve babama yumruk atmaya çalıştı, ama babam bunu önceden gördü ve darbeyi savuşturarak Ken'i yere serdi. “Aptal gibi davranmayı bırak ve ağzını kapat. Ona da kendi çocuğun gibi dokunulmazlık tanıyacaksın. Saçının bir telini bile kaybetse, bedelini ödeyeceksin.” Sonra beni kucağına alıp daireden dışarı taşıdı. Yanağım ve dudacağım acıyordu, başım da stresten sızlıyordu, bu yüzden gözlerimi kapattım ve karanlığın beni ele geçirmesine izin verdim.

Safir

Mor bir sabahlık giymiş ve son derece utangaç bir halde mutfağa girerken adımlarım tahta zeminde hafifçe yankılandı. Tenim kıpkırmızıydı ve makyajsız olduğum için bir gence benziyordum.

Dominic, bir yandan spatulayla ocaktaki bir şeyi çevirirken, diğer yandan yakındaki bir kadeh şarabı alıp yemeğin üzerine döktü; yemek hemen cızırdamaya ve hafif bir buharlaşmaya başladı. Hava sarımsak, domates sosu ve ızgara tavuk kokularıyla doluydu.

"Çok güzel kokuyor." Omuzunun üzerinden bana baktı ve göz kırptı.

“Tavuklu Penne Arrabiata. Beş dakika içinde hazır olur.” Ciddi anlamda yemek yapabilen bir adam mı? Dominic'in hâlâ bekar olması ve hiçbir kadının onu kendine kaptırmamış olması gerçekten şaşırtıcıydı.

Bar taburesine oturdum ve garip bir şekilde, önümdeki tüm manzaranın rahatlatıcı olduğunu fark ettim. Sonunda gazı kapattı, eti makarnanın üzerine koydu ve önüme getirdi. Ardından tezgahın üzerinde hazır duran iki kadeh kırmızı şarabı aldı.

“Teşekkür ederim.” Çatalı alıp ilk lokmayı yedim ve zevkle gözlerimi kapattım. Bana göre İtalyan yemekleri dünyanın en iyisiydi. “Gerçekten çok güzel.” Şarap benim zevkime göre fazla ekşiydi ama sinirlerimi yatıştırdı.

“Annemin tarifi.” Sözleri, çatalımı ağzıma götürürken duraklamama neden oldu ve devam edip etmeyeceğini merak ettim. Hatta umut ettim. “Üzgün ya da moralsiz olduğumuzda bize yapardı. O kadar çok severdik ki, Damian ve ben sonunda nasıl yapıldığını öğrendik. Sanırım bir şekilde bize kaldı.” Omuz silkti ama sesindeki acıyı fark etmemek imkansızdı.

“Bu çok tatlı.” Biraz daha çiğnedim ve sonra fısıldadım, “Annem hayatında hiç yemek yapmadı. Sanırım bunu kendine yakışmaz buldu.” Ne kadar uğraşsam da, burukluktan kurtulmak zordu. Üzerinde fazla durmamaya karar verip yemeğimi bitirdim ve dikkatimi büyük piyanoya çevirdim. “Piyano çalıyor musun?”

Dominic bakışlarımı takip etti ve başını salladı. "Evet. Ya sen?"

Yanaklarım kızardı. "Hayır, öğrenmek istiyordum ama sanırım kısmet değilmiş. Ama yine de bir şeyler duymayı çok isterdim." Bulaşıkları lavaboya koydu, enstrümana gitti ve açtı. Sonra banka oturdu, bana baktı ve parmağıyla yaklaşmamı işaret etti.

Büyülenmiş bir halde, bacaklarım onu takip etti ve sonunda yanına vardım.

"Sizin için ne çalmamı istersiniz?"

"Seçim yapmamı mı istiyorsunuz?"

"Evet."

“Her şey olur. Sadece sesini çok seviyorum.” Birkaç saniye sessiz kaldı, sonra boğazını temizledi ve yavaşça melodiyi çalmaya başladı; melodiyi anında tanıdım.

Marvin Hamlisch'in "Geçmişimiz" adlı eseri.

Dominic, sanki kendinden geçmiş bir halde, tüm benliğini müziğe vermişti ve gözleri kapalıydı. İçimde derin bir hüznün ve özlem duygusu vardı ve tek istediğim ona sarılıp her şeyi düzeltmekti.

Dominic

Ekim 1995, Harrison konutu

“Anne, yine mi!”

Annem çok güzeldi. Piyano çalarken gülüyor ve bize sarılıyordu. Hava soğuk, çok rüzgarlı ve yağmurluydu, bu yüzden dışarıda yapacak pek bir şey yoktu. Annem makarna ve müzik gecesi fikrini ortaya attı. Babam isteydi ve her an geri dönecekti.

“Dominic, yeter artık, sence de öyle değil mi? Beş şarkı çaldık bile. Yorulmadınız mı çocuklar?” Başımızı salladık ve o tekrar güldü. Annemle ilgili en güzel şey buydu; her zaman gülümsüyordu, nazikti ve kurabiye gibi kokuyordu. Ve ona ihtiyacımız olduğunda her zaman yanımızdaydı.

“Anneciğim, piyano!” diye yalvardık ikimiz de, çünkü en sevdiğimiz enstrümandı. Genellikle o saatlerde babamız eve gelirdi ve biz de onun kucağına oturup annemizin piyano çalmasını izlerdik. Bu gece sadece ikimiz olduğumuz için, annemiz bizi kenara çekti, aramızda oturdu ve parmağıyla sessiz olmamızı işaret etti.

Sonra o oynadı.

Damian ve ben müziğin ritmine kapılarak dinledik ve annemin parmaklarının klavyede hızlı ve zahmetsizce hareket etmesini izledik. Kapının açıldığını duyduk ve babam içeri girip bizi gülümseyerek karşıladı. Sessizce evrak çantasını mutfak tezgahına koydu, annemin arkasına geçti ve boynundan hafifçe öptü, bu da annemin ona gülümsemesine neden oldu. Sonra başlarımızı okşadı ve gözlerini kapatarak rahatlamaya ve müziğin tadını çıkarmaya başladı.

Damian ve ben her zamanki gibi müziğin eşliğinde yavaş yavaş uykuya daldık, sonra hem annem hem de babam bizi yataklarımıza taşıdı ve iyi geceler öpücüğü verdi.

Rahat uyuduk.

Ertesi sabah ise bildiğimiz hayat sona ermişti.

Sonunda sekiz uzun yıl süren bitmek bilmeyen bir kabusun içine düştük.

Müziğin son notasında gözlerimi açtım ve anılarımı zihnimden sildim. Sürekli böyleydi. Ailemi hatırlatan bir şey çaldığım anda her şey berbat geliyordu ve her zaman yıllar önceki o son geceye geri dönüyordu.

Sapphire omzumda derin bir uykuya dalmıştı, nefesi düzenliydi ve çok masum görünüyordu. Kalbimi sıkıştırdı. Piyanoyu yavaşça kapattım, sonra yer değiştirdim ve onu kucağıma aldım. Uykusunda bir şeyler mırıldandı ama hiçbir şey söylemedi. Onu yatağa yatırdığımda, bornozu benden saklayabileceği tüm sırları açığa çıkardı. Yutkundum çünkü gördüğüm en güzel kadındı, ama hemen üzerini örttüm. Yanından ayrılıp komodinin lambasının açık olduğundan emin olduktan sonra kapıyı kapattım ve odama gittim.

Sosyopat

Kabuslar.

Uykumu kaçıran kahrolası kabuslar.

Bize yapılan her şey.

Yardım için yalvaran çığlıklar yükseldi, ama kimse gelmedi.

Kan, çok fazla kan.

Ve yüzümüzden utanmadan süzülen gözyaşları.

Acılarımızdan zevk alan ve bizi daha da acı hissettirenlerin korkunç kahkahaları.

Ta ki onda kurtuluşu bulana kadar.

Evet, öyle yaptım. Dominic farklıydı.

O, barış isteyen, nazik ve cömert bir insandı.

Tıpkı annemiz gibi.

Tatlı, güzel annemiz bu berbat hayata dayanamadı.

Yaptığı şeyden dolayı onu asla suçlamadım, yine de bazen kendi kendime şunu soruyordum: Bunu nasıl yapabildi? En azından bir gün geri döneceğimize dair umudu yok muydu?

Elimdeki bardak, içimde biriken öfke yüzünden milyon parçaya ayrıldı. Elim kanıyordu ama umurumda bile değildi.

Sapphire aklımı karıştırıyordu ve artık harekete geçme zamanı gelmişti. Genellikle kurbanlarıma daha fazla zaman tanırdım, ama bu sefer değil. Ona ihtiyacım vardı. Onun dokunuşu olmadan aptalca ve pervasızca davranıyordum.

Sapphire'in bildiği hayat sona ermişti. Umarım onun kabuslarından biri olmazdım, ama o an olsam bile umurumda değildi.

O benimle olduğu sürece başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

CHAPTER EIGHT

LIFE AS I KNEW IT

Eve dönüş yolculuğunun tamamı benim için bulanık geçti. Babam rekor sürede eve vardı, parti neredeyse bitmişti. Güvenlik şefimiz Xander'a beni yukarı çıkarmasını ve hiçbir koşulda, annem bile olsa, kimsenin odama girmesine izin vermemesini söyledi.

Yalnız kaldığımda, güzel bir şeyin beni beklemediğini bilmeme rağmen, kendime aynada bakmak için aceleyle banyoya koştum.

Sağ yanağım şişmişti, üzerinde mor bir morluk oluşmuştu. Dudağım yarılmıştı, çenemde kurumuş kan vardı. Dokunduğumda irkilmemek imkansızdı. Başım çok ağrıyordu, bu yüzden ağrıyı biraz dindirmek için birkaç hap aldım ve regl dönemlerimde kullandığım sıcak su torbasını aldım, ama içine soğuk su koydum. Doldurunca, acıya rağmen, yanağıma bastırdım ve yatağa uzandım, acı çığlıklarımı bir yastıkla bastırdım. Vücudum titriyordu ve iki battaniye bile beni ısıtmaya yetmiyordu. Hayatımda hiç bu kadar üşümemiştim. Aniden cep telefonum çaldı, başımdaki ağrıdan dolayı gözlerimi daha da sıktım. Bir zil sesinin duyabileceğim en iğrenç ses olacağını hiç düşünmemiştim. Kimin aradığına bile bakmadan cevap verdim.

"Evet?" Sesim kısık ve boğuktu.

"Safir? Saatlerdir sana mesaj atıyorum. Hâlâ o partide ne işin var?" diye sordu Sophie.

"Cep telefonum yanımda değildi. Özür dilerim."

"İyi misiniz? Sesinizde bir gariplik var," dedi çekinerek.

"Evet, sadece yorgunum."

"Emin misin? Gelebilirim," diye teklif etti.

"Hayır!" Çığlığım muhtemelen ölüleri bile uyandıracak kadar yüksekti ve onu bir an duraksattı. Açıklama yapmak için boğazımı temizledim. "Parti sıkıcıydı ve başım çok ağrıyor. Sadece dinlenmem gerekiyor; hepsi bu." Buraya gelemezdi. Bu dünyadaki kötülükten habersiz olduğu sürece güvendeydi.

“Pekala, tamam. Ama seni sabah arayıp halini soracağım,” diye uyardı ve ekledi, “Steve de selam söylüyor.” Steve, on yaşımızdan beri ona aşık ve kayıp bir köpek yavrusu gibi peşinden ayrılıyordu. Onunla bir ilişki istemese de, canı ne zaman isterse onun evinde kalmaktan çekinmiyordu. Brooklyn'de bir dairesi vardı ve ben ailevi yükümlülüklerimi yerine getirip kampüse geri dönebilene kadar orada vakit geçirmeye karar vermişti.

"Benden de selam söyleyin."

"Tamam, görüşürüz canım. Seni seviyorum."

“Ben de,” diye fısıldadım ve telefonu kapattım. Uykunun en iyi çözüm olduğuna karar verip uykuya daldım.

Yanaklarımdaki ağrıyı hafifleten dokunuşla annem beni nazıkçe okşayarak uyandırdı. Gözleri yaşardı ve anlamadığım bir şeyler mırıldanmaya devam etti. Babam ise pencerenin yanında durmuş viski yudumluyordu.

Başımda hâlâ devam eden ağrıyı umursamadan doğruldum ve sırtımı yatak başlığına yasladım.

“Neler oluyor?” diye sordum, babam başını bana çevirdi ve yüz ifadesinden midem bulandı.

Belli ki iyi bir şey yok.

Annem hıçkırarak elimi tutmaya çalıştı ama ben elimi elinden kurtardım ve "Artık burada yaşayamazsın, Sapphire," dedi.

“Babam ve işi hakkında bir şey biliyor musun anne?” Bir süre sonra başını salladı, belki de ne yaptığından haberi olmadığı yönündeki son umudumu da yok etti. Ama bunu bildikten sonra bile hâlâ onunla mı kalıyordu? Bu nasıl bir aşktı böyle? “Kendinle nasıl yaşayabiliyorsun anne?” Yüzü sanki tokat yemiş gibi buruştu ve utanç içinde gözlerini yere indirdi.

"O iş sizi bunca yıldır geçindirdi, istediğiniz her şeye sahip olmanızı sağladı."

HAYIR.

HAYIR!

“Şirket—” diye başladım.

“Şirket hiçbir şey vermiyor. Onlarla iyi geçinmemin tek sebebi sağlam bir mazeretim olsun diye. Anlamazsın Sapphire.” İçeceğini bitirdi ve bardak

yere düştü, şaşırtıcı bir şekilde kırılmadı. “Ken’e gitmemeliydin. şimdi bana başka seçenek bırakmadın.” İçimi korku kapladı.

"Beni öldürür müydün?"

Başını salladı. “Biliyorum, bir canavarım ve inandığınız şey yüzünden nefret ediliyorum. Annen ve ben seni seviyoruz. Ken susmuyor. Seni burada bırakamam ya da sana yardım edemem.” Sözleri saniye saniye beni daha da şaşırttı. “Ülkeyi terk edeceksin. Senin için Avrupa’da bir ev buldum. Üniversitede sadece iki ayın kaldı, bu yüzden orada hayatını kuracaksın ve ben de hesabına para yatıracağım.” Yani burada kalması suç ortaklarını kızdırmış mıydı?

Avrupa? Hesaplar? Para?

"Bunu istemiyorum."

Kaşını kaldırdı. "Affedersiniz?"

“Bunu istemiyorum. Ne paranızı, ne Avrupa’yı, ne de başka bir şeyi.” Çenesi seğirdi.

"O zaman bu gece benim lanet olası evimden defolup gideceksin. Çantayı topla ve bu ailenin bir parçası olduğunu unut. Kimse sana dokunmayacak, ama benden de hiçbir yardım alamayacaksın."

Aslında bir seçeneğim yoktu. Hiçbir şey beni onlarla kalmaya zorlayamazdı. Yaşadığım dünyanın ne kadar kirli olduğunu gördükten sonra yaptığım araştırmada keşfettiğim gerçeği görmezden gelemezdim. Hayatımda hiç çalışmamıştım. Hiç mücadele etmek zorunda kalmamıştım. Her zaman yiyeceğim ve giyeceğim vardı.

Peki bunun bedeli ne olacak? Masum insanların hayatı pahasına mı?

Onlar benim anne babamdı. Onlara karşı hislerimi bir anda tamamen kapatmak imkansızdı. Ama bu dünyada onlarla birlikte yaşamak, onların ise bu duruma kayıtsız kalması? Asla.

“Tamam.” Annem daha da şiddetli ağlamaya başladı ve bana sarılmak için hamle yaptı, ama ben aniden ayağa kalktım, nefes nefese kalmıştım. “Hayır. Dur! Bana dokunma.” Eli donup kaldı, sonra göğsüne bastırdı. Babamın gözleri kısıldı ve alçak, tehlikeli bir ses tonuyla konuştu, bu da herhangi bir tartışmaya yer bırakmıyordu. Kağıtları ve kalemi yatağın üzerine fırlattı.

“İmzala. Belgeler, bu aileden hiçbir şey istemediğinden ve artık Blake Enterprises’ın mirasçısı olmadığından emin olmanı sağlıyor.” Yüzü karardı. “Ve ağzını kapalı tutmayı unutma, Sapphire. Bu insanlar iğrenç şeyler

yapabilirler ve ben onları ikinci kez durdurmayacağım. Ve polise gitmeye de zahmet etme. Orada da bizim adamlarımız var.”

Tanrım, polis memurlarını bile mi yozlaştırmış? Şaşırtıcı olmamalı; bu tür örgütlerin her yerde bağlantıları vardı. O zaman adalet nasıl sağlanabiliyordu? Onları bilseydim bu dünyada kendimle nasıl yaşayabilirdim?

Bana son bir bakış attıktan sonra odadan çıktı ve beni hâlâ hıçkırığa hıçkırığa ağlayan annemle yalnız bıraktı.

"Safir."

“Onu nasıl sevebilirsin?” diye birden sordum. “O bir canavar. İnsanları öldürüyor. Hayatları mahvediyor. Seni sürekli aldatıyor. Şimdi düşününce, muhtemelen sana vuruyor da.” Yüzü buruştu ve doğru tahmin ettiğimi anladım. Bir gecede ne kadar çok ifşaat. “Gizlediğin şeyleri bilerek nasıl vicdan azabı çekmeden yaşayabiliyorsun?”

Duvara bakarak sessiz kaldı ve sonra umutsuz bir ses tonuyla cevap verdi: "Aşk insanı şüpheli şeyler yapmaya iter. Bir erkeğe aşık olduktan sonra onu sorgulamak veya ona karşı çıkmak için çok geçtir. O senin tek doğrun olur. Yanlış yok."

Gerçekten öyle miydi?

“Anne, o mücevher kutuların mı? Çocuklukları çalınan o çocukların sayesinde. Onu sevdiğin için buna katlanabilir misin? Eğer bu sevgiyse, ben bunun bir parçası olmak istemiyorum.” Başını salladı, kapıya gitti ve sonra bana son sözlerini söylemek için döndü; ondan sonra onu bir daha hiç görmedim.

“Aşk bizzat deneyimlemedikçe anlayamazsınız.”

Hiç kimse bir canavarı sevemez.

Ve hiç kimse beni bunun aksine ikna edemez.

Safir

Güneş ışığı odayı diğer tüm ışıklardan daha parlak hale getirmişti. Yüzümün her yerine vuruyordu ve bir dakika sonra gözlerimi açtım. Kendimi aptal ve uykulu hissediyordum ama aynı zamanda rahatlamıştım ve nihayet uzun zamandır en iyi uykumu uyumuştum. Vücudum ağrıyordu; aslında, oldukça iyi hissediyordum ve bu yumuşak yataktan asla ayrılmak istemiyordum. Sonra göz kırptım, çünkü nerede olduğumu ve bu yatağın neden bu kadar iyi hissettirdiğini hatırladım. Açıkçası, berbat dairemdeki berbat yatağım bunun gibi değildi.

Dominic.

Geceyi onun evinde geçirdim ve sanırım onun kucığında uyuyakalmıştım ki, kalbimi bir şekilde acıtan o güzel şarkıyı çaldı. Sanki içinde gizli bir acı vardı ve onu teselli etmek istiyordum ama aynı zamanda bunun doğru olmadığını da biliyordum.

O nazik ve yetenekliydi ve dün bana çok iyi baktı. Harika bir arkadaş olurdu ve öpüşmüş olsak da, aramızda fiziksel düzeyde hiçbir şey olamayacağını biliyordum. Vücudumun ona karşı hissettiği tek çekim, bana Damian'ı hatırlatmasından kaynaklanıyordu. Ne kadar acınası gelse de, bir yanıma hala onun doğru kişi olduğuna inanıyordu ve hiç kimse, hatta nazik kardeşi bile, bende böyle duygular uyandırmamıştı.

Bir iniltiyle kalkıp gerindim. Yerdeki yumuşak halı ayaklarımı ısıtıyordu. Aynadaki yansıma gülümsedim. İyi görünüyordum—yani, yeni uyandığımda olabileceğim kadar iyi. Anlaşılan iyi bir gece uykusu mucizeler yaratabiliyordu.

Dişlerimi fırçaladım ve sonra dün gecedan kalma kıyafetlerimi giydim, anında nefret ettim çünkü sigara ve bar kokuyorlardı. Eve gidip değiştirebileceğim günü sabırsızlıkla bekliyordum ama şimdilik idare etmek zorundaydım. Saçımı topuz yaptım ve Soph'a bakmak için telefonumu elime aldım, ama sonra yeni bir e-postam olduğunu gördüm.

Kalbim durdu sanki, çünkü telefonumu e-postalarımı alacak şekilde hiç programlamamıştım. Sonra olanların ezici gerçekliği tekrar aklıma geldi.

Sosyopat.

Telefonumu ele geçirmiş olmalı. Titreyen ellerimle gelen kutusu simgesine tıkladım ve kalbim durdu.

Bir gün.

Sosyopat

Vücudum ter içinde kaldı; ellerimin titremesini de kontrol etmekte zorlandım. Ne demek istediği oldukça açıktı. Bir gün özgürlük, sonra da bir sonraki kurbanı ben olacaktım.

Ben burada ne yapıyordum ki zaten? Dominic. Ona göstermem gerekiyordu; o ne yapacağını bilirdi.

O, sosyopatla başa çıkmamda bana yardımcı olabilecek tek kişiydi. Odadan fırladım ve beklenmedik bir şekilde sert bir bedene çarptım. Beni

dengeleyen güçlü kollar olmasaydı muhtemelen geriye düşerdim. Yukarı baktım ve nefesim kesildi. Hiç şüphem yoktu, karşımda Damian'ın olduğunu biliyordum.

Vücudum alarma geçmişti ve zihnim bulanıklaşmıştı. Tanrım, ikizlerdi! Nasıl bu kadar büyük bir fark hissedebilirdim?

“Merhaba.” Bu neredeyse fısıltı gibiydi ve sözlerim karşısında vücudu gerildi, ama kolları beni bırakmadı. Dudaklarımı yaladım ve boğazımı temizledim, çünkü tüm bunlar saçmaydı. “Dominic’i arıyordum.” Gözleri sertleşti ve bir adım geri çekildi.

"Duşta."

"Ah."

"İsterseniz sizi odasına götürebilirim. Ya da ona katılabiliyorsunuz." Sesinde alaycı bir ton var mıydı?

Savunma pozisyonunda kollarımı kavuşturdum ve kendimi durduramadan, "Onunla yatmadım," diye ağzımdan kaçırdım. Sonra kendimi aptal gibi hissettim, çünkü bu adama hiçbir açıklama borçlu değildim. Neden açıklama yapma ihtiyacı duyuyordum ki?

“Beni ilgilendirmez, Sapphire.” Sesi soğuk ve kayıtsızdı ve biraz canımı acıttı. Başka biri bana dokunsa bile umursamaz mıydı? O gece çalışma odasında tenime fısıldadı, bir daha asla başkasına vermeyeceğime dair söz aldırdı. Yalan mıydı? Yoksa kızlarla genel olarak böyle mi davranıyordu? Onlara her şeyi vaat eder, sonra da gün ışığında onlara zor tahammül eder miydi? Sırtımı dikleştirdim ve başımı salladım.

“Şey, sadece şunu açıkça belirtmek istedim ki, o duş alırken içeri giremem. Şey, ona benim onunla konuşmam gerektiğini söyleyebilir misin?” Sesim umut doluydu ve gülümsemeye çalıştım, ama o sadece ifadesiz bir surat astı ve koridorda yürümeye başladı.

“Hayır.” Ve bu tek kelimeyle, sanırım odasının kapısı kapandı ve ben koridorun ortasında aptal gibi öylece kaldım, ikisi de yanımda değildi. Bu durum, tuhaflık kelimesini bambaşka bir seviyeye taşıdı.

Birdenbire yüksek bir zil sesi duydum ve sesin elimden geldiğini anlamam biraz zaman aldı. Bilmediğim bir numaraydı. Kaşlarımı çatarak telefonu açtım.

"Merhaba?"

"Bu Sapphire Blake mi?" diye sordu alçak, erkeksi ses ve bu soru tüylerimi diken diken etti, hem de hiç iyi anlamda değil. Bu konuda kötü bir hisse kapılmıştım.

"Evet."

"New York Polis Departmanı. Sophie Parker ile ilgili olarak sizi arıyoruz." Vücudum buz kesti ve bir şey söylemekte zorlandım, ama bir şekilde ona cevap verecek gücü buldum.

"Evet, ben onun arkadaşayım." Telefonun diğer ucunda birkaç saniye süren bir sessizlikten sonra adam derin bir iç çekti.

"Üzgünüm Bayan Blake, ama karakola gelip onu almanız gerekiyor. Kefaletini sizin ödeyeceğinizi iddia ediyor." Rahatlama hissi tüm vücudumu sardı ve derin bir nefes aldım.

O iyiydi.

Ölmedi.

Tanrıya şükür!

"Elbette. Adres ne?" Adresi dikte etti ve miktarın sorun olabileceği konusunda uyardı, ama başka ne yapabilirdim ki? Gidip dün gece neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

"Safir?" diye seslendi Dominic ve ardından odasından çıktı, pahalı bir kolonya kokuyordu, saçları yine dağınık bir topuzdu ama şimdi gözleri şık siyah gözlüklerle kaplıydı ve spor ayakkabılarını mokasenlerle değiştirmişti. Bu tarzda çok daha iyi görünüyordu, ancak kıyafetleri hala bir beden büyüktü. Duşunu bu kadar çabuk mu bitirdi? "Bir sorun mu var?"

"Sophie. Polis karakolunda. Görünüşe göre dün gece bir şey yapmış ve şimdi onu kefaletle serbest bırakmam gerekiyor."

Yüzünde öfkeli bir ifade vardı ve alaycı bir şekilde güldü. "Ve bunu senin düzeltmeni istiyor, değil mi?"

"Yardıma ihtiyacı var." Cevabım savunmacıydı, ama başka ne bekliyordu ki? O benim en iyi arkadaşımdı.

"Ne yazık ki, bana anlattıklarına göre, her zaman yardıma ihtiyacı var ve senin onun yarattığı karmaşayı temizlemeni bekliyor." Sophie'ye neredeyse öfkelenmiş gibiydi ve ben bir adım geri çekildim. Tereddütümü fark etmiş olmalı, çünkü yüzü anında yumuşadı ve gülümsedi. "Sadece senin adına kızgınlım, tatlım."

Biraz rahatladım. "Dominic, o zaten böyle biri."

"Belki de biraz olgunlaşması gerekiyor?"

"Belki." Aslında, zaten onunla konuşmam gerekiyordu, bu yüzden onunla ilgili bu karmaşa bunun için iyi bir fırsattı. "Gitmem gerek." Elimden tuttu ve beni durdurdu. Dokunduğumuzda neden vücudumda

elektrik akımı geçmiyordu? Sanki vücudum sadece Damian için çılgınca tepki verebiliyordu.

Ne yazık değil miydi?

"Önce kahvaltı yapmadan olmaz." Sesi kararlıydı ve hayır desem bile beni zorla içeri alacağından hiç şüphesi yoktu.

"Dominic, o orada yalnız."

"Sanırım yarım saat daha dayanabilir, sonra sizinle geleceğim. Bu konuda kötü bir hissim var." Başka bir şey demeden elimi tuttu ve beni aşağı kata götürdü. Bizi genişçe gülümseyen minyon bir Latin kadın karşıladı. Kusursuz bronz teni, yeşil gözleriyle çok iyi uyum sağlıyordu. Saçları sırtına kadar uzanan uzun bir örgü halindeydi ve siyah boyalı olmasına rağmen, yer yer gri saçlar görebiliyordum. Genel olarak, minyon bir vücuda sahipti ve yemek pişirmekten çok dışarı çıkmaya daha uygun görünen dar siyah bir elbise giymişti. Kısacası, kadın birçok kızın ulaşmaya çalıştığı ama başaramadığı bir seviyede zarafet ve güzelliği yansıtıyordu. Yüksek sosyete de yaşamak beni çok parası olan birçok kadınla tanıştırdığı için, ne kadar saklamaya çalışsalar da gerçek yaşlarını tahmin etme konusunda bir uzmandım. Latin kadın muhtemelen ellili yaşlarının sonlarındaydı.

"Juanita, bu Sapphire. Dün gece misafirimizdi." Bana samimi bir şekilde sarıldı ve ben o kadar şaşkındım ki hiçbir şey yapamadım.

"Evdeki güzel kız." Juanita, Dominic'e onaylayıcı bir bakış attıktan sonra beni tabureye oturttu. Masaya bir tabak krep ve bir fincan çay kondu ve ben de minnetle gülümsedim.

"Teşekkür ederim."

"Hayır, kızım. Dominic?"

"Kahvaltımı çoktan yaptım Juanita, ama teşekkürler." Sonra bana döndü. "Önemli bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Sonra da bağlantılarımı kullanarak arkadaşının başına neler geldiğini öğrenmeye çalışacağım. İşimi bitirir bitirmez geri döneceğim." Eğildi, alnımdan öptü ve odadan çıktı. Kreplerin kokusu harikaydı.

Çatalımı alıp ilk lokmamı aldım ve inledim. Son zamanlarda bu kadar çok inlediğime bakılırsa, sanki inanılmaz bir seks yaşıyormuşum gibiydi. "Gerçekten çok lezzetli."

Juanita ocakta başka bir şey pişirirken gülümsedi. "Sevindim. Sen ve Dominic uzun zamandır birlikte misiniz?" Gözlerinde büyük bir merak vardı ama sorusuna bir cevabım yoktu.

"Aslında pek sayılmaz. Yani, birbirimizi daha iki gündür tanıyoruz ve sevgili değiliz. Sadece bana yardım ediyor."

"Yine de buradasınız. Bu bir şey ifade etmeli."

"Sorunlarımla birlikte buraya gelmeyi kendi isteğimle seçtim." Dominic beni özellikle davet etmemişti, sadece eliyle işaret etti.

"Lütfen, o evine kimseyi getirmez. Eğer nasıl bulunacağını biliyorsanız, sizi burada istemiş olmalı."

"Sanırım Damian bundan memnun değil." Elleri durdu ve kasıldı.

"Damian'la tanıştın mı?"

"Evet. O da artık evde, yani..."

Şok olmuş ve endişeli görünüyordu, daha önce var olan tüm neşe kaybolmuştu. Hatta biraz solgunlaşmıştı. Ona ne olduğunu sormadan önce Dominic geri geldi ve alnındaki kırıxıklıklardan havadaki gerginliği fark ettiğini anladım. Sonra İspanyolca konuşmaya başladılar, muhtemelen hiçbir şey anlamadığımı düşünüyorlardı ve ben de her şeyi hızla tercüme ettim.

"Dominic, Damian'ı tanıyor."

"Juanita." Sesi uyarı doluydu.

"Ne yapıyorsun? Çok tatlı ve masum görünüyor."

"O."

"Bunu ona yapma Dominic. Söz vermiştin."

"Verilen sözler değişebilir."

"Dominic—"

"Buradaki işimiz bitti. Sapphire, şimdi gitmeliyiz. Aile avukatımla iletişime geçtim, bizi orada bekliyor olacak. Sophie ile ilgili bu durum ilk başta düşündüğümünden daha ciddi görünüyor. Davaya gerçekten karışamam." Konuşma bende bazı alarm zillerini çaldırsa da, Damian'la görüşmeyi tehlikeli kılan şeyin ne olduğunu merak ettim. Ama artık önceliğim Sophie'ydi. Çayımı hızla bitirdim ve ayağa kalktım. Kayıp bir yavru köpek gibi görünen Juanita'ya sarıldım ve kahvaltı için teşekkür ettim.

"Dikkatli ol, kızım," diye fısıldadı ve ben bir şey söyleyemeden Dominic beni yakaladı ve birlikte daireden çıktık.

Bu durum akıl almaz derecede tuhaftı.

Alan araba kapısı açık bir şekilde bizi bekliyordu. İçeri girdik ve önceki iki seferden daha hızlı sürdü.

"Sorun nedir?"

“Uyuşturucu kullanmakla suçlanıyor. Çantasında kokain bulundu. Bunlar ciddi suçlamalar, Sapphire. Ona yardım etmenin o kadar kolay olduğundan emin değilim.”

Orada öylece oturup ona bakakaldım, çünkü söylediklerinin hiçbir mantığı yoktu. "O uyuşturucu bağımlısı değil, Dominic."

"Kimse onun öyle olduğunu söylemedi ama o, satmaya hazır bir şekilde yanında bulunduruyordu. Ne yaptığının farkındaydı."

"Bunu biri uydurmuş olmalı. Onun bunu yapmış olması imkansız."

"Doğru. Erkek arkadaşı uyuşturucu bağımlısı değil mi?"

“Logan'dan ne kadar nefret etsem de, o da asla böyle bir şey yapmazdı. Üstelik birlikte değiller; tüm bu fanteziler sadece Sophie'nin kafasında. Birileri onu tuzağa düşürmüş olmalı.” Dominic, mantığıma pek ikna olmuş gibi görünmedi ama yolculuğun geri kalanında hiçbir şey söylemedi.

Çok hızlıydı ve farkına bile varmadan istasyona varmıştık. şoför kapıyı hızla açtı ve biz indik. Kapıda takım elbiseli, oldukça asık suratlı orta yaşı bir adam bizi bekliyordu.

“Dominic.”

“Jefferson. İçeri girdin mi?”

"Evet, ve durum hiç iyi görünmüyor. Korkarım ki daha da kötü."

Dudaklarımı ısırdım, sonra Dominic'e yaklaştım ve "Daha kötü ne?" diye sordum.

Avukatın gözleri bana dikildi ve kaşlarını kaldırdı, ama önce hiçbir şey söylemedi. Sanki burada olduğuma bile şaşırmış gibiydi. "Başlangıçta, eğer antasındaysa işin içinden sıyrılabileceğimizi düşündüm. Kulüpte böyle şeyler olur, en azından o kurtulmuş olurdu."

“Ama?” Dominic’in sesi keskin ve soğuktu.

“Durum böyle değildi. Ne yaptığını biliyordu. FBI'ın uzun zamandır araştırdığı bir tür anlaşmanın parçasıydı. Oradaydı ve işi gönüllü olarak kabul etti. Suçlu ve ellerinde tüm kanıtlar var, Dominic. Ne kadar iyi bir avukat olsam da, ellerim bağlı burada.” Jefferson'ın sesi özür dileyiciydi, ama bu beni daha iyi hissettirmedi.

Ne yaptığının farkında mıydı? Tanrım, bana bahsettiği şey muhtemelen yeni işiydi.

Modellik. Bu modellik değildi; uyuşturucu ticaretiydi. Bu, ona vaat ettikleri tüm parayı açıklardı ve muhtemelen bu fırsatı değerlendirdi.

Bu saçmalığa inanamadım. Nasıl böyle aptalca bir şey yapabilmişti? Daha iyi bir hayat istiyordu ve belki de son zamanlarda onu çok

zorlamıştım, ama bu sefer suç onundu. Sakinleşmeye ve mantıklı düşünmeye çalıştım ama başaramadım.

Dominic elleriyle başımı okşadı ve beni sakinleştirmek için kehribar rengi gözlerine bakmaktan başka çare bırakmadı.

"Panik yapmayın." Sesi hem kararlı hem de yumuşaktı.

"Onu duydun. Ona yardım edemeyiz." O, geriye kalan tek ailemdi! Bazen hayat gerçekten berbattı!

"Bir şey düşüneceğim."

Ona inanmayı ne kadar istesem de, onun bile kanun karşısında mutlak bir gücü yoktu. Uyuşturucu çok ciddi bir meseleydi ve nefret etsem de, sanırım tek bir seçeneğimiz kalmıştı.

"Anne babalarımızı arayabiliriz. Senatörle arkadaşlar ve—" Babalarımız bizden ne kadar nefret etse de, Ken kızının davasının FBI tarafından soruşturulmasını istemezdi. Bağlantıları vardı ama her yerde olamazdı, değil mi?

"Hayır. Bunu düzelteceğim."

"Dominic—"

"Ben halledeceğim dedim." Sonra beni bıraktı ve dikkatini Jefferson'a çevirdi. "Hadi içeri girelim ve halledelim. Onunla konuşmam gerek. Mümkün, değil mi?"

Jefferson başını salladı, evrak çantasından birkaç belge çıkardı ve Dominic'e verdi. "Belgeleri imzaladı, yani resmen avukatı oldum. Şimdi onu görebileceğimizden emin değilim; bir saat önce o kadar histerikti ki sakinleştirmek zorunda kaldılar. Hapishane hayatına pek iyi uyum sağlayamıyor."

"Şaşırtıcı değil. Alan, Sapphire'i eve götür."

Bu beni dondurdu ve gözlerim öfkeyle kısıldı. "Ne? Hiçbir yere gitmiyorum. Unutmuş olabilirsin, içerideki benim en iyi arkadaşım, senin değil." Cevabımdan memnun görünmüyordu ama o an pek umurumda değildi. Son iki gündeki tüm karmaşada bana yardım ettiği için minnettar olsam da, Sophie anaokulundan beri en iyi arkadaşımdı. Bu konuda kenara itilmeyecektim.

"Safir, yapabileceğin bir şey yok. Eve git, üstünü değiştir, sonra öğle yemeği yiyip durumu konuşabiliriz. Şu anda burada olman için hiçbir sebep yok." Sesi sabırlıydı, sanki şımarık bir çocukla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışıyormuş gibiydi.

“Bunun için her türlü sebep var. Tanıdığı tek kişi benim. Burada olsam kendini daha iyi hissedirdi.”

“Safir, hayır.” Gözleri soğuktu ve içindeki o tanıdık sıcaklığı aramaya çalıştım, ama bunun yerine, karşımda duran bu adamın kim olduğunu hiç bilmiyormuşum gibiydi. Onunla mantıklı bir şekilde konuşmanın bir anlamı olmadığı açıktı, bu yüzden yanından geçip istasyona doğru ilerledim ve kapıya çıkan merdivenleri çıkmak üzereyken, belime doladığı sıkı elleri beni durdurdu ve hareketsiz tuttu.

“Şımarık bir velet gibi davranmayı bırak.” Sözlerini fısıldadı ve ben ona yaslanmış, sırtım onun önünde olduğu için tüm güç onun elindeydi. Sesi alçak, tehlikeliydi ve vücudumun beklemediğim ve anlayamadığım bir şekilde tepki vermesine neden oldu.

"Bana ihtiyacı var."

“Oraya girmek hiçbir şeyi çözmez. Şu anda senin hakkında, ona adını vermiş olmasından başka hiçbir şey bilmiyorlar. İçeri girdiğin anda her hareketini takip edip davayla ilgili herhangi bir ipucu bulmaya çalışacaklar. Eğer o bir uyuşturucu satıcısıysa”—vücudum inkarla kasıldı ama o beni tutmak için elini karnıma daha sert bastırdı—“onlardan bahsediyorum. Eğer o bir uyuşturucu satıcısıysa, bu senin de bundan haberdar olabileceğin anlamına gelir. Her şeyi ortaya çıkaracaklar Sapphire, ve her şey derken, her şeyi kastediyorum.” Sözlerini bitirdiğinde, kollarında donakaldım.

Her şey.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Şimdi değil.

Asla. Bizi böyle yaşamaya iten olayları araştıramazlardı.

Alternatif çok tehlikeliydi, zaten bu sosyopat yüzünden hayatım tehlikedeydi. Madem öyle...

“Sana bir şeyi söylemeyi unuttum.”

Dudakları boynumdan aşağı doğru kaydı ve kokumu içine çekti, bu da tüylerimi diken diken etti. "Ne?" diye fısıldadı kulağıma.

“Sosyopat.”

"Peki ya o?" diye homurdandı.

"Bana başka bir e-posta gönderdi."

“Ne yazıyordu?”

"Sadece bir günüm kalmıştı."

Gerildi ve sonra beni döndürerek yüz yüze gelmemizi sağladı. "Seni koruyacağım. Korkacak bir şeyin yok." Bu bir söz gibiydi, ama son

zamanlarda yaşananlardan sonra inanmak zordu.

"Korkuyorum ve Sophie ile olan bu durum da işleri daha da zorlaştırıyor."

"Biliyorum canım. Alan'la eve git, üzerini değiştir, ben de senin evinde buluşalım. Her şeyi konuşacağız ve seni gözümün önünde tutabileceğim bir yerde olmanı tercih ederim."

Onun tavrına ve benden istediklerine karşı koyacak gücüm kalmamıştı, çünkü yapacak başka bir şeyim yoktu. "Tamam."

Yanağıma bir öpücük kondurdu ve sonra gülümsedi. "Aferin kızım." Beni bıraktı ve Jefferson ile Alan'ın bize değil, her yere baktıklarını fark ettim; açıkça sorunlarımızı çözmemiz için bize mahremiyet tanıyorlardı. Dominic beni arabaya kadar götürdü. İçeri oturdum ve onun dediğini yapmak için ayrıldım. Yolculuğun düzenli ritmine uyuklarken, telefonumda yeni bir e-posta bildirimi sesi duydum. Çok korkmadan, çünkü zaten olduğumdan daha fazla korkamazdım, açtım ve okudum. Sanırım hayatımın bildiğim haliyle sona erdiğini anladığım an buydu.

Özgürlük mü, yoksa Sophie mi?

Seçmek.

Sosyopat

Mesaj açık ve netti.

Arkadaşımın pahasına bana bir çıkış yolu sunuyordu. Ya da Sophie'yi serbest bırakabilirdi, ama beni yanına alması gerekiyordu.

Seçenek.

İronik bir şekilde, o an hiçbir fikrim yoktu ve bir yıl önce bu yeni dünyada nasıl yaşayacağımı bilmiyorken, şimdi farklı duygular içindeydim. Benim için artık bir dünya kalmamıştı.

Sosyopat

Seçenek.

İkimiz de onun başka seçeneği olmadığını biliyorduk, ama ona bir çıkış yolu sunmak önemliydi. Tahmin ettiğim gibi, aptal arkadaşı işimize yaradı. O adamların onu işlerine katılmaya ikna etmesi o kadar da zor olmadı. Ben sadece FBI'nın bu anlaşmadan haberdar olmasını sağlayan kişiydim.

Bana minnettar olmalı. Onun hayatını kurtardım. Sophie'yi asla bırakmazlardı. Onu işlettikleri insan kaçakçılığı şebekesinde kullanırlardı. Ben bu durumu kendi lehime kullandım. Kendi isteğiyle teslim olmasını istedim. Ona zarar vermek ya da onu soğukkanlılıkla kaçırmak istemedim.

Hayır, sonuçta o benim kızımdı.

Ona bakmak zorundaydım. Arzularım ve kafamdaki imgeler yüzünden deliriyordum. İsteklerimi bastırmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

Onu o kadar çok becermek istiyordum ki, penisimi ağzına alıp boğulmasını, verdiğim her şeyi yutmasını izlemek istiyordum. Sonra yüzüme oturacak ve ben de onu ağızla, dilimle ve parmaklarımla iyice yalayacak, orgazm olmasını sağlayacaktım. Ancak o zaman onu duvara yaslayıp becerecektim.

Penisim inanılmaz derecede sertleşmişti.

Evet, zamanı gelmişti.

Bir gün daha. O benim olacaktı, benim olacaktı, benim olacaktı ve benim olacaktı.

CHAPTER NINE

SWEET & GENTLE

Gardırobumu açıp, büyükannemin bana hediye ettiği eski paltomu ve kot pantolonumu aramaya başladım. Diğer tüm kıyafetlerimi, temsil ettikleri şeyler yüzünden parçalamak istiyordum. Saçlarım açıktı, yüzümün yarısını örtüyordu ve yağmur pencereye şiddetle vuruyordu. Ne kadar sevsem de, geceleyin yağmurda yalnız kalma fikri beni hiç heyecanlandırmıyordu. Kapıya hafif bir tıkırtı geldi ve Mary içeri girdi.

Mary uzun süre ev hizmetçimizdi. Daha önce bir ailede dadı olarak çalıştığı ve orada bir cinayet işlendiği, iki çocuğun kaçırıldığı söylentisi vardı, ama ben ona bu konuda hiç soru sormadım. Bana her zaman anlayışlı davrandı. Mary ailemizin bir parçası olsa da, hiçbir zaman yakın değildik. Ben genellikle hayatımda yalnızlığı tercih ederdim.

Yanağımı fark edince nefesi kesildi ve ben de daha fazla ses çıkarmamasını umarak irkildim. Ailemi bir daha görmek istemiyordum.

“Sana ne oldu Sapphire?”

Başımı salladım. “Önemli değil, Mary. Merak etme.” Gözleri kıyafetlerimi fark etti ve birdenbire gözlerinde bir şey dank etti.

“Biliyorsun,” diye fısıldadı, şok içinde kalmıştım. Gözlerini kapattı ve sonra elimi sertçe kavradı. “Evden çık ve bir daha asla geri gelme,” dedi acımasızca ve sonra sütyeninin içinden bir şey çıkardı. “Bu sana yardım edecek bir adamın kartı. Sadece hayatın tehlikedeyse kullan. Bana söz ver.” Zihnim hala neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu ama başımı salladım. Ellerini yüzümün iki yanına koydu ve gözlerinden derin bir sevgi yansıdı.

“Kendine dikkat et, tatlım.” Ve bununla birlikte, gitti.

Bu evde neler oluyordu böyle?

Sırılsıklam olmuş paltom, Steve'in dairesine doğru ilerlerken yerde ıslak lekeler bırakıyordu. İyi bir semtte yaşıyordu, ama Manhattan'daki lüks çatı katları gibi gösterişli bir yerde değildi.

Zili çaldım ve bir dakika sonra kapı hızla açıldı ve Sophie siyah iç çamaşırıyla beni karşıladı. Beni görünce gözleri faltaşı gibi açıldı, paltomu kaptı ve beni içeri çekti.

“Safir! Sana ne oldu? Üşüyorsun resmen.” Ceketimi çıkardı ve göğsümde sadece beyaz sütyenimi görünce küfretti. Aldıkları tişörtler dışında başka bir tişörtüm yoktu. Diz çöküp spor ayakkabılarımın bağcıklarını çözdü ve yüksek sesle, “Steve, uyan artık ve bana yardım et!” diye bağırdı. Steve inleyerek bir şeyler mırıldandı, sonra kapı aralığında belirdi.

“Aman Tanrım, bebeğim. Yüzü.” Sophie kaşlarını çattı, sonra da yanağımı görünce yumruğunu sıktı.

“Bunu kim yaptı? Onu öldüreceğim. Hadi Steve. Sıcak bir duş alması gerekiyor yoksa hastalanacak.” Beni banyoya doğru sürüklediler ve Sophie kapıyı kapattı. Üzerimdeki kıyafetlerin geri kalanını çıkardı, sıcak suyu açtı ve beni duş kabinine itti. Elleriyle saçlarıma şampuan sürdü ve yıkadı. İşini bitirdikten sonra saçlarımı topladı ama beni hala suyun altında tuttu. Vücudum acıyordu; soğuk tenime sıcak su değmesi beni oradan sürünerek uzaklaşmak istememe neden oluyordu ama Sophie beni yerimde tuttu. Birkaç dakika sonra sıcaklık içeri sızmaya başladı ve titreme durdu. Sophie'nin başparmakları morluklarıma nazikçe dokundu.

“Bunu kim yaptı, Sapphire?”

Başımı salladım ama aynı zamanda korku da içime işledi. Ya ona da zarar verirse? O benimle olduğu sürece kimse bize dokunamazdı. Ona söylememek için bir sebep var mıydı? Suyu kapattı, beni dışarı çıkardı ve havluyla kuruladı. Ondan sonra bana bornozunu giydirdi ve Steve'in misafir odasına götürdü, o da komodinin üzerine dumanı tüten çay koydu. Sophie ile bakıştı ve son bir bakışla odadan çıktı, bizi yalnız bıraktı.

Sophie yanıma yatağa uzandı ve elleriyle ellerimi sıktı. "Söyle bana, Sapphire."

Başka seçeneği kalmayınca gerçeği öğrendi.

Ve ondan sonra ikimizin dünyası da asla eskisi gibi olmadı.

İnsanlar yanımdan şaşkın bir bakış bile atmadan geçip gittiler, ben ise içimde bir şeylere dokunmuş olan o adamı arıyordum. Sophie evde kalıp

dinlenmem için yalvardı ama yapamadım. Ona burada olacağıma söz vermişim; o da bana her şeyin bitmediğini söylemişti.

Hayallerimin erkeği. Yanaklarımın kızarmasına aldırmış etmezdi. Beni koruyabilirdi. Beni kurtarabilirdi. Onun hakkında yanılmış olamazdım.

Bir saat.

İki saat.

Üç saat.

Gelmemişti.

Safir

İlginçtir ki, sosyopat bir katil, Dominic'in dairesinden New York'un muhteşem manzarasının keyfini nasıl da mahvedebildi. Başım kapıya doğru döndü ve kilidin açılma sesi beni korkunç geleceğim hakkındaki düşüncelerimden sıyırdı. Bir saniye içinde Dominic, yorgun bir nefes vererek daireye girdi. Gömleği açıktı, ceket kolunda asılıydı ve gözlerinin altındaki koyu halkalar gününün pek de heyecan verici olmadığını gösteriyordu.

Bütün gün beni aramamıştı ve aşırı tepki vermemeye çalışsam da bu beni endişelendirmişti.

Günü, iş yerlerimi arayıp istifa dilekçelerimi vererek, eşyalarımın bir kısmını kutulara koyup depoya yerleştirerek geçirdim. Sophie'nin daireye bakacağına güvenmiyordum. Eşyalarımın hepsine ihtiyacım olmama ihtimali çok yüksekti, çünkü beni öldürüp işi bitirebilirdi, ama aklımı korumak için geri dönebileceğime dair umut beslemem gerekiyordu.

Bütün bu işler halledildikten sonra, parkta uzun bir yürüyüşün tadını çıkardım; birkaç çocuk etrafta oynarken anneleri onların yaramazlıklarına gülüyordu. Henüz genç olduğum ve tüm hayatım önümde görüldüğü için çocuklar aklıma hiç gelmemişti. Ancak onları parkta izlemek, hiç çocuk sahibi olamama düşüncesinin ne kadar acı verici olduğunu fark etmemi sağladı.

Bankta otururken yeşil çimenlere, yanaklarıma hafifçe dokunan taze esintiye ve huzur dolu atmosfere hayran kaldım. İnsanlar, birileri onları ellerinden almaya kalkışana kadar hayatlarındaki birçok şeyin değerini gerçekten anlamıyorlardı. Son durağım en sevdiğim pizzacıydı; orada kocaman bir dilim Margarita pizza aldım ve peynir ağzımda eridi. Düşünsenize, kalori gibi şeylerin önemli olduğunu düşünerek, çok fazla yememiştim. Dominic'in dairesine bitkin bir halde döndüm, kendime bir

kadeh şarap aldım ve gece şehri seyretmeye çalıştım, ama zihnimin dağılmasına izin vermekte başarısız oldum.

Şartlarını kabul etmek zorunda olmadığımı ve belki de Dom'un tüm bunları halletmesine izin verebileceğimi biliyordum, ama yapamadım. Sophie mükemmel olmayabilirdi, ama en iyi arkadaşımdı ve onu kurtarabilirsem, tek seçeneğim buydu.

Gözleri evin içinde dolaştı ve sonunda bana takıldı, gözlerinde bir anlık memnuniyet belirdi ama bunu hızla gizledi, yüz ifadesi okunmaz hale geldi. Birkaç saniye birbirimize baktık ve bir iç çekişle kendimi onun kollarında buldum; o beni gücüyle alt ederken içimde bir şey sakinleşti.

"Hey," diye fısıldadı ve beni daha sıkı kucakladı. Vücudum korku ve bilinmeyen bir şeyden titriyordu ve başka bir şey hissetmeyi çok istiyordum.

"Merhaba. Geldin." İçimden bir ses, diğer herkes gibi beni de terk edeceğinden korkuyordu.

"Elbette. Sonuçta burası benim evim," diye takıldı ve yanaklarım kızardı.

Bu gerçeği göz önünde bulundurunca, beni terk edeceğinden duyduğum korku gerçekten de çok saçma görünüyordu. Derin bir nefes vererek hızla mırıldandım, "Bana tekrar yazmış."

Dominic gerildi ama sesi sakinliğini korudu. "Bu sefer ne istedi?"

"Bana, eğer ben de onunla gidersem Sophie'nin gitmesine izin vereceğini söyledi."

Gözleri benimkileri ararken geriye yaslandı. "Ve sen de kabul ettin." Sadece bir ifadeydi, bir soru değil. Seçimimin ne olduğu konusunda en ufak bir şüphe bile yoktu.

"Sophie dışarıda, değil mi?"

Beni bıraktığında gözleri öfkeyle kısıldı, saçımı çekiştirdi ve hırçın bir şekilde, "Kahretsin, Sapphire! Nasıl bu kadar aptal olabildin?" diye bağırdı.

İçimde öfke yükseldi. "Seçeneğim yoktu ki! Sophie'nin hayatı tehlikeydi."

"Seninki de öyle!"

"Her halükarda beni alacağını biliyorduk. Sözümün hiçbir önemi yoktu zaten."

"Önemli değil. Kendi hayatını bile umursamıyorsun, sürekli kendini tehlikeli durumlara sokuyorsun."

"Beni neredeyse hiç tanıımıyorsun!" Neden benimle kavga ediyordu?

“Ne olmuş yani? Son iki gündür senin tüm lanet olası sorunlarınla uğraşan tek kişi ben değil miyim?” Sözleri canımı acıttı ve suçluluk duygusu beni sardı. Dominic tamamen yabancı birisiydi ve ben tüm sorunlarımı ona yükledikten sonra da onun bana olan ilgisiyle oynamaya devam etmişim. Belki de burada beklemem büyük bir hataydı.

"En iyisi gideyim. Zaten yarın peşimden gelecek. Böylece Soph'u da görebilirim."

Gözleri benimkine kenetlenmişti, birbirimize yaslanmış duruyorduk, ikimiz de pes etmek istemiyorduk ve sonunda ceketini fırlatıp sertçe fısıldadı: "Lanet olsun." Ve işte böyle, güçlü elleri başımı kavradı ve dudaklarını benimkine yapıştırdı. Direnmeye ve geri çekilmeye çalıştım. Onu öpmek birçok açıdan yanlıştı, ama anlamayan aptal tarafım ona karşılık verdi ve bir saniye içinde öpüşmeye teslim oldum.

Ağzım açıldı, dilini sertçe içeri ittiğinde vücudumda bir heyecan dalgası yayıldı. İçimdeki her şey onun sert öpüşünü özliyordu ve gözlerim kendiliğinden kapandı. Birdenbire, hayal gücüm beni bir yıl öncesine, babamın çalışma odasına götürdü; maskeli bir adam bana dudaklarımın unutamayacağı muhteşem bir öpücük vermişti.

Damian.

Öpüşme anında değişti.

Tatlı ve nazik.

Dudaklarımı hafifçe ısırdı, ben de onun ağzına inerken yalamaya devam etti. Başka bir izin beklemeden beni kucağına aldı ve odama doğru ilerledi. Kapıyı kapattı ve beni yatağa yatırdı. Elleri vücudumda nazikçe gezindi ve ağzımı hâlâ esir tutarken küçük elbisemi çıkarmaya başladı.

Tatlı ve nazik.

Geri çekildi ve elbisemi tamamen çıkardı; vücudum sadece ipeksi pembe külotumla kaldı ve o inledi.

“Güzel.” Eğildi ve ben ağır ağır nefes alırken yavaşça, nazikçe meme uçlarımın etrafını yaladı. Elleri külotumu çekiştirdi ve acele etmeden aşağı doğru çekmeye başladı.

Evet, onun ağzı. Ağzının üzerimde olmasını çok istiyordum. Tek bir hızlı hareketle külotumu yırtıp, gözlerime açılan sıcaklığımla hırladığında dudaklarımdan bir nefes kaçtı.

"Seni tatmak, seni yutmak ve vücudunun her yerini hissetmek istiyorum," diye fısıldadı ateşli bir şekilde.

Dilini içime soktu, sevişme hareketlerini taklit ederken elleriyle bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırdı, pürüzsüz uyluklarımda elleriyle gezindi. Dilini daha yukarıya kaydırıp ve klitorisimi emdi. Vücudum elektriklenmiş bir zevkle kasıldı, vücudumdaki her siniri hissettim.

"Beğendin mi, sevgilim? İyi hissettin mi?"

O parmağını içeri sokarken, ağzıyla alt dudaklarımı tek tek emmeye başlayınca tekrar inledim. Oda, benim hafif nefes alışverişlerim ve onun emme sesleriyle doluydu.

Cennet.

"Harika, inanılmaz lezzetlisin. Burada günler geçirebilirim."

Yavaşça zirveye doğru uzanırken bedenim gerildi. Onun mastürbasyon yaparken çıkardığı şapır şapır sesleri duydum ve sonra parmakları içeri girip klitorisimi sertçe emdiğinde içimdeki her şey paramparça oldu. Vücudum yatağa doğru çökerken ağzımdan yüksek bir çığlık çıktı.

Bir ismin yüksek sesle haykırılması.

"Damian!"

Donakaldı ve nedenini anlamam bir dakika sürdü.

Damian'ın adını haykırdım.

Aman Tanrım!

Öpüşme anı yaşandığı anda, bu odadan ve bu adamdan tamamen uzaklaşmıştım ve derin bir utanç duygusu içimi kaplamıştı.

Dominic aniden doğruldu, çenesi ve ağzı hâlâ benim sıvımla ıslaktı. Ben de yataktan kalkıp göğüslerimi yakındaki bir battaniyeyle örttüm. Yanaklarım utançtan kızardı ve mahcubiyet beni adeta bir ton tuğla gibi ezdi.

"Dominic," diye mırıldandım ama söylediklerimi dinlemek istemedi. Başka bir şey söylemeden, kapıyı gürültüyle çarparak odadan çıktı.

Sosyopat

O, onun kendisine dokunmasına izin verdi, bedenini paylaştı ve bundan zevk aldı. Cezam onun için büyük ve acı verici olacaktı; tek kurtarıcı özelliği benim adımla haykırmasıydı. Yarın benimle birlikte olacaktı ve o zaman kime ait olduğunu anlayacaktı.

Duşa girdim, sabunu aldım ve vücudumu iyice ovdum. Yatakta çıplak halde, zevkten çığlık atan halinin görüntüleri beni tahrik etti.

O muhteşimdi, geldiğinde hayal ettiğimden çok daha güzeldi ve hiç düşünmeden acıyan ereksiyonumu kavrayıp sertçe sıktım. Onu duşta,

duvara yaslanmış, aramızda hiçbir engel olmadan sertçe becerirken hayal ettim. Sesli, ıslak ve benim olacaktı. Onu kendime ait olarak işaretlemek için sertçe ısıracaktım ve ona yatakta istediği her şeyi yapabileceğini, yeter ki onunla paylaşan ben olayım, öğretecektim. Yüksek bir iniltiyle boşaldım ve duvara yumruk attım. Meni vücudumdan aşağı aktı ve bu beni çok kızdırdı. O benimdi ve ben onundu. Her parçam ona ait olmalıydı, hatta ürettiğim tohum bile.

Yarın.

Onu yarın alırdım.

Benim Safirim.

Safir

Yaptığım şey utanç vericiydi. Gelip başkasının adını, Dominic'in kardeşinin adını bağırıyordum.

Nasıl oldu bilmiyorum. Bir an onunla birlikteydim, bir sonraki an ise gözlerimi kapattığımda Damian'ı gördüm ve bana dokunan, beni yalayan ve yıldızların üzerinde yükseliyormuşum gibi hissettiren kişinin o olduğunu hayal ettim. Hareketleri beni bir yıl önceki o mükemmel ana geri götürdü. Vücudum hala o hislerden titriyordu ve şişmiş gibi hissettiğim dudaklarıma dokundum. Dominic bunu asla affetmeyecek.

Ama en korkunç düşünce, bunu başka türlü hayal edemememdi. O bana tatlı ve nazik davranmıştı, ben ise sert ve kaba bir şey istiyordum. Nedense, bunu bana sadece Damian'ın verebileceğini hayal ediyordum.

Başımı yastığa koydum ve uyumaya çalıştım. Yarın her şey daha iyi olacaktı. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacaktım ve sonra da sosyopat olmanın sonuçlarıyla başa çıkacaktım.

Yarın.

Gözlerimi kapattım ve karanlığın unutkanlığına teslim oldum.

PART TWO

THE PREY

CHAPTER TEN

MONSTER

"Korkarım, Damian."

"Üzülme Dominic. Onların istediği de bu zaten."

"Artık dayanamayacağımı düşünüyorum." Sesi alçak ve güçsüzdü; içimi umutsuzluğa düşürdü. Hastaydı ve o şerefsizler hayatını kurtarmak için hiçbir şey yapmamışlardı. O kadar yüksek sesle öksürüyordu ki, çoğu zaman ne dediğini anlamakta zorlanıyordum. Genellikle hasta olduğunda, bize yardım etmek için burada olurlardı.

Artık değil. On dört yaşındaydık, artık çocuk değildik. Alıcılar ve o sapık herifler için o kadar ilgi çekici değildik; daha genç birini istiyorlardı. Vücutlarımız çok büyüktü, çok erkeksiye ve gösterdiğimiz direnişten hoşlanmıyorlardı. Artık bizden oral seks yapmamızı istemiyorlardı. Penislerini ısırp koparacağımızdan korkuyorlardı.

Dominic her geçen gün daha da zayıflıyordu ve vücudunda iyileşmeyen daha çok morluk vardı. Özellikle sırtındaki kemer tokasından kalan büyük, kızgın kırmızı morluk beni en çok endişelendiriyordu, çünkü iltihaplanabilirdi. Onun için çok endişeleniyordum, ancak endişelenmenin hiçbir şey getirmediğini öğrenmişim. Sadece bizim bu çukurda çökmemizi ve ölmemizi bekliyorlardı.

Bu asla olmazdı. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapardım. Sonra da intikamımı alırdım.

Hepsini öldürmek bir merhametti.

Böylece onlara bizden daha çok acı çektirmeyi öğrenecektim. Kardeşimin biraz daha bekleyecek kadar güçlü olmasını umuyordum.

Bizim zamanımız gelmeden önce.

"Damian."

"Konuşma Dominic, uyu." Gülümsedi ve başını omzuma yasladı. Kalbimi derin bir acı kapladı. Sadece birbirimiz vardı ve ona yardım edemediğim için kendimden nefret ediyordum. İkimiz, diğer yarımım, aklımı başımda tutan tek kişi, ölüm acısı çekiyordu.

“Her zaman koruyucu.” Hafifçe yer değiştirdi, sonra derin bir nefes aldı. “Eğer kaçmak için bir fırsat varsa ve ben bunu yapamazsam, beni geride bırakın.”

"Dur, Dominic." Sözleri beni öfkelen diriyordu; belki de içten içe bu seçimin yapılacağını bildiğim içindi.

“Bana söz ver, Damian. Seni seviyorum... kardeşim.” Yanımda duran elini sıktım ve fısıldadım, “Ben de seni seviyorum. Başaracağız, Dom. Birlikte, bunca yıldır yaptığımız gibi.”

Tutmaya niyetli olduğum bir sözdü bu.

Safir

Su sesini duyup birden irkilerek uyandım. Oda çok karanlıktı. Bu bana garip geldi çünkü sanki saatlerce uyumuş gibiydim.

Nedense oda soğukt u ve altımdaki yatak sert ve rahatsız ediciydi, üzerinde doğrulduğumda kendimi çok kötü hissettim. O sırada ellerimin zincirlendiğini ve yataktan uzaklaşmadığımı fark ettim ve sonunda artık Dominic'in evinde olmadığını anladım.

Bir çeşit bodrum katındaydım ve korkum giderek artıyordu çünkü beni bulup kaçırmıştı.

“Aman Tanrım.” Alçak sesle bağırmış olsam da, burası için bir çığlık gibi yankılandı. Dün geceden kalma tişörtümü giymiştim ve eşofman giydiğime sevindim, yoksa neredeyse çıplak kalacaktım.

“Safir.” Derin, boğuk ve tanıdık ses odanın karanlık köşesinden yankılandı. Yüzünü göremiyordum ama yaklaşmasını da istemiyordum. Vücudumda hafif bir titreme hissettim ve sesimi kontrol edebilmeyi umdum.

"Beni buldunuz."

Gülüşü, geleceğimden korkmama neden olan, mizahsız bir sest i. "Yapacağım dan şüphe mi ettin?" Ayak sesleri yüksek geliyordu ve yaklaştığını biliyordum, ama lenslerim ve gözlüklerim olmadığı için yüzünü görebilmem için çok yakına gelmesi gerekiyordu.

“Hayır.” Bu doğruyd u. Sonuçta o anlaşmayı yapmıştı ve ben de kabul etmiştim.

Şeytanla yapılan bir anlaşma.

“Güz el. Söylediklerimden asla şüphe duyma.” Uyarı sesiyle net bir şekilde belli oluyordu.

"Neden beni götürdünüz?"

“Sana söylemiştim. Seni istiyordum.” Geri çekildim çünkü geliyordu ve ne yapacağından korkuyordum.

"Lütfen." Sesim yalvarır gibiydi, ama aklım başımdan gitmişti.

"Lütfen ne, Sapphire?" Adımı, sanki dünyanın en lezzetli tatlısını tadıyormuş gibi söyleme şekli, zihnimde bir karmaşa yaratıyordu.

Sesinin bu kadar tanıdık gelmesinin sebebi neydi?

“Bana tecavüz etme.” Ne kadar aptalca bir istek; başka neden beni kaçırmış olsun ki? Sapıkça bir nedenden dolayı beni istiyordu ve bana tecavüz etmek istemeseydi beni kaçırmazdı.

Adımlarını durdurdu, sonra hırıldayarak, "Yapmazdım," dedi.

Bu çok kafa karıştırıcıydı. O kimdi?

"Öyleyse neden beni yanınızda tutuyorsunuz?"

“Aynı soruyu iki kez bile cevaplamam, üçüncü kez hiç. Seni istiyorum ve sen de zamanla beni isteyeceksin. Bunun o kadar zor olacağını sanmıyorum.”

“Ölümüm pahasına bile olsa.” Bu muhtemelen en iyi yanıt değildi, çünkü bunu kolayca ayarlayabilirdi. Sonunda görüş alanıma girdi ve nefesimi tuttum. Uzun boylu, kaslı ve siyah saçlıydı. Siyah bir gömlek ve kot pantolon giymişti ve yüzünü henüz tam olarak göremiyordum, ama aklıma bir düşünce geldi.

Ölüm Meleği.

Ölüm Meleği mi?

Bu mümkün olamazdı; imkansızdı. Yanılıyor olmalıyım.

Yatağa doğru eğildiğinde donakaldım ve nefesim kesildi. Yüzü nihayet görebileceğim kadar yakındı.

“Damian?” diye fısıldadı. Gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine yansımadı.

"Tek ve biricik aşkım."

“Dominic’e ne yaptın?” Damian’ın bana bunu yapmasına izin veremezdi, doruk noktasında kardeşinin adını haykırdığım için kızgın olsa bile. Aşağılanma duygusu derinden hissediliyordu ve onun meraklı bakışlarından kendimi zor tutarak başımı aşağıya eğdim. Damian’ı nasıl isteyebilirdim ki? O bir canavardı.

Katil.

Yüzü sertleşti ve gözleri buz gibi soğudu.

"Hiç bir şey."

"Bunu bana yapmana asla izin vermezdi."

“Hayır, yapmazdı,” diye onayladı ve sonra bana doğru eğildi, dudakları benimkilerden bir santim uzaktaydı. Sıcak nefesini ağzımda hissedebiliyordum. “Ona ben sormadım ki, Sapphire.” Sırıttı; muhtemelen sorumu komik bulmuştu.

Ona sormazdı. Bu doğru, çünkü Dominic bu saçmalığa ortak olmazdı. Gerçeğe ulaşmak için polis soruşturmasıyla birlikte çalışıyordu. Şaka onun başına patladı çünkü o adamla aynı çatı altında yaşıyordu. Gerçek onun için yıkıcı olurdu.

Sonra aklıma başka bir düşünce geldi ve bu da beni daha da üşüttü.

“Onu sen mi öldürdün?” Geçerli bir soruydu. Adam bir sosyopattı. Neler yapabileceğini kim bilebilirdi ki? Piyano üzerindeki o resim, ikiz kardeşi olduğunu kanıtlıyordu.

Bunu düşünmek istemedim.

Geriye doğru itti, yüzü öfkeyle doldu. Damian yatağın yanındaki sandalyeyi alıp duvara fırlattı ve bağırdı, “Bunu bir daha asla söyleme. Kardeşim için ölürdüm.” Sonra kendini toparlamaya çalışırken sesi alçaldı. “Burada soru sormaya gelmedin, Sapphire.”

"Öyleyse ben burada ne için bulunuyorum?"

"Sonunda seni kendime ait ilan edebilmem için."

CHAPTER ELEVEN

“İçeri gir, pislik herif.” Dominic sertçe içeri atıldı. Ben zaten büyük S.'nin bir başka sikiş seansından sonra oradaydım. Kardeşim kanıyordu ve birkaç taze morluğu vardı. Kahretsin, muhtemelen Alfred'i yine becermişti. Bu herif sikişirken biraz acıdan hoşlanıyordu. Genellikle bileklerimizi ve ayaklarımızı ağır zincirlerle kelepçeleyerek hareket etmemizi imkansız hale getirir, önünde diz çökmemizi sağlardı. Deri bir kemer alır, boğazlarımıza sarar ve boşalana kadar sikini içimize sokardı. John'un adamları bizi boğarak öldürmemesi için dikkatlice izliyorlardı ve Alfred odada başka biri varken daha çok boşaldığı için bunu mükemmel bir düzenleme olarak görüyorlardı.

“Kanıyor.” Sesim sertti. Bizi bunca yıl esir tutan John, kaşını kaldırdı ve çocukken tüylerimi diken diken eden, ama artık etmeyen o yılan gibi gülümsemesiyle bana baktı. Ona yapmak istediğim tek şey o şerefsizi öldürmekti ve öldürürdüm de.

Bir gün.

“Bunu tekrar söylemek ister misin, oyuncak?” Bize taktığı en sevdiği lakaptı. Bundan tüm benliğimle nefret ediyordum. Onlar için sadece birer piyonduk. Çocukken, güzel olduğumuz ve iyi satıldığımız için bize baktığı zamanlardan ne kadar nefret etsem de, şimdi biraz daha umursamasını dilerdim. Dominic her geçen gün daha kötü görünüyordu ve yardım olmadan daha fazla dayanabileceğinden emin değildim.

“Yardıma ihtiyacı var.” John omuz silkti ve sonra güldü. Her hafta değiştirdiği diğer iki gardiyan da (böylece kimse bize bağlanıp yardım etmeye çalışmasın diye) onunla birlikte güldü.

“Ve umrumda olduğunu mu sanıyorsun? Müşteriler artık ikinizden de memnun değil. Boyunuzu ve o kemik yapınızı beğenmiyorlar, üstelik artık eskisi kadar güzel de değilsiniz.” Tekrar güldü, sonra bir sigara yakıp dumanını yüzüme üfledi. “Kullanılmış kıçlarınızı hâlâ isteyen biri olduğuna şükret, yoksa ikiniz de ölmüş olurdunuz.” Ben bir şey yapamadan Dominic'i tekmelediler, kafesi kapattılar ve gittiler.

Tekrar.

Dominic'in öksürüğünü duydum, önüne diz çöktüm, üzerimdeki tek normal tişörtü çıkardım ve başının altına koydum ki uzanıp biraz daha rahat nefes alabilsin.

Boynunda kemerin izleri ve kırmızı morluklar vardı. Bilekleri kurumuş kanla kaplıydı ve sırtını düzeltmeye çalışmasından anlaşıldığı üzere, o şerefsiz ona muhtemelen yeterince kayganlaştırıcı kullanmadan sert bir şekilde tecavüz etmişti. Dominic zayıf ve bitkin haldeydi ve bir çözüm bulmazsam daha fazla dayanamayacaktı.

Lavabodan biraz temiz su aldım, kaseye koydum, bir bez alıp vücudundan ter ve kanı temizledim.

Orada meni de vardı. Bu beni çok öfkeliendirdi, çünkü yine prezervatifsiz ilişkiye girmişti. John, uygun fiyata müşterilerinin bizimle prezervatif kullanmamasına izin veriyordu. Sanki sağlığımızı o kadar umursuyormuş gibi.

"Damian," diye fısıldadı ve ben sadece başımı salladım.

"Konuşma. Seni temizleyeyim, sonra da giyinip uzanabilirsin. Yarın Pazar. Pazar günleri kimse gelmez, o yüzden dinlenmek için bir günün var. Muhtemelen o günleri evlerinde mükemmel aile babaları olarak geçiriyorlardır. O şerefsizler."

En azından öyle umuyordum. Birinden daha sert bir şekilde sikişmeye dayanamazdı ve ikimizden daha popüler olanıydı. Görünüşe göre, onun gülümsemesi benimkinden daha sert sikişmelere neden oluyordu ve bundan nefret ediyordum. Tüm acıyı yaşamayı tercih ederdim ama o anlarda ona yardım edemezdim. Ondan daha güçlüydüm; o annemize çok benziyordu ve onun yıkıldığını izlemek zordu.

O benim tek varlığımıydı. Artık anne babamız yoktu. Bizi umursayacak kimse kalmamıştı. John, kederin onları nasıl mahvettiğini bize anlattı.

Sözlerim üzerine Dom'un dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ama çabucak kayboldu ve ayağını temizlediğimde acıyla inledi.

"Üzgünüm."

"Sorun değil." Getirdiğim sudan biraz içti ve sonra, benimkilerin aynısı olan kehribar rengi gözleri, soru dolu bir ifadeyle bana odaklandı. Ben de kaşımı kaldırdım. Birbirimizle iletişim kurmak için nadiren kelimelere ihtiyaç duyardık, ama böyle yerlerde konuşmak kesinlikle şarttı. Yoksa ikimiz de delirirdik. En ufak bir insan teması ya da birkaç ortak kelime bile akıl sağlığımızı kurtarabilirdi.

“Annemin piyano çalarken kullandığı şarkıyı hatırlıyor musun?” Sözleri beni gerdi, çünkü genellikle ebeveynlerimiz konusunu açan oydu ve bundan nefret ediyordum. Çok acı vericiydi ve bunda hiçbir anlam görmüyordum, ama ona hiçbir şeyi reddedemezdik de.

"Evet." Sesim kısıktı, çünkü benden bir sonraki soruyu ne soracağını biliyordum ve bu beni içten içe yavaş yavaş öldürüyordu. Ama bunu ona asla söylemedim.

“Harika bir şarkıydı, değil mi? Sözlerini hiç hatırlamıyorum.” Sonra elini, onu temizlediğim şeye uzattı ve gözleri bana yalvarır gibiydi. “Bana söyler misin?” Göz kapakları ağırlaşmıştı. Vücudunu temizlemeyi bitirmiştim, bu yüzden onu yastığa yatırmasına yardım ettim ve orada bulunan o berbat battaniyeyle üzerini örttüm. Derin bir nefes aldım. Çabuk uyuyakalacağını biliyordum, bu yüzden bunu yapmam çok kolaydı.

Piyanoda çok iyiydi, benim de güzel bir sesim vardı. Gerçi bunun bana hiçbir faydası olmadı.

Boğazımı temizledim, elimi başına koydum ve yavaşça okşadım. Sonra sesim karanlık, boş, soğuk odayı doldurdu.

Ben şarkı söylemeye devam ettim. Dominic gülümsedi ve elimi tuttu, ben de onun huzurunu koruyup güvenle uyuyabilmesini sağladım.

Hatıralar.

Benimkini gerçekten nefret ediyordum ve bu şarkıyı, anne babamızı, evimizi ya da bu büyük felaketten önceki hayatımızı hiç hatırlamak istemiyordum. Ama kardeşim acı çekiyordu ve onu teselli etmenin tek yolu bu şarkıyı söylemekti, ben de söyledim ve gülümsedim, çünkü ikimiz de aynı anda acı hissedemezdik.

Birinin güçlü olması gerekiyordu.

Güçlü olmak zorundaydım.

Sosyopat

Bodrum katındaki ağlama sesini duymamak imkansızdı, ama garip bir şekilde, bu bende hiçbir etki yaratmadı. Umutsuzluk, korku ve güvensizlik duygularını mükemmel bir şekilde anlıyordum, ama hiçbir şey yapamıyordum.

Dominic hakkında söylediği sözlerle beni çok kızdırdı, sanki onu ben incitmişim gibi davrandı. Belli ki ona değer veriyordu ve tutku anında benim adımları haykırırsa da, asıl ilgilendiği ve bağlı olduğu kişi Dominic'ti. Bu

durum içimdeki canavarı öfkeyle kükretti, çünkü bu duyguları kendime saklamak istiyordum.

Onun bulunduğu ana odanın yanındaki küçük odaya girdim. Kapıyı kapattım ve aynanın karşısına geçtim.

Yansımada beni izleyen adam ölümcül, öfkeli ve tehlikeliydi. Onda yumuşak hiçbir şey yoktu. Tezgahın üzerine eğildim, bir elimi oraya koydum ve diğer elimle saçımdaki lastiği çıkardım. Saçlarımın omuzlarımdan aşağı kaymasına izin verdim. Normal uzunlukta olmasını tercih ediyordum ve o da buna alışacaktı. O burada benimleydi, Damian, Dominic değil. Kim olduğumu saklamayacaktım.

Ondan değil.

Ondan asla.

O an kendimden nefret ettim çünkü zindanımda masum, korkmuş bir kız vardı. Kurbanlarımı o yere ben götürüyordum. Orada olmayı hak etmiyordu ve içimdeki her şey onu odama götürüp kollarımda tutmak istiyordu.

Ama içimdeki başka bir parça, hasta tarafım, sonunda onun benimle birlikte olmasından ve onunla istediğim gibi davranabileceğimden heyecan duyuyordu. Onu yatağa bağlayıp onunla seviştiğim görüntüler beni tekrar doldurdu, ama kendimi boşalmaya bırakmadım.

Kendime, bir dahaki gelişimde onunla birlikte olacağım dedim.

Kendime son bir kez baktıktan sonra tişörtü üzerimden çıkardım ve banyo kapısının ardında kayboldum.

Onu kendime ait kılma oyunu başlamıştı.

Safir

Kapıyı kapattığını duydum. Orada ne yaptığını, ya da içeride ne bulundurduğunu sadece Tanrı biliyordu. O bir katildi. Muhtemelen filmlerdeki gibi silahları ve benzeri şeyleri vardı. Zincirlendiğim için kollarım biraz ağrıyordu ama çok sıkı değildi. Battaniyeyle kendimi tamamen örtebilecek kadar yerim vardı ve son sözünden sonra battaniyeyi sıkıca tuttum.

Seni kendime ait ilan ediyorum.

Bu sözler tüylerimi diken diken etti ve ölmek istedim.

Tamam, bu çok dramatikti. Yaşamak istiyordum ama onun bu sözüyle ne demek istediğini öğrenmek istemiyordum. Yine de orgazmım sırasında onun adını haykırdım.

Kafamdaki sesi görmezden gelmek zordu. Hem aşağılanmış hem de öfkeliydim. Bu sosyopatın benimle birlikte olmasını istiyordum. Muhtemelen biliyordu. Benimle yatmanın kesin bir şeymiş gibi davranıyordu. Çok küfür etmiyordum ama koşulların yeterince uygun olduğunu düşünüyordum. Keşke kendimi daha güvende hissettirecek bir şey giymiş olsaydım. Hayır, buradan uzaklaşmak istiyordum, nokta. Işığı açık bırakmış olmasına rağmen, önümdeki odanın net bir görüntüsüne sahip değildim ve açıkçası bu berbattı. Gözlüklerim olmadan sadece yakındaki nesneleri ve tavanı inceleyebiliyordum. Odanın uzak ucu ise benim için bir gizem olarak kaldı.

Üzerinde yattığım yatak yeni gibi görünüyordu; buna minnettardım. Avize çok güzeldi. Kristalden yapılmış gibiydi. Büyülenmiş bir şekilde izliyordum. Gözlerimi ondan ayırmakta zorlanıyordum. Bu delik için pahalı görünüyordu, ama kim bilir ne tür zevkleri vardı? Belki de kurbanlarını öldürmeyi sevdiği yerde pahalı bir iç mekan tercih ediyordu. Duvarlar beyazdı, görebildiğim kadarıyla lekesizdi. Odada ayrıca bir kanep, televizyon ve hatta biraz halı vardı. Muhtemelen o düz çizgileriyle ve kollarınızı koyacak yer olmamasıyla çok rahatsız edici olan bir sandalye biraz daha uzaktaydı. Genel olarak, oda ilk düşündüğüm kadar korkunç değildi. Bu beni daha iyi hissettirmedi, ama en azından Dominic peşimden gelmeden önce sürekli bir kabus içinde yaşamayacaktım. Beni koruyacağına söz vermişti, bu yüzden beni kurtaracağına inanıyordum. Belki de aptalcaydı, ama başka kimseden umut yokken, geriye kalan tek şey oydu, değil mi?

Aniden kapı açıldı ve geri döndü. Üzerinde sadece ince kalçalarını saran mavi kot pantolon vardı. Yalınayak ve üstsüzdü, uzun saçları nemliydi. Kapı eşiğinde durdu, kollarını kapı çerçevesine koydu ve biz birbirimize baktık.

Kendimden nefret ediyordum; gerçekten de. Beni burada tuttuğu ve bir katil olduğu için ondan da nefret ediyordum. Nefesim kesildi. Vücudumun tepkisini kontrol edemiyordum. Onun sert erkekliğine özlem duyuyordum. Gözleri artık buz gibi değildi; arzuyla doluydu. Damian bana doğru yavaş hareketler yaptı ve ben tekrar yatak başlığına yaslandım, ama bu onu durdurmadı.

Korkum onu daha da heveslendirdi. Yatağın kenarında durdu, üzerime örttüğüm battaniyeyi aldı ve sertçe çekti.

“Lütfen,” diye fısıldadım. Battaniye son sığınağımdı ve o onu benden almak istiyordu. Bedenim ona tepki verse de, zihnim vermiyordu. “Lütfen,” diye tekrar inledim. Başını salladı ve daha sertçe çekti. Sonunda ellerim gevşedi. Gücüm onunkiyle kıyaslanamazdı. Battaniyeyi tamamen aldı, sonra eğildi ve bir anahtarla zincirlerin kilidini açtı. Aniden kolum serbest kaldı. Kolumu kaldırdım ve hafifçe irkildim. Morarmış elimde hissizlik vardı. Rahatsızlığımı fark etti. Bileğimi eline aldı ve iyice inceledi.

“Ne kadar hassas bir cilt.” Sesi boğuk, alçak ve büyüleyiciydi. Parmaklarını nazikçe kızarmış, iltihaplı morlukların üzerinde gezdirdi. Gözlerimi kapattım, çünkü onun herhangi bir şeye veya herhangi birine karşı yumuşak olabileceğini görmek istemiyordum.

Sonra onu hissettim.

Yumuşak dudakları bileğimdeydi. Gözlerimi birden açtım. Gözlerini bana dikti ve kehribar rengi gözlerinin safir mavisi gözlerimi esir aldığı bir an yaşadık. Sanki her şey kaybolmuştu ve evrende sadece ikimiz vardık. Sonra ifadesi sertleşti ve o an bitti.

Beni zahmetsizce kucağına aldı, ben de çılgılık attım ve kollarından kurtulmaya çalıştım ama nafile.

“Lütfen.” Onun bana tecavüz etme niyetinde olduğunu bir anlığına unutmam ne kadar aptalcaydı. Daha önemli endişelerim varken, aptalca anlara odaklanıyordum. “Asla razı olmayacağım,” diye uyardım onu, ama beni görmezden geldi. Beni, sanırım odası olan yere götürdü, sonra yere bıraktı ve bir adım geri çekildi.

“Duş almak isteyeceğini tahmin etmiştim. Doğrusu, berbat kokuyorsun.” Ben cevap veremeden devam etti, “Dolapta sana daha uygun kıyafetler bulacaksın. Ne istersen seç ve ne istersen yap. İstemedi yataktan kalkmadan hoşlanmıyorum. İşin bitince oturma odasında buluşalım. Yemek yemen gerekiyor.” Bu son sözlerle odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Özgürlük.

Bu geçici bir özgürlüktü. Onun bölgesinde kendimi bu psikopattan kurtaracak hiçbir şey bulamadım. Daha fazla aramaya başlayacaktım ki, kapının arkasından bir ses duydum.

“Kaçış yok, Sapphire.” Sözlerinde öfke ya da uyarı yoktu. Sadece tüm umudumu yıkan bir gerçeği dile getirdi. Yatağa oturdum, ellerimle yüzümü kapattım ve ağladım. Bir yıl önce başıma gelenlerden nefret etmiş olabilirim, başka bir hayat istemiş olabilirim ve bazen hayatın bana o işler

ve yaşamak zorunda kaldığım yerlerle berbat bir el verdiğini hissetmiş olabilirim. Ancak tam o anda, hayatta sahip olduğum her şey için daha minnettar olmayı çok istedim; belki de öyle olsaydım, evren beni bulduğum yere koymazdı.

Dominic

“Nerede o?” Juanita’nın sesi alçak ve endişeliydi, alt dudağını ısırırdı.

O, biz doğmadan çok önce ailemizin bir parçasıydı, bu yüzden bir ev hizmetçisinden çok bir büyükanne gibi davranıyordu.

"Gitmiş."

Juanita başını salladı, sırtını bana döndü ve tekrar bulaşıkları yıkamaya başladı. Kadın Skype bağlantısının çok iyi olmamasına aldırış etmedi ve onun sandalyede oturması benim için daha kolaydı. Ona bir şey söyleseydim, bir çocuğun hak ettiği gibi azar ıstırdı.

Artık yetişkin olsam da, o kadın beni hâlâ korkudan titretirdi.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Başka seçeneğim yoktu."

Cam kırılma sesini duydum, o da arkasını döndü ve suçlayıcı bir şekilde parmağını bana doğru uzattı.

"Seçme şansın vardı; sadece görmezden gelmeyi tercih ettin. Ona sahip olamaz."

"Onu ona altın tepside sunmuş gibi değildim."

"Hayır, ama sen onu durdurmak için hiçbir şey yapmadın."

"Damian'ı kontrol etmek imkansız."

"O çok tatlı bir kız ve sen onun hayatını mahvedeceksin. Bırak gitsin."

Dizüstü bilgisayarımı kapattım, henüz başlamamış ve muhtemelen yakın zamanda da başlamayacak olan tüm o polis raporlarını düşünüyordum. Suçlamalardan dolayı aklını kaybetmiş bir halde dairelerimden birinde oturan işe yaramaz arkadaşı dışında kimse onu umursamıyordu. Telefonumu alıp numarasını çevirdim. Her şeyin harekete geçtiğinden emin olmam gerekiyordu. İkinci zil sesinden sonra titrek bir fısıltı duydum.

"Merhaba?"

"Sophie, benim." Kendimi tanıtmama neredeyse gerek yoktu; muhtemelen sesimi ezbere biliyordu. Sanki kendini sakinleştirmesi gerekiyormuş gibi yutkundu ve derin bir nefes aldı.

"Safir nerede?"

“Koruma altında.” Hafif bir nefes kesilmesi duydum ve çıkardığı seslerden ağlamaya başlayacağını anladım. Bu durumda gözyaşlarının bir faydası olmayacaktı. Benim gözümde, zaten baştan beri iyi bir arkadaş değildi. Ama yine de, hiç arkadaşım olmamıştı, o yüzden bu tür şeylerden ne anlayabilirdim ki?

“Beni dikkatlice dinle Sophie. Onu aramaya ya da dedikodu yaymaya kalkışma. Bildiğin kadarıyla bir yere gitti ve ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrin yok. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Onu bu duruma düşürdüğüm için çok üzgünüm. Onun benim yüzümden o korkunç uyuşturucu satıcılarından saklanmasını asla istemedim. Sadece bu işin bize yardımcı olacağını düşündüm. Ama o benim arkadaşım—”

Bu saçmalığı hemen kestim. "Bunu birine söylediğin anda FBI kapına dayanacak ve seni çok uzun süre hapse atacak. O zaman da ikinizi de kimse koruyamayacak." Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu.

"Ona iyi bakacağıma söz veriyorum," diye yanıtladı sonunda, sesinde hafif bir pişmanlık tonuyla.

“Söz veriyorum.” En azından arkadaşını yeterince önemsiyordu. Şahsen ona karşı hiçbir şeyim yoktu, gerçi Sapphire'in bence daha iyi bir arkadaşla ihtiyacı olabilirdi. Ancak, sorun yaratabilirdi, bu yüzden ona uyuşturucu satıcılarının Sapphire'i öldürmekle tehdit ettiğine ve bu yüzden saklanması gerektiğine ve onunla iletişime geçemeyeceğine dair saçma bir hikaye uydurmak zorunda kaldım.

"Teşekkür ederim, yine de onun rahatlığı yerine kendi rahatımı seçiyorum. Sanırım bir kere bencil olan, her zaman bencil kalır." Derin bir iç çekti ve hıçkırık sesi duyuldu.

“Tamam.” Başka bir şey söylemeden telefonu kapattım ve son bir aydır sık sık aklıma gelmeye başlayan hoş olmayan görüntüleri zihnimden silmeye çalıştım. Normalde bu kadar sık olmazlardı.

Kabuslar.

Safir ikimiz için de tek kurtuluş gibi görünüyordu ve ne kadar acı olsa da, o bir daha asla özgürlüğüne kavuşamayacaktı.

Sağ taraftaki kapı hızla açıldı ve Sapphire kot pantolon, gömlek ve baştan ayağa kadar onu örten uzun siyah bir elbiseyle dışarı çıktı. Küçük, yumuşak ayaklarında beyaz çoraplar vardı.

Güzel ve korkmuş, bunun benim zevkimi daha da artırdığını bilmiyor muydu?

Sapphire, Dominic'in gelip onu kurtarmasını umuyordu. Peki ya Damian ve Dominic'in hiç var olmadığını ve başından beri sadece kendisinin olduğunu öğrendiğinde ne yapacaktı?

CHAPTER TWELVE

FEELING OF BELONGING

“Çok yaşlandın artık. Ama yine de göz kamaştırıcısın,” dedi S, yatakta uzanıp üzerimi giydikten sonra beni incelerken dumanını üfleyerek. Vücudum yeni yıkanmıştı ve tenim, onun kokusunu üzerimden atmak için yaptığım sabunla ovma işleminden dolayı hala acıyordu.

Gözlere iyi gelen bir görüntü.

Onun en sevdiği ifade, bu yüzden de benim en nefret ettiğim kelimeler.

S, eğer buna sevgi denebilirse, cömert bir sevgiliydi. Ondan sonra duş almamı sağladı ve hatta birkaç kıyafet bile getirdi. Ben onun en sevdiği oyuncayaıydım. Yıllar önce beni görür görmez bana bağlandı. Dominic'e asla ihtiyacı olmadı ya da onu istemedi ve bunun için minnettardım. O, zincirlere, ağzı tıkamaya ve yalvarmaya düşkün, hasta bir herifti. Daha küçükken, on yaşlarındayken, onun 'seanslarından' sonra duşta hep ağlardım. Faydasızdı ama o zamanlar içindeki küçük çocuk hala birinin gelip bizi kurtaracağına dair umut besliyordu.

Hiç kimse gelmedi.

Yani ondan ne kadar nefret etsem de, onun yeteneklerini akıllıca kullanmayı öğrendim. Bazen, istersem bana güzel yemekler veya ilaçlar verirdi. Vücudumdaki her hücre o heriften nefret ediyordu ve ondan asla kendim için bir şey istemedim. Ama kardeşim, gururumdan veya hissedebileceğim diğer tüm lanet olası duygulardan daha önemliydi.

Beni baştan aşağı süzdü, sonra purosunu ağzına götürüp kaşlarını çatı. Bir şey istediğimi biliyordu. Normalde odasından hızla çıkardım, ama işte buradaydım, ayakta durup sormaya cesaret ediyordum.

“Bir ricam olabilir mi?” diye sordum ve o da başıyla devam etmemi işaret etti. “Yeni battaniyelere ve ilaçlara ihtiyacım var, John ise bunları vermek istemiyor.”

"Sence ben bunu yapar mıydım?"

Boğazımdaki acı tadı yutarak, "Evet," diye yanıtladım. Tekrar nefes verdi ve yatak örtülerini çekti, yaşlı bedeni göz önünde çıplak kaldı. Midem bulandı ve tüm gücümle öğürmeyi durdurdum. Ne olacağını biliyordum,

ama bana yardım etmesi için yüzümde hiçbir duygu belirtisi göstermemeliydim.

Elbette, yine çok sertleşmişti. Sonuçta, mavi haplar almıştı.

“Bu dünyada her şeyin bir bedeli var, evlat. Eskiden yaptığın gibi beni emersen, istediğini alabilirsin.” Uzun zamandır bunu istemiyordu, muhtemelen benim onun cinsel organına bir şey yapmamdan çok korkuyordu. Ama yardım istediğim için tüm kozlar onun elindeydi.

Ondan nefret ediyordum. Ama kardeşim için her şeyi yapardım.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve o iğrenç sapığı zevklendirmeye başladım, o da çabucak boşaldı. Çok şükür. On bir yaşımıza geldiğimizde, seks sırasında her şeyi engellemeyi öğrendim. Bana korkunç şeyler yapıldı, ama kendime o kadar çekilmiştim ki, sanki o sırada orada değilmişim gibi hissediyordum. Tek yaptığım kafamda teker teker saymaktı ve sonra birinin boşalmaya yaklaştığını her zaman biliyordum. Zihnimin odaklandığı tek şey buydu. S'ye oral seks yapmak da bir istisna değildi.

İşlem bittiğinde, dişlerimi o kadar sert fırçaladım ki neredeyse kan akacaktı, aynadaki yansımama baktım. Ve bu örgütün sorumlularından her birinden intikam alacağıma bir kez daha yemin ettim.

Hayatta kalan kimse kalmayacaktı.

Dışarı çıktığımda, John ve adamları beni bekliyorlardı. Hiç de mutlu görünmüyordu.

“Seni kahpe,” diye homurdandı ve beni sertçe kavradı. Karnıma tekme attı ama tepki vermedim. Bundan nefret ediyordu ama kendi başının çaresine bakabilirdi. “Şu lanet olası battaniyeleri ve ilaçları getireceğim. Cömert S sana güzel bir Şükran Günü yemeği vermeye karar vermiş. Onu çok fena emmiş olmalısın.” İfadem hiç değişmedi, çünkü onun sözleri umurumda değildi.

İlaçlar, battaniyeler ve iyi yemekler Dominic'in hayatta kalma şansını artırmıştı.

Ve önemli olan tek şey buydu.

Safir

"Aç mısın?"

Ciddi misin? Ona bir şey söylemeden önce, ki bu çok kaba olurdu, midem guruldadı. Utançtan ölmek istedim. Vücudum bana ihanet ediyordu, iş birliği veya takım çalışması duygusu yoktu. Damian güldü ve gözlerim

ona çevrildi. Benimle gerçekten eğleniyor gibiydi ve bu kalbime oyun oynadı.

Kendine gel; onu çekici buluyorsun işte. Önemli bir şey değil.

Ancak bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

"Oturun lütfen."

"Benimle yemek yiyeceğimi mi sanıyorsun?" Kaşını soru işaretiyle kaldırdı. "Bildiğim kadarıyla, beni uyuşturup baygınken istediğini yapabilirsin." Suçlamama gözünü bile kırpmadan, odanın ortasındaki masada duran Sezar salatası ve yeşil çayı işaret etti. Anlaşılan, en sevdiğim yemeklerden biri olduğuna göre, araştırmasını iyi yapmıştı. Eğer onun emrine seve seve uyacağımı düşünüyorsa, yanılıyordu. Ayağımı yere sertçe vurarak, gözlerim dairenin etrafındaki resimleri inceledi. Birkaç tane vardı, hepsi aynı siyah beyaz filtreyle yapılmış, yapraksız ağaçlar veya gece yarısı yağan yağmur gibi kasvetli anları temsil ediyordu. Açıkça başyapıtlardı, ama evimde olmasını isteyeceğim türden resimler değillerdi.

Sözlerimi duymazdan gelerek dizüstü bilgisayarını masaya koydu ve kanepeye oturdu. Keskin kehribar rengi gözleri bana dikildi. Konuşurken duygularımı altüst etti. "Seni uyuşturmaya gerçekten ihtiyacım yok, Sapphire. Tek yapmam gereken sana dokunmak."

Yumruklarımı o kadar sıkı sıktım ki, tırnaklarım derime saplandı ve avuçlarım acıyordu, ama dilimi tuttum. Buna ne diyebilirdim ki? Kardeşi bana oral seks yaparken onun amıma bağırdım. Ne düşünürse düşünsün, ona isteyerek bana erişim izni vermeyecektim. Ancak, buradan bir an önce kurtulmak istiyorsam, güçlü olmalıydım ve bunun için de yiyeceğe ihtiyacım vardı.

Koltuğa oturdum, bir çatal aldım ve yemeğimi yemeye başladım. Bir şekilde, bu basit eylemde bir teselli buldum ve farkına bile varmadan tabağım boşalmış, midem dolmuştu. Naneli yeşil çay içimdeki bir ağrıyı dindirmeye yardımcı oldu ve tadı sinirlerimi yatıştırdı. Bu süre boyunca sessizdik. Bir şeyler yazıyordu ve bu da onu biraz incelememe olanak sağladı. Damian'ın yüzünde hiçbir duygu yoktu. Parmakları, onlara bakmadan bile klavyede kusursuzca hareket ediyordu. İpek gibi saçları topuz yapılmış ve gözlükleri takılıyken, tıpkı Dominic'e benzeyecekti.

"İşin bitti mi?" diye sordu kayıtsızca ve ben yerimden sıçradım. Sessiz odada sesi çok yüksek geliyordu.

Kuru dudaklarımı yaladım ve gergin bir şekilde, "Neyi bitirdin?" diye sordum.

Gülümsedi ve bu, bazı duyguları geri getirdi, ancak gözleri soğuk kaldı. Bu özelliği Dominic ile paylaşıyordu; gülümsemelerinin hiçbiri samimi görünmüyordu.

"Bana bakıyor."

Kahretsin, bu yüzümün ve yanaklarımın kızarmasına neden oldu ve muhtemelen o da bunu fark etmiştir. Sırtımı dikleştirdim ve kaşımı kaldırdım. "Pek sayılmaz."

Tavrımdan biraz şaşırdı, ama sonra, tamamen şok edici bir şekilde, yorumumu tamamen görmezden gelerek daha önce yaptığı şeye geri döndü.

"Yani hepsi bu kadar mı?"

Derin bir nefes verdi ve başını salladı. "Hepsi mi?"

"Yorumuma hiç tepki yok mu?"

"Ne tür bir tepki bekliyordun?" Üç günlük sakalıyla çenesini ovuşturdu, sonra kaşlarını çatı. "Bakmaya devam ediyordun, o yüzden sana bu şans verdim. Başka ne istiyorsun?" Soruları geçerliydi; aslında, onu neden sinirlendirdiğimi veya onunla neden konuştuğumu anlamıyordum. Belki de çok kibar davrandığı içindi ve bu da bana pek hoş gelmiyordu. Kaba, korkutucu ve soğukkanlı olduğu zamanlar daha kolaydı. Ama işte buradaydı, kanepede uzanmış, dizüstü bilgisayarında ne yaptığını kim bilir, bir de beni besliyordu.

Bu onu neredeyse insana benzetiyordu.

Ve sosyopatlar insan değildi. Hapse atılmaları gereken tehlikeli katillerdi. Ya da bu adama karşı aptalca duygular beslememek için böyle düşünmem gerekiyordu.

"Gerçeği istiyorum. Neden beni istiyorsunuz?"

Öne eğildi, dirseklerini dizlerine koydu ve tüm dikkatini bana verdi. Rahatsızca kıpırdandım.

"Neden sen olmasın?"

Soru oyununu oynayacak mıydık?

"Benim özel bir yanı yok. Kıvrımlı bir vücudum var, kısa boyluyum ve son bir yıldır da fakirim. Sanırım senin bir sorunun var." Bütün bu sözler doğru olsa da, ne kadar acı verse de, onun başka bir kadınla birlikte olma düşüncesi içimi burkuyordu.

Bu yerde aklımı kaçırmak üzereydim.

Odanın havası aniden karanlık ve tehlikeli bir hal aldı. Bir saniye içinde karşımda belirdi ve boğazımdan yakaladı. Nefes almakta

zorlanıyordum, bu yüzden boynumu tutan ellerini kavradım. Yüzünü bana yaklaştırdı; dudakları dudaklarıma bir fısıltı kadar yakındı.

“Kendin hakkında asla böyle konuşma. Anladın mı?”

Benden hiçbir tepki gelmeyince daha da sıkıca sıktı ve ben hızla başımı salladım. Birkaç saniye sonra beni bıraktı ve nefesimi toplamaya çalışırken geri çekildi. Boynum biraz kaşınıyordu, muhtemelen ellerinin bırakacağı morluklardan dolayı.

Damian kaşlarını çattı, sonra parmağını boynumun üzerinde gezdirdi. "Morlukların sana çok yakışacak," dedi, sanki boynumdaki morlukların nasıl görüneceğini hayal ediyormuş gibi.

Hareketsiz kaldım ama nedense içimde garip bir heyecan hissettim ve bu duygudan saklanmak istedim. Neredeyse onun kadar hasta hissetmemeneden oluyordu ve buna izin veremezdim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda çınlama duyuyordum. Eli kalbimi kapattı ve kehribar rengi gözleri gözlerime baktı.

“Korkma.” Alçak bir fısıltıydı. Yüzünü öne eğdi. Burnu başımın üzerindeydi, nefes alıyordu, sonra boynuma ve çeneme doğru indirdi. Bütün bunlar boyunca onu durdurmak için hiçbir gücüm yoktu. Sonunda çenemi kaldırdı ve dudakları benimkileri ele geçirdi. Sert, cezalandırıcı, acı verici ve boğucuydular.

Ağzımı tamamen ele geçirdi ve izin istemedi. Alt dudağımı acı verici bir şekilde ısırıldı. Nefesim kesildi ve o da bu fırsatı kullanarak dilini sertçe ağzıma soktu. Onu itmeye çalıştım ama bir eli saçımı, diğer eli de ellerimi arkamda tuttu. Ondan kaçış yoktu. Bu öpücüğün tadını çıkarmak zordu çünkü zevk için değil, sahiplenmek içindi.

Ama vücudum yine de tepki verdi. Titredim ve içimde bir sıcaklık hissettim. Ona artık tepki vermemek için mücadele ettim, ama boşuna bir çabaydı. Sonunda beni bıraktı ve bakışlarımız bir kez daha kesişti. Memnun görünüyordu, ama aynı zamanda hayal kırıklığına uğramış gibiydi, sanki gerçekten istediğini yapmamıştı.

“Safirim, Safirim,” dedi ve dudakları bana nazik, yumuşak ama tutkulu bir öpücük verdi. Bu öpücük ayak parmaklarımı kıvırdı. Vücudum tamamen ona karşılık verdi ve ona yaklaştım. Ellerimi bıraktı ve ben de ellerimi boynuna dolayarak kendimi ona daha da yaklaştırdım. İyi öpüşüyordu ve bir an için, ona dokunan diğer tüm kadınlardan nefret ettim. Ve bu delilikti. Göğüs uçları büzüldü. Elleri aşağıya indi ve onları o kadar sert sıktı ki öne doğru sendeledim ama beni dengeledi. Dudakları aşağıya indi, derin

nefesler almamı sağladı ve sonra boynumu sertçe emdiğini, beni işaretlediğini hissettim.

"Benimsin," diye sertçe fısıldadı ve beni hafifçe ısırıldı. Sonra beni kucağına aldı ve ben de bacaklarımı beline doladım. Bu, göğüslerimi daha da yukarı kaldırdı ve o da sabahlığımı açıp, hiç acımadan, tişörtümün üzerinden sertçe emdi. Parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim ve başım geriye düşerken yüksek sesle inledim. Bu, başıma gelen en erotik şeylerden biriydi. Nasıl emileceğini, nasıl ısırılacağını ve ne kadar baskının beni şarkı söylettireceğini biliyordu. Kollarında olmak nedense çok iyi ve çok doğru hissettiriyordu. Ait olma hissi her zaman Damian'la birlikteydi. Bahçedeki o ilk gece bile, birbirimizi gördüğümüzde ve dünya bizim için yok olduğunda.

Aniden, moralim bozuldu ve bedenim hareketsiz kaldı. O da aynı şeyi hissetti.

Sosyopat.

Ben ne yapıyordum böyle? Bunu onunla yapamazdım, değil mi? Beni şaşırttı ve bildiğim, istediğim her şeyi sorgulamama neden oldu.

Bunu kabul edemezdim.

Bunu bana yapmasına izin veremezdim. Aşağı inmek için çabaladım ve o da izin verdi. Bunun sadece istediğimi yapmama izin verdiği için olduğunu, sert bakışlarımın veya arzularımın önemli olduğu için olmadığını biliyordum. Ondan uzaklaştım, birkaç adım attım ve tekrar karşı karşıya geldik. İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk ve tüm lanet olası evdeki tek ses buydu. Vücudum uğulduyordu, meme uçlarım acıyordu ve dudaklarım muhtemelen kızarmış, şişmiş ve morarmıştı. Aklımdaki tek düşünce her şeyi tekrar yaşamak istememdi, ama bunun bir hata olduğunu biliyordum.

Sorun şuydu ki, Damian'ı anında sevmiş ve istemiştim, ama sonra sosyopat olduğu ortaya çıktı. Ve böyle bir adamı isteyemezdim.

Asla.

"Bunu bir daha yapma," diye fısıldadım. Sesim kısık ve titriyordu. Bana yumuşak bir bakış attı, ama duygularına dair başka hiçbir işaret yoktu.

Başka bir şey demeden dizüstü bilgisayarını kaptı ve beni görmezden geldi. Kafam karışmıştı ve bir şey yapmaya hazırlanmadığından emin olmak için birkaç kez göz kırpmak zorunda kaldım. Hâlâ titreyerek, bana gösterdiği odaya geri döndüm, yorganın altına girdim ve gözlerimi kapattım.

Hâlâ onun kokusunu üzerimde taşıyordum. Kokuyu tanımak kolaydı. Erkeksi, baş döndürücü ve güçlü bir kokuydu. Belki de dudaklarının izini, kokusunu ve anılarını silmek için bir duş daha almalıydım. Ama yorgundum ve uyumak istiyordum. Ya da en azından bahane buydu.

Sosyopat sevgilimin kokusunu o kadar çok sevdiğimi ve onu yıkamak istemediğimi düşünmek ve kabullenmek zordu.

Yarın.

Yarın kaçış planımı düşünebilirdim ve bugün olanlara bakılırsa, uzun süre beklemek istemezdi. Dışarıda bir hayatı vardı, değil mi? Bir noktada gitmesi gerekecekti; sonsuza kadar burada oturamazdı. Beni tekrar zincire vurma ihtimali yüksekti, ama nedense, tenimde açtığı morlukları gördükten sonra, bunu tekrar yapacağından şüphe duydum. Gözlerimi kapattım ve hayallerin beni alıp götürmesine izin verdim.

Bu kadar stres altındayken kabusların son derece canlı olacağını tahmin etmeliydim. Zaman zaman ortaya çıkıyorlardı ve her zaman babamla Ken bana silah doğrultuyordu. Bunu bilmeli ve biraz daha geç uyumayı beklemeliydim. Vücudum yorgun olduğunda kabuslar o kadar kötü değildi.

CHAPTER THIRTEEN

NIGHTMARES

“Al, biraz daha hindi ye.” Hâlâ nefis Şükran Günü ikramlarıyla dolu tabağımı Dominic'e uzattım ama o başını salladı.

“Hayır, sen de yemek yemelisin. Neredeyse hiçbir şeye dokunmadın.” Doğrusu, yemek istemiyordum. Bütün o şeyleri elde etmek için neler yaptığımı biliyordum ve Dominic daha sağlıklı olduğu için pişman değildim. Ama yemeğe her dokunduğumda, bana oral seks olayını hatırlatıyordu ve o lanet hücrenin her yerine kusmak istiyordum. Dominic gerçeği bilemezdi. Yıllar boyunca onun güvenliğini sağlamak için ne kadar çaba sarf ettiğimi bilmiyordu ve bunu böyle tutmayı planlıyordum.

“Yok canım, en iyisi bir sandviç yiyeyim.” John da şaşırtıcı derecede cömertti, ya da belki de şaşırtıcı değildi, ve o tavuklu sandviçler gerçekten lezzetliydi. Zaten daha iyisini bilmiyorduk. On yıldır bu çukurda yaşıyorduk. Annemi, Juanita'yı ve onların muhteşem yemeklerini artık hatırlamıyordum. Ev yapımı kurabiyelerle ilgili çocukluk anılarım silinmişti ve geriye sadece annemizin gülümsemesinin, babamızın bizimle oynamaya olan hevesinin ya da Juanita'nın elimize tutuşturduğu lezzetli şekerlerin parçaları kalmıştı. Bu anılara tutundum; aksi takdirde zihnim birbiri ardına gelen cinsel sahnelerle dolu olurdu.

Dominic aniden yemeyi bıraktı ve tabağını kenara itti. "Ne yaptın?"

Gözlerimi hızla ona diktim ve inkar edercesine başımı salladım, gerçi bu onun üzerinde pek işe yaramıyordu. "Hiçbir şey."

“Doğru. Çok aptalım. Bütün o yeni şeyler ve yemekler. Onun için fazladan bir şey yaptın, değil mi? Benim yüzümden.” Bağırıp öksürüyordu. Soğuk algınlığı henüz tamamen geçmemişti ve dinlenmek için günlerimiz de yoktu. Boğazını biraz daha zorlamalıydı.

"Bağırma Dom," diye onu susturdum ama yüzünde öfkeli bir ifadeyle geri çekildi.

“Onunla oral seks yapmanı istedi, değil mi? Damian, lütfen bir daha asla böyle bir şey yapma.” Elimden tutmaya çalıştı ama geri çektim. Ona

hiçbir söz vermeyecektim. Hayatı tehlikedeysen daha fazlasını yapardım ve Dom bunu biliyordu. Omuzları düştü ve başını duvara yasladı.

"Senden benim için hiçbir şeyden fedakarlık etmeni istemedim, kardeşim." Sesi alçak ve pişmanlık doluydu ve kalbimin hâlâ çalışan kısmı sıkıştı. Sadece o bende duyguları ortaya çıkarabiliyordu.

"Dom, sorun yok. Artık hatırlamıyorum bile."

Tekrar başını salladı ve sonra yüzünü bana çevirdi, hüzünlü gözleri benimkine odaklanmıştı. "Yine bir kabus, Damian. Beni her zaman kurtaramazsın."

Sözleri beni öfkeliendirdi. "Bir gün bu çıkmazdan kurtulacağız kardeşim. Sana söz veriyorum."

Başını salladı ama sözlerime inanmadığını biliyordum. Bize ve kaçış planına güvenmiyordu, ama ben güveniyordum. Kaçıp bize yardımcı olacak bir şey bulmak için sadece bir ana ihtiyacım vardı.

"Zamanımız dolduktan sonra bize ne yapmayı planladıklarınızı biliyor musunuz?"

"Ne demek istiyorsun?" Sorusu bana hiç mantıklı gelmedi.

"Bizim işimize yaramadığımızdan sonra, Damian. O herifler için çoktan yaşlandık. Yakında daha taze etleri gelecek, ikimiz de bunu biliyoruz. Bizi bu kadar uzun süre tutmalarının sebebi ise—" Birden durdu ve ne demek istediğini anladım.

S beni çok severdi ve kardeşi Richard da Dom'u çok severdi. Başka çocuklar da olduğunu biliyorduk ama hepimiz farklı yerlerdeydik, bu yüzden birbirimizi hiç görmedik. Ancak geceleri hıçkırma ve ağlama sesleri duyabiliyor, idrar kokusu ve bazen de ölü bir beden kokusu alabiliyorduk. Çoğu çocuk bu hayattan üç ila beş yıldan fazla yaşayamıyordu.

Kaçırılan ya da bu hayata zorlanan iki masum çocuğun daha olması fikri, o şerefsizlerin hepsini bıçakla doğrayıp öfke ve hiddetle kükremek istememe neden oldu.

HAYIR.

Bu lanet olası cehennemde bir çocuğun daha çürümesine izin veremezdim. Bir çocuğun daha bu acıyı çekmesine izin vermektense, onları kendim öldürmeyi tercih ederdim. Bu hayat tam bir kâbustu. Bizden sonra gelecek olan o zavallı çocukları birinin koruması ve adaletin yerini bulmasını sağlaması gerekiyordu.

Tutmaya niyetli olduğum lanet bir söz.

Sosyopat

Diz çök, evlat.

Gözlerim sonuna kadar açılırken dudaklarımdan bir nefes kaçtı; hızla atan kalbim ve terli vücudum, bir başka kâbusun habercisiydi. Aynı sahne, aynı ortam ve aynı işkenceci.

S.

Unutmaya ne kadar çalışsam da, hak edenlerden ne kadar intikam alsam da ve örgütünü parça parça ne kadar yok etsem de, kabusları uzak tutamadım.

Her zaman canlı değillerdi ama sürekli mevcuttular. Neredeyse hiç beş saatten fazla uyuyamıyordum ve bu durumla başa çıkmayı öğrendim. İşimi ve beni daha verimli hale getirdi, yani en azından iyi bir yanı vardı.

Ayaklarım yumuşak halıya değdi ve kafamı toparlayıp son kurbanım ve mekanım üzerinde çalışmak için banyoya doğru ilerliyordum ki, o sesi duydum.

Sapphire'in uyuduğu odadan derin, dehşet dolu bir çığlık geldi.

Hiç düşünmeden yanına koştum ve kapıyı ardına kadar açtım. Yatakta bir o yana bir bu yana dönüyor, vücudu ter içinde kalmış ve anlaşılması güç bir şeyler mırıldanıyordu. Battaniyeyi kenara atmış, akşam yemeğinde giydiği aynı kıyafetleri ortaya çıkarmıştı.

Artık dayanamıyordum, yatağa atlayıp bacaklarının arasına oturdum. Ellerini başının iki yanına sabitledim ve onu sertçe salladım. Nefesi kesilerek uyandı, güzel mavi gözleri şaşkınlıkla doluydu.

"Üzerimden in!" diye bağırdı ama ben buna hiç yanaşmadım.

O da kabuslar görüyordu, ben de kabuslar görüyordum. Belki de birbirimizi iyileştirmenin zamanı gelmişti.

Eğilip onu sertçe öptüm, ağzımla bir çığılığı daha bastırdım.

Derindi. Cezalandırıcıydı. Ateşliydi. Sahipleniciydi.

Sürekli iddia ediyor.

Ereksiyonum acı verici bir şekilde zonkluyordu ve onu uyluğuna bastırdım. Tekrar nefes nefese kaldı, ağzına kolayca girmeme izin verdi. Dilim onunkini aradı ve kendi düellomuzu oynadık. Onu öpmek ve kollarımda tutmak gibi başka hiçbir his yoktu dünyada. En lezzetli şarabı tatmak ya da en güzel yemeği yemek gibiydi. Vücudum daha önce hiç olmadığı kadar arzuyla yanıyordu. Ellerini bırakmak istedim, böylece bana dokunabilsin, tıpkı onunkini öğrenmeyi arzuladığım gibi benim bedenimi

de öğrenebilsin. Ben, kadınların bana dokunmasını, beni öpmesini ya da başka bir şey yapmasını asla istemeyen adam.

Bana karşılık vermeye başladığında vücudu zayıfladı ve çırpınmayı bıraktı. Alt karnımda ıslak sıcaklığını hissettim ve aldığım zevkten neredeyse inledim. Kollarını bıraktım ve daha aşağıya indim. Boynunu öptüm, etini sertçe emdim. Onu işaretlemek istedim, böylece herkes, kendisi de dahil, kime ait olduğunu bilsin. Daha aşağıya doğru kayarken, tişörtünü yırtıp, şimdi tamamen dikleşmiş olan yumuşak, pembe meme uçlarına yapıştığımında inledi ve yataktan kalktı. Areolaların etrafını yaladım, onları tükürükle ıslattıktan sonra sertçe emdim.

Acıyla bir kez daha nefes nefese kaldı. Morluklar bırakacağımı biliyordum ama umursamadım. Elim karnından aşağı, şortuna doğru kaydı ve külotunu da indirdi. Sonunda vajinasına ulaştım ve aman Tanrım, çıplak, pürüzsüz ve nefis kokuyordu. Onu tekrar tatma düşüncesiyle ağzım sulandı. Dilimi karnından aşağı doğru gezdirdim, göbeğini hafifçe ısırdım ve sonra bacaklarını yatakta açtım. Ağır ağır nefes alıyordu ve güzel porselen teninde yayılan kızarıklığı görebiliyordum. Uyluğunun iç kısmını hafifçe ısırdım, sonra acıyı gidermek için dilimi nazikçe üzerinden geçirdim ve yavaşça başımı yalanmayı ve dokunulmayı bekleyen sıcaklığına çevirdim. Kokusunu içime çekerken, bacaklarını kapatmaya çalıştı, bu da ona bir hırıltı kazandırdı.

“Benim,” dedim. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama vajinasını yalayıp dudaklarımla klitorisini sertçe emdiğimde inlemesinin içinde kayboldu. Yumuşak tenine yaptığım saldırıda nazik hiçbir şey yoktu.

O çok lezzetliydi, eşsizdi ve tadında boğulmak istiyordum. Dilim aşağıya, açıklığına doğru indi ve içeri girdi. Kalçalarını yukarı kaldırdı. Hareketlerini dengelemek için elimi karnına bastırdım ve sonra dilimle sevişme hareketini taklit ettim. Altımda çılgına döndü. Başparmağım klitorisini örterken iki parmağım içeri girdi. Sıkıydı, ancak bakireliği konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Kişisel geçmişini, hatta eski erkek arkadaşlarını bile kontrol ettim.

Bir başkasının daha önce bu sığağa maruz kalmış olması düşüncesi beni çileden çıkardı.

"Benimsin," diye hırladım tekrar; bir daha asla başka bir erkeğin ona dokunmasını aklından bile geçirmemeli. "Bundan sonra benden başka kimse sana dokunmayacak. Anladın mı, Sapphire?" Sessiz kaldı, ama eli saçlarıma gitti ve bana onu memnun etmeye devam etmem için işaret etti.

Bu kesinlikle olmaz. "Bana cevap ver."

Sessizdi ve ben de klitorisini sertçe ısırdım, acıdı ve çığlık attı.

Gözleri kapalıydı. Dudaklarını yaladı ve bana bakmadan fısıldadı, "Evet." İçimdeki canavar cevabından memnundu ve emmeye ve yalamaya devam ettim. Bacaklarını kaldırarak daha da açtım, böylece muhteşem vajinasına ve daracık deliğine tüm ihtişamıyla ulaşabilecektim. Dilimi hafifçe içeri soktum ve başparmağımla çıkıntısına bastırdığımda sıçradı. "Sakin ol, Safır. Seni burada da alacağım. Bugün değil, ama yakında." Yatakta aramızda hiçbir sınır yoktu.

Dizlerimin üzerine yaslandım. Nefes nefese kalmıştı ve ikimizin de vücudu ter içindeydi. Boxer şortumu çıkardım, tamamen çıplak kaldım ve gözleri beni açgözlü bir şekilde süzdü.

Açgözlü kız.

Bacaklarının arasına girdim, saçlarını elimle kavradım ve onu kendime daha da yaklaştırdım. Tek bir hızlı hareketle sertçe içine girdim ve o zevkten ya da acıdan çığlık attı. İkisi de benim için işe yaradı.

İnanılmazdı. Etrafımı saran sıcaklığını hissetmek, vajinasının beni içine alacak şekilde nasıl genişlediğini görmek... Ve kesinlikle küçük değildim. Nefes nefese kalmıştı. Gözleri kapalıydı ve bu beni çok sinirlendirdi.

"Gözlerini aç, Safır." Açmadı, ben de saçını acı verici bir şekilde çekiştirdim, böylece hassas boynu bakışlarıma maruz kaldı. Düşünmeden ısırdım ve emmeye başladım, şüphesiz daha fazla iz bırakacaktım. Ellerini saçlarımda hissettim. İnledi ve vajinası penisimi sıktı.

Kahretsin.

"Bana dokun," diye fısıldadım kulağına ve o da ellerini boynuma, sonra omurgama ve karnıma doğru indirdi. Dokunuşundan kaynaklanacak huzursuzluk hissini, onu kendimden uzaklaştırma ihtiyacını bekledim. Ellerinin vücudumda bu kadar rahat dolaşabileceği fikrinden tiksinemeyi bekledim.

Ama o hiç gelmedi. Bunun yerine, dokunuşu bende alışılmadık duygular uyandırdı ve bedenim kaskatı kesildi. Teninin tenime değmesini, dokunuşunun dokunuşuma, nefesinin onun nefesine karışmasını istedim. Ona olabildiğince bağlı olmak istedim.

Onu yatağa doğru yasladım ve gözlerimiz birbirine kenetlenirken üzerine yaslandım. O da benim kadar zevk içinde kaybolmuştu. Vuruşlarım daha telaşlı, daha hızlı ve daha derin hale geldi. Bacaklarının kalktığını

hissettim ve onları belime doladı, bu da daha derin bir penetrasyona olanak sağladı. İnledi ve başını geriye doğru attı. Tekrar meme uçlarını emmek için eğildim. Vajinasının penisimi sıkıca kavradığını hissettim ve yüksek sesle inleyerek boşaldı. Dişlerimi sıktım ve boşalmamı engelledim.

Henüz değil. İçinde hareket etmeye devam ettim ama bu beni boşaltmaya yetmedi. Onu elleri ve dizleri üzerine çevirdiğimde şaşkınlıkla çığlık attı. Onu tekrar göğsüme doğru çektiğimde titredi. İçine geri kayarken ellerim göğüslerini okşadı. Nefes nefese kalana kadar göğüsleriyle oynadım ve ben işimi bitirmeden önce bir kez daha boşaldı.

İçi o kadar kaygandı ki kolayca hareket ettim ve Tanrım, onun hissini çok sevdim. Vücudu çikolata ve vanilya gibi kokuyordu. Derin bir nefes aldım. Yüzünü yana çevirdim, bu da ağzına ulaşmamı sağladı. Alt dudağını yaladım ve ısırdım, sonra da dilimi yavaşça ağzına soktum. Dilini sertçe emdim ve parmağımı aşağı kaydırıp klitorisine bastırdım. İnledi ve uzaklaşmaya çalıştı, ama diğer elim saçlarına dolanmıştı ve onu sıkıca tutuyordu. Çok yakındım. Omurgamdaki ve testislerimdeki karıncalanma, patlayacaklarmış gibi hissettiriyordu. İçine pompalamaya devam ettim. Kaslarının tekrar kasıldığını ve ağzıma doğru nefes nefese kaldığını hissettiğimde, ancak o zaman vücudumun boşalmasına izin verdim ve daha önce hiç olmadığı kadar sert boşaldım.

Menim akmaya devam ettikçe gözlerim geriye doğru döndü.

Seks'in böyle olabileceğini, insanın aklını kaybedip bu kadar çok şey hissedebileceğini hiç bilmiyordum. Neredeyse kontrolümü kaybedip ondan önce boşalacaktım; daha önce hiç kimse bedenimi kontrol edememişti.

Artık değil.

Bundan hiç hoşlanmadım ve bu da nedense onu kızdırdı. Onun özel biri olacağını biliyordum, ama özel olması benim şartlarıma göre olmalıydı.

Eğer daha önce ona karşı bir çekim hissettiysem, bu şimdi hissettiklerimle kıyaslanamazdı. O, asla vazgeçemeyeceğim bir bağımlılık haline geldi ve aynı zamanda ona karşı inanılmaz derecede savunmasız kaldım. Muhtemelen beni ele geçirdiğini sanıyordu.

O halde, onu büyük bir sürpriz bekliyordu.

Onu yüzüstü yere yatırdım ve ayağa kalktım. Boxer şortumu aldım, giydim ve tek kelime etmeden odadan çıktım. Kapıyı arkamdan sertçe kapattım.

Vücudum ter, seks ve onun kokusuyla doluydu.

Bundan nefret ettim. Yaptığımız şeyden nefret ettiğim için değil, ondan kurtulmak istemediğim için nefret ettim ve bu beni güçsüz kıldı.
Kendime bir daha asla böyle olmayacağıma dair söz verdiğim bir şey.

CHAPTER FOURTEEN

No Choice

Hücrenin açılma sesi beni uyandırdı ve gözlerim hemen hâlâ derin uykuda olan Dominic'e takıldı. Beline kadar kaymış olan battaniyeyi tekrar omzunun üzerine örttüm. Elimin tersiyle alnına bastırarak ateşinin olmadığını doğruladım, bu da beni rahatlattı.

John parmaklıkların arkasında durup, olan biteni merakla izledi ve sonra sessizce, "Kalk ayağa," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

Gözlerini kısarak hücremizin içine, Dominic'in yanına tükürdü. Ona saldırmamak için kendimi zor tuttum. O zaman adamları beni fena halde döverdi ve Dom'la ilgilenecek kimse kalmazdı.

"Burada soru soramazsınız. Kalkın." İki gardiyan beni kelepçeledi ve alışılmadık bir yöne doğru itti. 'Seanslar' için tasarlanmış özel odalar hücrenin sağ tarafındaydı, ancak bu sefer sol tarafa, alışılmadık bir ortama geçtik. Kokulu, iğrenç gri hücreleri geride bırakıp bir lobiye girdik. Her şey beyaz ve kahverengi tonlarında dekore edilmişti – kanepeler, masalar. Havada tütün kokusu vardı. Oda değişikliği beni alarma geçirdi. Ofis gibi görünen odanın ortasında, koyu renk kot pantolon ve beyaz düğmeli gömlek giymiş bir adam duruyordu. Onu daha önce hiç görmemiştim.

"İşte bahsettiğimiz çocuk." Adam arkasını döndü, siyah gözlerinde hiçbir duygu belirtisi yoktu, görünüşümü inceliyordu. "İsterseniz ve tabii ki doğru fiyatı vererseniz, bir de ikiz kardeşi var," diye ekledi John.

"Kaç yaşında?"

John kaşlarını çatı ve Alex'e bağırdı: "Bu lanet ikizler kaç yaşında?" Alex çenesini kaşıdı ve omuz silkti.

"On dört. On dört yaşındayım," diye cevap vermeye karar verdim, böylece bu adamın ne istediği kısa sürede bitecekti.

"Daha genç bir şeyler arıyorsanız, onlar da bende var."

Adam başını salladı. "O olur. Yarın için randevu alın."

John kaşlarını çatı. "Yarın Pazar. Burada olamam."

Adam kaşını kaldırdı. "Ne olmuş yani? Seks için senin yardımına ihtiyacım yok."

İlk bakışta, adam Alfred ve S gibi sapık bir herif izlenimi vermiyordu, ama açıkça aynı karanlık arzulara sahipti. İşin tek iyi yanı, John'un Dominic yerine beni seçmiş olmasıydı.

"Önemli müşterilerin ilk ziyaretini denetlemeyi tercih ederim."

Adamın yüzünde gözlerine ulaşmayan tehlikeli bir gülümseme belirdi. "Ben Meksika Kartelinin başıyım. Beni denetlemenize pek gerek yok. Çocuk iyi olacak. Para hemen hesabınıza aktarılacak."

Bir an duraksadıktan sonra John kabul etti. "Alex, çocuğu geri götür."

"Yemek," dedi adam birden.

"Ne?" diye sordu John şaşkınlıkla.

"Onlara bol bol yiyecek ve su verin. Kemiklerden hoşlanmıyorum."

"Tamam, neyse. Alex, sen bununla ilgilen." Alex beni hücrelerin olduğu yöne doğru sertçe itti, ben de zihnimde her şeyi ezberlemeye çalışıyordum: dönüşler, kodlar, anahtarlar.

John bana ondan kaçmak için bir plan yapma fırsatı vermiş olabilirdi. Bilinmeyen bir bölgeye girmek buna değerdi, hatta bu iğrenç heriflerden birinin daha vücuduma dokunması anlamına gelse bile.

Safir

Yirmi üç yaşındaydım ve bakire olmasam da erkeklerle olan deneyimim çok sınırlıydı.

Sınırlı, yani sadece iki gerçek erkek arkadaşı ve bir tek gecelik ilişkisi olmuş.

İlk erkek arkadaşım lise sınıf arkadaşımdı ve ikimiz de biraz inek tipler olduğumuz ve çok çekici olmadığımız için iyi anlaşıyorduk. Hiçbirimiz üniversiteye bakır olarak gitmek istemiyorduk, bu yüzden birçokları gibi, mezuniyet balosunda birlikte olduk. Garip, acı vericiydi ve o zamanlar, bu cinsel deneyimi tekrar yaşamak isteyeceğim bir zamanı hayal bile edemiyordum. Kütüphanede ara sıra okuduğum romantik kitaplar bu konuyu tamamen atlıyordu. Ancak yine de üniversite için büyük beklentilerim vardı.

Tyler'la orada tanıştım. Uzun boylu, sarışın ve yakışıklıydı ve tüm kampüs ona bayılıyordu. Şişman ve gözlüklü kıza yaklaşması inanılmazdı ama yaptı ve bir randevuya çıktık. İki ay çıktıktan sonra, dayanamayıp onunla yatmaya karar verdim. Benim de ihtiyaçlarım vardı ve öpüşleri

inanılmazdı. Dil becerileri, hayal gücümü iyi bir oral seks deneyimi hayal etmeye yönlendirdi. Yatakta iyi olduğu söylentileri vardı - ama bunları kim yaydı, hiçbir fikrim yoktu. Tyler ortamı hazırladı, müzik açtı, vücudumu öpücüklerle boğdu ve vücudumun aldığı ön sevişme bu kadardı. Erkek arkadaşım üzerimde yüksek sesle inlerken ben de rol yapmak zorunda kaldım. İlk seferki kadar kötü değildi ama yine de tatmin edici değildi. Ertesi gün ayrıldık çünkü beni zevkine göre çok soğuk buldu. Görünüşe göre, benim hatamdı.

Tyler fiyaskosu, vibratörü keşfetmeme yardımcı oldu; erkeklerden farklı olarak vibratör vajinamda harikalar yarattı ve doğru adam gelene kadar cinsel perhiz yapmaya karar verdim.

İki yıl sonra, Sophie'nin verdiği partilerden birinde biraz sarhoş oldum ve barda yakışıklı bir adam vardı—adını kim bilir? Sonunda onun otel odasına gittik ve bana bu dünyada iyi seksin de olduğunu gösterdi. Aslında bana çok iyi baktı ve o kadar büyülenmişim ki ertesi gün hemen tekrar denemek istedim. Vücudumun her yeri doğru yerlerde ağrıyordu ve yüzümde aptalca bir sırıtış vardı. Ne yazık ki, tek gecelik ilişkim bitmişti, bu yüzden yoluma devam ettim. Çıkabileceğim çok fazla erkek yoktu, bu yüzden tekrar cinsel perhiz yapmak zorunda kaldım.

O odadan çıktıktan birkaç dakika sonra, yatakta yüzüstü yatarken tüm bu deneyimler zihnimde bir anda canlandı. Vücudum terliydi, menisinden yapış yapıştı ve daha önce hiç olmadığı kadar tatmin olmuştu. Sanki vücudumun ne istediğini biliyor ve bana veriyordu. Saniyeler içinde Damian, ondan ve yaptıklarından nefret ettiğimi unutturdu bana.

İlk karşılaşmamızdan itibaren yetenekleri hakkında bir fikrim vardı, ama gerçek penetrasyon bunu başka bir seviyeye taşıdı. Kaçırıldıktan sonra bile, bu kadar çok zevkten aklımı kaybedebileceğimi, içimdeki adamın bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim. Dokunuşunu, dilini ve dudaklarını, her şeyini özleyeceğimi tahmin etmemiştim. Paylaştıklarımız hâlâ başımı döndürüyor ve yönümü şaşırtıyor.

Aşağılanmış hissetmem mi gerekiyordu? Hissettim, ama olanlardan değil, sonrasında sergilediği tavırdan dolayı; sanki beni kullandığı bir fahişeymişim gibi davrandı.

Belki de onun için öyleydim. Bildiğim kadarıyla, kullanmayı sevdiği başka kadınlar da vardı. Onunla bir tür bağ kurmayı gerçekten bekliyor muydum? Aptal ben. Ve deli.

O insanları öldürdü; benimle birlikte olması onu iyi bir adam yapmadı. Belki de yavaş yavaş Stockholm sendromu geliştiriyordum. Ya da belki de seri katilin benim kurtulduğum kişi olabileceğini hiç hayal etmemiştim.

Uzun süredir kullanılmayan kaslarımın ağrısından ve bacaklarımdan aşağıya sızan sıvılardan dolayı hafifçe acı çekerek doğrudum.

Belki de korunmasız ilişkiye girmesinden korkmalıydım ama onu tanıdığım için hem kendisini hem de beni kontrol ettiğinden emindim. Bir şekilde bundan emindim ve hamile kalamazdım—liseden beri aldığım haplar yüzünden hamile kalma ihtimalim sadece yüzde ikiydi—bu yüzden hamilelik korkusu da yoktu. Vücudum titriyordu ama titrek bacaklarla banyoya girdim, sıcak suyu açtım ve suyun altında durdum.

Birdenbire, sırtım soğuk fayanslara yaslanmış halde, ellerimi başıma koyarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Nem ve sıcak su beni ısıtmaya yetmiyordu.

Bana böyle hissettirdiği için ondan nefret ettim ve daha da önemlisi, hayatımın en iyi seksini yaşattıktan sonra beni terk ettiği için ondan nefret ettim. Kısacası, hayatıma girdiği için ondan nefret ettim.

O sözde sinir krizine o kadar dalmıştım ki, ilk başta duşta artık yalnız olmadığımı fark etmedim bile.

Güçlü kollar beni kucakladı ve gözlerimi açtığımda karşımda Damian'ın göğsünü gördüm. Odanın döndüğünü ve hareket ettiğini hissettim, sonra o banyodan çıktık ve saniyeler içinde başka bir banyoya girdik. Doğrudan sıcak odaya girdi, orada su ve köpük dolu bir küvet gördüm. Başka bir şey söylemeden beni içine koydu ve boxer'ını çıkardı. Arkama oturdu ve beni kendine doğru çekti, bu yüzden ona yaslanmaktan başka çarem yoktu. Göğüslerimin altından beni sıkıca kucakladı ve nefesini boynumda hissettim.

"Ağlama," diye fısıldadı ve ben gözlerimi kapattım, sessizce ağlarken sesinin beni sarmasına izin verdim. Onunla savaşıyor, ondan kaçacak ya da kendimi koruyacak gücüm kalmamıştı.

Sadece yorgundum.

Neler olup bittiğini anlamadım.

Sıcak su kaslarımı, içimdeki ağrıyı yatıştırıyordu ve onun kollarıyla birleşince sonunda kendimi sıcak hissetmemi sağlıyordu.

"Söyle bana."

Ne demek istediğimi sormasına gerek yoktu. İkimiz de ne duymak istediğimizi biliyorduk ve başını küvetin duvarına yaslarken derin bir nefes

aldığını duydum. "Seni gördüm ve benim olmanı istedim. Bunun pek bir açıklaması yok, Sapphire." Sesi sakın ve emindi. Özür dilemiyordu, tam tersine.

"Duygularımın önemi yok mu?" Sözlerim fısıltı halindeydi ama ben bile içlerindeki acıyı duyabiliyordum. Kimse benim ne hissettiğimi gerçekten önemsemiyordu ve nedense onun da herkes gibi olması fikri içimde bir şeyleri kırıyordu.

Birkaç saniye sessiz kaldı ve bana cevap vermeyeceğini düşündüm, ta ki sonunda konuşana kadar.

"Hayır." Gerildim ve uzaklaşmaya çalıştım ama elleri beni sıkıca kavramıştı. "Sadece seni istedim." Sanki benim suçummuş gibi, sanki olanlardan dolayı gücenmesi gereken kendisiymiş gibi öfkeli bir ses tonuyla konuştu.

"Bugün olanlar hiçbir şeyi değiştirmiyor." Belki de hayatımın en iyi cinsel deneyimiydi ama o hâlâ kendisiydi, ben de bendim, bunu bilmesini istedim.

Seri katil seven bir kadın olamazdım.

Bütün hayatını bir canavarla geçiren annem gibi olamazdım.

"Biliyorum," diye yanıtladı sadece ve banyoda kalan zaman boyunca, elleri yavaşça beni okşarken ve sıcak su beni uykulu hale getirirken sessizce orada oturduk. Sanırım bir ara beni banyodan kaldırdığını ve havluyla kuruladığını hissettim. Sonra beni yatağa yatırdı ve kapıyı kapattı.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir kabus uykumu bölmedi.

Sosyopat

Ondan uzak kalamadım. Duşta attığı çığlıklar kalbimi paramparça etti; daha doğrusu, içimde hâlâ bir şeyler hissedenden o parçayı.

Bu bana, erkekler onu kullandığında böyle ağlayan ve kendini ne kadar kirli hissedenden küçük çocuğu hatırlattı. Bu beni utandırdı, çünkü güzel Sapphire'ımın asla mükemmelden daha az bir şey hissetmesini istememiştim. Bana karşı koymuyordu, ama beni de kabul etmiyordu. Gitmek istiyordu, ama anlamadığı şey, kimsenin ona benim gibi ihtiyacı olmayacağı veya onu benim istediğim gibi istemeyeceğiydi.

Yatakta uzanmış, penceremden yavaşça yükselen güneşi izlerken, zindana gitmeden önce ona kahvaltı hazırlamam gerektiğini hatırladım; orada başka bir kurban, enfes işkencelerime maruz kalacaktı. Bu işkence

çoktan gelmişti ve sadece o herife bıçağımla dokunma ihtimali bile vücudumu heyecandan titretiyordu.

Sapphire canlı bir gösteri yapacaktı. Benim tüm yönlerimi bilmesi gerekiyordu, ayrıca bu gösteri onun içindi. Bu adamla hiç tanışmamıştım. Aklıma bile gelmezdi.

Ama o benimkine vurmaya cüret etti ve işte böylece kendi ölüm fermanını imzaladı.

CHAPTER FIFTEEN

VİCTİM

Hücrenin açılma sesi bizi kaşlarımızı çatmamıza ve birbirimize bakmamıza neden oldu. Saatin kaç olduğunu ya da hangi yılda olduğumuzu hiç bilmiyorduk, ama bugün Pazar olduğunu biliyorduk, çünkü onların saçmalıklarından kurtulup dinlenebileceğimiz tek gündü. Dominic'in önceki ziyaretimden haberi yoktu, bu yüzden yediğimiz yemeği bir mucize olarak algıladı.

Alex sırtıttı, sonra birini yakasından tutup hücreye itti. Adam yere yığıldı. "Sizin için misafirler var—ah, bir tane daha." Sonra Alex başka birini daha içeri itti ve bize baktı. "Son yakında geliyor beyler. Belki yerinize geçecekleri eğitebilirsiniz?" Kahkahası çok yüksekti ve onu öldürmek istedim ama o anda bunu yapmak imkansızdı. Dışarı çıktı ve biz yeni gelenlerle yalnız kaldık.

Bu daha önce hiç olmamıştı. Bizim gibi başka insanlarla hiç karşılaşmamıştık. Alex muhtemelen haklıydı. Zamanımız tükeniyordu ve bizi öldürmeyi planlıyorlardı, bu da bizi bu cehennemden kurtarmak için çok az zamanım kaldığı anlamına geliyordu.

Ağlama sesini duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. İki beden titremeye başladı ve Dominic yanımda neredeyse hiç yapmadığı bir şekilde küfretti. Onlara doğru ilerleyip ellerimizi üzerlerine koyduk, ama çırpınmaya başladılar.

Durakladım ve çocuk sonunda başını kaldırdı; karşımda altı yaşlarında, çok güzel bir erkek çocuğu vardı. Yan tarafa baktığımda diğerinin de aynı derecede güzel olduğunu, ama bir kız olduğunu gördüm. İkisinin de yanaklarından yaşlar akıyordu ve gözlerinde korku vardı.

"Hey, sorun yok," diye fısıldadı Dominic ve ardından kızın yanağına nazikçe dokundu. "Sana zarar veren biz değiliz, tamam mı?" Sessiz kaldılar ama başlarını salladılar. Sarı saçları, yeşil gözleri, yaşları ve benzer kıyafetlerinden ikiz oldukları belliydi. Hayatları mahvolacak bir başka çocuk çifti daha.

Bir kız çocuğu.

Kahretsin.

O şerefsizler küçük kızlara mı yöneldiler? Ona neler yapacaklarını hayal etmek bile midemi bulandırdı. Ve artık hiçbir şeyin beni etkileyemeyeceğini sanıyordum.

“İsimleriniz ne?” Ses tonumu yumuşak tutmaya çalıştım. Hayatlarında daha fazla korkuya ihtiyaçları yoktu. Kız, eğilip küçük elini tutan ve sıkkan erkek kardeşine baktı. Onu koruyordu.

“Ben ve Beth.” İkiz olduğumuz için isim seçme zorluğunu gerçekten anlıyorduk.

“Buraya nasıl geldiniz?”

Beth elini kardeşinin elinden çekti ve gözyaşlarını tişörtünün koluyla silmeye çalıştı, ama sadece gözyaşlarını her yere bulaştırdı.

“Dondurma yiyorduk. Annem biriyle konuşuyordu, sonra bizi yakaladılar.” Çenesi titredi ve tekrar ağlamaya başladı. Ben, o boynuna yaslanıp hıçkırarak ağlarken onu anında koruyucu bir şekilde kucakladı. Bazıları onun ona teselli veremeyecek kadar küçük olduğunu söyleyebilir, ama ben öyle düşünmüyorum. Bu gibi durumlarda, yetişkin olmayı öğreniyorsunuz, çünkü hayat başka seçenek bırakmıyor.

“Bize annemizi bir daha asla göremeyeceğimizi söylediler,” diye bitirdi sözünü ve sonra yutkunarak ekledi, “Artık alacağımız tek sevginin iyi kalpli amcalarımızdan geleceğini söylediler.” Çocuk kendini zor tutuyordu. Dominic ve ben donakaldık.

Bu, başımıza gelenlerin adeta bir tekrarı gibiydi. Tek fark, annemiz tecavüze uğrarken ve babamız üç adam tarafından alıkonulurken, biz gece yarısı yataklarımızdan alınıp götürüldük.

İntikam amacıyla kaçırıldık, güzel yüzlerimiz sayesinde hayatta kaldık. Evet, dünyada çok fazla berbat şey vardı.

Ben'in gözlerine baktım ve söylediklerimi anlaması için gözlerine kilitlendim.

“Kimse sana zarar vermeyecek, tamam mı evlat?” İkna olmuş gibi görünmüyordu ama yine de başıyla onayladı. Onları yatağa yatırdık ve temiz bir battaniye verdik. Birbirlerine sarılıp sessizce oturdular. Dom'un elini omzumda hissettim ve arkamı döndüm.

"Onları kurtaramayız."

"Başka seçeneğimiz yok."

Başını öne eğdi, ama sonra çelik gibi bakışlarını kaldırdı. “Bunu yapacaksak, yarın yapmalıyız. Kendi hayatımı umursamıyorum, ama

onlar...” Çocukları işaret etti ve sözleri boğazında düğümlendi, ama kendini zorlayarak devam etti, “onlar daha iyisini hak ediyor ve bizim çektiğimiz acıları çekmelerini istemiyorum.” Ve bunun bana verdiği bir söz olduğunu anladım.

Kendini kurtarmayı hiç umursamıyordu, ama o çocuklar için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Bu da o gece kimsenin uyuyamayacağı anlamına geliyordu. Kendimizi ve o çocukları kurtarmak için sadece yirmi dört saatimiz vardı. Daha iyisini hak eden, dokunulmamış ruhlar.

Çocukların yanına oturduk ve Beth'in Dom'a doğru yaklaşıp başını omzuna yasladığını, Dom'un da ona sarıldığını gördüm. Ben de aynısını yaptım. Uykularında yüzlerinde o kadar güven vardı ki. Kalbimin hâlâ hissedebilen kısmı o an paramparça oldu, sadece o çocuklar için değil, Dom ve benim eskiden olduğumuz çocuklar için de. Bizi kucaklayıp koruyacak kimse olmamıştı. Çocuklar, verebileceğimiz tüm korumayı alacaklardı.

Safir

Birisi kolumu salladı ve bu beni çok sinirlendirdi. Odadaki parlak güneş ışığı gözlerimi açmama izin vermiyordu ve dürüst olmak gerekirse, açmak da istemiyordum. Kim olabilirdi ki? Dairemize neredeyse hiç ziyaretçi gelmezdi ve Sophie, gece vardiyasında çalıştığım için beni uyandırmaması gerektiğini biliyordu. Yanımdaki yastığı gözlerimi açmadan ona fırlattım ve zafer kazanmışçasına battaniyeyi kapıp altına girerek yüzüstü yattım.

Bıkkın bir nefes alış sesi duydum ve sıcak kozam üzerimden sıyrıldı, beni soğukta çırılçıplak titreyerek bıraktı!

“Soph, aklını mı kaçırdın? Uyuyamak istiyorum!” Sonunda gözlerimi birden açtım ve donakaldım.

Damian çıplak bedenimi inceledi.

Doğru. Evde değildim ve olan her şey kötü bir rüya değildi.

Uluslararası üne sahip bir sosyopat beni kaçırdı, bana seksin harikalarını gösterdi ve küvette benimle ilgilendi. Çok da önemli bir şey değil, değil mi?

Gözleri karardı, ben de dizlerimin üzerine kalktım, yataktan diğer yastığı aldım ve önümü onunla örtmeye çalıştım, ama hiçbir faydası olmadı.

“Sanırım her şeyi zaten gördüm, Sapphire.” Sırıttı ama bu gözlerine yansımadı. Sürekli benim adımı kullanması, sanki burada başka insanlar varmış gibi benimle konuştuğunu belirtmesi beni sinir ediyordu.

“Ne istiyorsun?” diye çıkıştım ve kaşlarını kaldırdı. Gözleri bir an için tehlikeli bir hal aldı, ses tonumu hiç beğenmediği açıktı. “Kes şunu!” Bakışı rahatsız ediciydi ve sanki yanlış bir şey yapmışım gibi hissettirdi. Aklımı kaçırmıştım; onun sahip olduğu şey muhtemelen bulaşıcıydı.

“Neyi durduracaksın, Sapphire?”

Aman Tanrım! "Bana öyle bakmayı bırak ve benimle her konuştuğunda lanet olası adımı söylemeyi kes!"

Sözlerim ağzımdan çıktığı anda iki şey birden oldu. Bakışları kayıtsız ve soğuktan, ateşli ve sahipleniciye dönüştü ve bir saniye içinde beni yatağa yapıştırdı, elleri başımın üstünde ellerimi tutarken alt bedeni pelvisime bastırıyordu. Bacaklarımın arasına girdi ve dizlerimi kaldırmaktan başka çarem kalmadı, bu da onu bana daha da yaklaştırdı. Dudaklarımı ısırdım, çünkü hain bedenim onun yakınlığına tepki verdi.

Damian'ın gözleri dudaklarıma indi. Kendimi tutamadım; onları yaladım ve öfkeli bir iniltiyle eğilip beni sertçe öptü. Bu sefer dili izin istemedi. Aldı, emdi ve ısırdı. İçimin ıslandığını hissettim ve istemsizce kendimi ona sürtmeye başladım. Ağzını benimkinden çekti ve dudakları benden ayrıldıktan sonra onu takip etmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım. Başımın iki yanına ellerini koyarak üzerime eğildi ve sonra yine bu aptal bakışma yarışına girdik.

“Bir daha benimle böyle konuşma, Sapphire.” Gözlerim kısıldı ve tam konuşacakken eli ağzımı kapattı, nazıkçe değil, sertçe, vücudumda bir ürpertiye neden oldu. “Adını istediğim kadar söylerim. Beni kışkırtmayı bırak.”

Haklı mıydı? Acaba onu bana bir şey yapmaya kışkırtıyor muydum ki, ondan vicdan azabı duymadan nefret edeyim? Birkaç saniye daha beni izledi, ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Arkasına bakmadan başını yana çevirdi.

Kayıtsız bir sesle, “Şimdi dışarı çıkıyorum. Birkaç saat yalnız kalacaksın. Mutfakta sadece benim numaramın olduğu bir telefon var. Sapphire, ne yaparsan yap, kimi ararsan ara, bileceğim. Birilerini tehlikeye atmak mı istiyorsun?” dedi. Sesindeki tehdidi görmezden gelmek zor olduğu için başımı salladım. “Güzel, mutfakta seni başka bir şey bekliyor.”

Kapının önünden geçti. Üzerimdeki tişörtü tuttum ve kendimi konuşmadan edemedim. "Nereye gidiyorsun?"

Durdu ve sonra kıkırdadı. "Bilmek istemezsin." Sırtı bana dönük olduğu için ne düşündüğünü tahmin etmek zordu. Yüz ifadesini

göremiyordum ama eminim hiç de eğlenmemişti.

“Sanırım öyleyim.” Yaklaştığımda sırtı gerildi, ama söyledikleri tüylerimi diken diken etti.

"Kurbanımı tuzağa düşürüp onunla oynamak üzereyim." Bu son sözlerle beni orada şaşkın bir halde bıraktı.

Son kurbanı.

Aman Tanrım!

Buraya bir adam getirip işkence mi edecekti? Sadece bu düşünce bile midemi bulandırdı ve hızla odaya geri koşup kapıyı kapattım, nefesimi düzenlemeye çalışarak kapıya yaslandım. Bu odada korunmuş ve güvende olduğumu hissediyordum. Ama gerçekle yüzleşmek zorundaydım.

O bir katildi, değil mi? Bu da demek oluyordu ki beni kaçırmış olmasına rağmen bunu yapmaya devam edecekti. Görünüşe göre, sosyopat davranışlarında tek eşliliğe tahammül edemiyordu. Birdenbire, bu sabah bana dokunmasına izin verdiğim için, ağzıma erişmesine izin verdiğim için ve sanki kızgın bir kediymişim gibi bacağına sürtünmeye çalıştığım için kendimi kirli hissettim.

Katil.

Nasıl olur da bir anda aramızdaki kimyadan başka her şeyi unutturabilir, sonra da acımasız sözleriyle bunu yerle bir edebilirdi? Keşke onunla hiç tanışmasaydım; ancak bu düşüncenin göğsümde yarattığı korkunç acıyı sorgulamamaya karar verdim.

Uzun bir duştan sonra, dolapta bulduğum bir tişört ve eşofman giyip mutfığa gittim. Masada çay ve ne yazık ki en sevdiğim şey olan çikolatalı pankekler hazır. Açıkçası, Sosyopat her şeyi düşünmüştü. Açlık hiçbir şey getirmedi, bu yüzden kendimi şımarttım. Tabağımdaki yemeğe daldım ve çayımı yudumladım. Bana hediye bırakmakla ne demek istediğini merak ederken, arkamdan gelen bir acı iniltisi duydum. Şaşkınlıkla arkamı döndüm, ama kimse yoktu. Ses tekrar geldi ve sonra kaynağını buldum.

Masada bir dizüstü bilgisayar açıktı ve orada bir tür hareketlenme oluyordu. Yemeği unutup önüne oturdum. Damian elinde bıçakla görünür hale geldiğinde gözlerim faltaşı gibi açıldı; bir adam da duvara çivilenmiş ve zincirlenmiş bir sandalyede oturuyordu. İlk uyandığım yer olan zindandaydılar, ancak kameranın açısından görünen sandalye ve tüm ekipmanları, beni yatırdığı yatağın oldukça uzağındaydı.

Düşündüğümde, yatak odanın havasına hiç uymuyordu. Onu özellikle benim için oraya koymuş olmalıydı. Bu düşüncenin kalbimdeki sızısını

görmezden geldim ve tüm dikkatimi videoya verdim. Bütün bunlar bana kötü bir korku filmi izlemeyi hatırlattı. O kadar korkunçtu ki, denesem bile gözlerimi ondan ayıramıyordum.

“Kimsin sen? Ne istiyorsun? Para mı? Param var,” diye yalvardı adam ve sesi tanıdık geliyordu. Damian güldü ve kahkahası beni iliklerime kadar dondurdu. Elini kaldırdı ve adamın yüzüne öyle sert bir vurdu ki adamın başı yana savruldu. Acı içinde bağırırken ve kan akarken başı birkaç saniye öyle kaldı. Bir şeyin çatlama sesi, Damian'ın adamın burnunu kırdığından neredeyse emin olmamı sağladı.

"Lanet olsun, daha seninle oynamadım bile, şimdiden altını ıslattın mı?" Damian'ın sesinde tiksinti vardı.

Boğazımdaki safra yükseldi. Bu korkunç işkenceyi izlemeden önce kahvaltı yapmak büyük bir hataydı. Damian adamın gömleğini önden yırttı ve sanki bir şeyler yazıyormuş gibi yavaşça bıçağı hareket ettirerek adamın derisini soldan sağa doğru işaretledi. Adam acı içinde çığlık attı, ağlamaya başladı ve kurtulmaya çalıştı, ama bu ona Sosyopat'tan bir darbe daha kazandırdı.

“Kimsin sen? Ne istiyorsun?” diye tekrarladı adam, ama Damian işiyle çok meşguldü. Yedi dakika sonra—saydım—tekrar adama döndü ve gözlerinin birbirine değdiğinden emin oldu.

“Ken, itiraf etmeliyim ki, sen benim radarımda bile değildin. Örgütün bir parçası olduğundan haberim yoktu.” Nefesim kesildi, şok içinde bir çığlık ağzımdan çıktı. Ken mi? Ken'e işkence mi ediyordu? “Ama sonra büyük bir hata yaptın, kendini ifşa ettin. Aptalca. Hatanın ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Damian sertçe, Ken başını sallarken. “Benim olana dokunmak. Ona zarar vermek. Ona ihanet etmek. Onu acı çektirmek. Benim olana zarar veren ve bedelini ödemeyen kimse olamaz.”

Benim için.

Ken'i benim için cezalandırıyor ve öldürüyordu. Yaptığı şey, bana yapılan darbenin ve maskeli balo gününden beri hayatımın bir parçası olan diğer tüm duyguların intikamını alması, göğsümde derin bir heyecan yaratmıştı. Ancak bu, içimdeki çılgın ve mantıksız yanıma da hitap ediyordu.

İnsan tarafım, onun benim adıma birini öldürme fikrine katlanamıyordu. Kimin yaşayacağına, kimin öleceğine karar verme hakkımız yoktu; bu ayrıcalık yalnızca Tanrı'ya aitti.

“Ama eğer yaptıklarınız sadece Sapphire ile ilgili olsaydı, sizi öldürmezdim,” dedi Ken’in gözleri şok içinde açılırken. “Evet, zarar görürdünüz ve acı çekmenizi sağladım, ama sizi öldürmek zorunda kalmazdım. Birçok insanın inandığının aksine, ben deli, psikopat bir katil değilim.” Damian çoğu insanın neye inandığını umursamıyordu, bu yüzden söyledikleri sadece benim kulağıma yönelikti. “Ama örgütün bir parçası olduğunuzu bilmek mi? Hayır, asla yaşamınıza izin vermeyeceğim.”

Organizasyon.

Damian çocuk fuhuş işinden haberdar mıydı?

Ken onu sessizce izledi ve sonra küfretti. “İkizlerden biri, değil mi? Kaçmayı başaran. Müşterilerimi ve korumalarımı teker teker öldürmeye başladığında bir şeylerden şüphelenmeliydim.”

İkizlerden biri.

HAYIR!

Olamazdı. Ellerim buz gibiydi. Dizüstü bilgisayarın kenarlarını acıyana kadar sıktım. İçten içe buna inanmak istemiyordum. Ken kıkırdadı. “Kardeşin yaşayamadı, değil mi? Hep güçsüz bir herifti. Aslında, bir iki keresinde onunla yatma fırsatım bile oldu. Kaç yaşındaydı, sekiz mi? Adımı ya da tercihlerimi hatırlamazdın. Görünüşün benim zevkime uymuyordu.” İğrenç sözleri beni nefretle ve yüzünü arkamdaki granit tezgaha çarpmak için derin bir arzuyla doldurdu.

Ancak Damian'ın elinde her türlü imkan vardı. Ken'in karnına yumruk attı, ellerinin kemiklerini kırdı ve ardından zinciri alıp boynuna doladı.

“Senin gibiler bu dünyada yaşamayı hak etmiyor. Bu benim kardeşim için, seni pislik herif.” Bu sözlerle Ken'in canını almaya başladı. Artık dayanamadım, bu yüzden dizüstü bilgisayarı hızla kapattım.

Zihnim hâlâ gördüğü ve duyduğu her şeyi işlemeye çalışıyordu.

Damian ve Dominic, babamın mahvettiği çocuklardan ikisiydi.

Dominic öldü.

Bu da demek oluyor ki, Dom'la paylaştığımı sandığım tüm o anları aslında Damian'la paylaşmıştım.

Tanrım, etrafımda neler oluyordu? Ve daha da önemlisi, benden nefret etmek için her türlü nedeni olan adamın yanında nasıl davranmalıyım?

CHAPTER SIXTEEN

TRUTH

"Acıktım," dedi Beth'in yumuşak sesi karanlıkta. Ben de uykuda olan Dom ve Ben'i kontrol ettim. Bana yalvaran gözlerle baktı ve bana sorduğuna şaşırdım. O saatlerce kardeşime yapışık kalmıştı, bir şekilde onda teselli bulmuştu ve o da buna izin vermişti. Muhtemelen birbirlerine çok benziyorlardı; Ben gibi cesur davranmaya çalışmıyordu, Ben ise bana daha çok benziyordu. Kimseye zayıflık göstermektense ölmeyi tercih ederdim.

"Elma mı istersin, yoksa sandviç mi?" Kimsenin göremeyeceği bir yere yiyecek saklamıştık ve zeminin altında iyi durumda tutuyorduk. Küçük bir açıklık bulmuştuk ve bazı şeyleri oraya saklamıştık. John hücrenin içini pek kontrol etmezdi. Kendi kendimize temizlemek zorundaydık. Adamları bizden biriyle ilişkiye girmek istediklerinde beni veya Dom'u dışarı çıkarır, geriye kalanla ilişkiye girerlerdi. Son beş yıldır bize pek dokunmadılar; zevkleri tamamen gençlere yönelikti. Yeni müşteriden gelen yiyecekler bize hiç ulaşmadı. Kimse yabancı birinin emirlerini umursamazdı. Ayrıca, nasıl kontrol edecekti ki?

"Elma."

Onu yerden aldım, küçük lavaboda yıkamak için ayağa kalktım ve sonra ona vermek için tekrar oturdum.

"Sessiz olmanız gerekiyor, tamam mı?"

Yüksek sesle çiğnediğini duymak istemiyordu. Biri gelebilirdi ve bu iyi olmazdı. Başını salladı ve küçük, tereddütlü bir lokma aldı. Beth gürültücü değildi, bu yüzden başımı duvara yasladım ve biraz uyumaya çalıştım. Ertesi gün Pazartesiydi, S'nin en sevdiği gün. Gelecekti ve hazırlıklı olmam gerekiyordu. Genellikle beni bütün gün için ayırırdı, ama bu yeni adamla zamanımı ikisi arasında bölmem gerekecekti. Yorgun ve dikkatsiz olamazdım.

"Her yeri acıyor." Beth'in sesi neredeyse fısıltı gibiydi ama yine de duydum. Dom'u izledi ve zincirlerden dolayı morarmış koluna hafifçe dokundu. "Onu incitmiş olmalılar." Başını bana çevirdi ve benden bir cevap

beklediğini anladım. Çok küçüktü, çok ufaktı. Ona nasıl yardım edebilirdim? Yalan söylemem gerekiyordu.

“Artık öyle yapmıyorlar, tatlım, tamam mı?” Bu takma adın nereden geldiğini bilmiyordum; zaten kimseyle konuşmuyordum ki. Başını salladı ama yine de dikkatlice başını koluna koydu. Uyuyakaldığını sandım, ama sonra sözleri içimdeki her şeyi durdurdu.

"Ben'in o yaraları almasını istemiyorum."

Yanağından tek bir gözyaşı süzüldü ve ben onu başparmağımla sildim. Çenesi titriyordu ve gözlerinde öyle bir yalvarış vardı ki, sanki tek kurtuluşları benmişim gibi. Keşke bu doğru olsaydı.

“Bunun olmaması için elimden geleni yapacağım, tamam mı?” Tekrar başını salladı. Beni mahvedecek başka bir soru sormadan önce, “Şimdi uyu,” diye emrettim. Başını tekrar kardeşinin koluna koydu ve gözlerini kapattı.

Tanrım, hepsini kurtarmam gerekiyordu. Ve tek şansım yarındı. Ya ölecektik ya da lanet olası özgürlüğümüzü geri kazanacaktık. Acı ve ıstırap dolu hayatımda ilk kez, annemin yıllar önce bana öğrettiği bir şeyi yapmaya karar verdim.

Dua ettim ve umut ettim.

Damian

Ken hızlı ama acı verici bir ölümle öldü. Başka türlü olsaydı ben ben olmazdım. Sapphire'in onu öldürürken beni izleyemeyeceğini biliyordum, bu yüzden iyi davranmak zorunda değildim. O şerefsiz Dom'u hatırladı ve içimi öfke kapladı. Son nefesini verdikten sonra onu siyah brandaya sardım, bataklığa gittim ve cesedinin toprağa gömülmesini izledim, bir timsahın onu yemesini umdum, her ne kadar bu şüpheli olsa da. Hayvanların ve balıkların onun gibi çürüyen bir pisliğe dokunmaktan daha fazla onuru vardı. Zindanımın alanı yeterince tenhaydı ve şehirden birkaç saat uzaklıktaki arazinin büyük çoğunluğuna sahiptim. Kimsenin beni bundan şüphelenmesinden endişelenmeme gerek yoktu.

Eve döndüğümde güneş çoktan batmıştı. Kanın temizlenmesi ve üzerimde tek bir kanıt bile kalmaması için özel bir odada duş aldım. Ayrıca Sapphire'in beni kan içinde görmesini istemiyordum; aklını tamamen kaybederdi. İçimdeki güçlü taraf, oturma odasına girdiğimde, nasıl karşılanacağımdan veya onun ruh halinden emin olamadan, içimden geçen

gerginliği itiraf etmekten nefret ediyordu. Ken'den beklediğimden daha fazlasını duymuştu. Söylenmemiş şeyleri anlayacak kadar zekiydi.

Onu bir taburede oturmuş, dergi karıştırırken buldum. Bardağı ayaklarının dibinde paramparça olmuştu. Ellerinde tırnak izlerine benzeyen küçük morluklar ve parmak boğumlarında kurumuş kan vardı.

"Ellerine ne yaptın sen?" Bana ait olan bedene nasıl zarar verebilirdi? Gözünü bile kırpmadı, dikkati hâlâ dergideydi, ama gözlerinin dergiyi karmakarışık bir şekilde taramasından muhtemelen içinde yazılı tek bir kelime bile görmemişti.

"Bardak yere düşüp paramparça oldu. Sinirimi bozdu. Yumruğumu tezgaha vurdum. Önemli değil."

şoktaydı. Ona doğru bir adım attım ve o da aceleyle tabureden kalktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve hareket etmemi engellemek için ellerini önüne koymuştu.

"Daha fazla yaklaşma!" diye neredeyse çığlık attı, nefes nefese. "Dominic öldü." Gözlerinden yaşlar süzölüyordu. "Babam ve o aptal örgüt onu öldürdü ve sen de onları yok etmeye karar verdin. Dominic harika bir adam olabilirdi, ama bunu asla bilemeyeceğim. Sen de aynı işkenceyi çektin. Herkesi neden öldürdüğünü anlıyorum. Gerçekten anlıyorum." Telaşla başını salladı. "Ama anlamadığım şey, beni işteğim dışında tutma arzun. Bir yıl önce yaptığın gibi benimle oynamak. Tesadüf değildi, değil mi?"

Başımı salladım; aramızdaki yalanlar sona ermişti.

Acı bir kahkaha attı. "Evet, aslında iki artı ikiyi bir araya getirdim. Masadaki sözleşme ve tüm olaylar senin harika planınmış." Gözyaşları içinde hıçkırdı ama konuşmaya devam etti. "Hayatımı mahvettin ve sonra da benim senin olmam gerektiğine karar verdin. Ama bende bu kadar karşı konulmaz ne bulduğunu anlamıyorum." Yanaklarını sildi ve derin bir nefes aldı. "Söyle bana, Damian. Bütün o adamlardan ve babamdan ne farkın var? Esasen, bana da aynısını yaptın?"

Oda birdenbire sessizliğe büründü.

O, benim saplantımı, sahiplenmemi ve ona her şeyimi verme işteğimi, hücrede geçirdiğim esaret yıllarım kadar korkunç bir şeye mi benzetti? O benimdi ve ben de onundum. Babasının çalışma odasında bu konuda hemfikir değil miydi? Bu konuda nasıl yanılmış olabilirdim?

HAYIR!

Ağızındaki ekşi tadı yutarken, aklımdan o müşterilerin anıları bir anda geçti ve yumruk haline gelmiş ellerime baktım. Dokunuşum ona iğrenç mi geliyordu? Onu arzulamıyor muydu?

“Damian—” diye başladı, boş bakışlarına yeniden hayat gelmişti ama umurumda bile değildi. Hiçbir şeyi yokken ona her şeyimi vermeye hazırdım, o ise bunu yüzüme mi fırlattı?

Bu da ne demek?

“İyi geceler, Sapphire. Artık seni istenmeyen ilгимle rahatsız etmeyeceğim.” Arkamı dönüp o lanet evden çıktım, bisikletimin onun sözleriyle verdiğim ruhu delip geçen acıdan kurtulmamı sağlayacağını umuyordum.

Safir

Aynadaki yansımama bakarken, az önce yaşanan olayları yüzüncü kez düşündüm.

Damian kaçtıktan sonra, şoktan kurtuldum ve kendi yaptıklarımın yarattığı karmaşayı temizledim. Ardından, banyodaki lavabonun altında bir ilk yardım çantası buldum ve morarmış yerime yatıştırıcı krem sürdüm. Onun geçmişi ve onu bu hayata sürükleyen şeyler hakkında konuşmak yerine, onu olabilecek en kötü şeylerle suçladım. İster beğenin ister beğenmeyin, onunla yaptığım her şey tamamen rızaya dayalıydı. Kimi kandırıyordum ki? Bir yıl önce ona aşık olmuştum ve kalbim o zamandan beri ona aitti. Eğer Damian'ı ve aramızdaki bağı hissetmeseydim, Dominic aklımda bile olmazdı. Sonunda, kendimden nefret etmekten yoruldum ve sakinleşme umuduyla banyo yapmaya karar verdim.

Yansımamda sakin olmaktan çok uzak bir kadın gördüm. Kapının çarpma sesini duyduğumda tüylerim diken diken oldu, sonra Damian odasına girdi ve kapıyı gürültüyle kapattı. Sanırım sakinleşmek için ne yaptıysa ona da faydası olmamıştı.

Çekmecede benim için bırakılmış olan ipek geceliğime karşı meme uçlarım sertleşti. Ağızım nefes nefese açılırken kalp atışlarım hızlandı. Sadece onun bana yakın olma düşüncesi bile bunu yapıyordu. Aramızdaki bu çatışmayı çözmeden uyuyamazdım.

Belki de onu tekrar görmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Yavaşça, parmak uçlarımda yatak odasına doğru yaklaştım, kapıyı açtım ve bir saniye içinde güçlü kolları beni sardı.

Damian'ın dudakları benimkilerle birleşti ve birbirimizi ateşli, derin bir öpüşmeyle adeta yiyip bitirdik. Ben onun ağızına doğru inlerken o da kalçalarını sıktı.

“Beni istediğini söyle,” dedi sertçe ve başımı inkarla sallarken alt dudağıımı ısırıldı. “Hayır, istemiyor musun? Seni yatağıma bağlayıp kanlı ellerimi üzerine sürmemi istemiyor musun?” Sözleri, yasak olanın heyecanını her kemiğıme işletti ve tüm bunları bana yapmasını arzuladım. “Muhteşem vücudun dilim, parmaklarım ve penisim için açık.” Eli saçlarımı kavradı, başımı sertçe geriye doğru eğdi ve bacaklarımın arasındaki ıslaklık arttı. “İstiyor musun, Safır?” Boynumun yanını yaladı, bir saniye emdi ve sonra çenemi ısırıldı. “Bu sefer, istememe bahanesini kullanamayacaksın. Söyle ve bu,” eli kot pantolonunun içinden penisini kavradı ve dibinden ucuna kadar ovdu, “senin olacak.” Ona karşı ağır ağır nefes aldım. Ereksiyonu karnıma acı verici bir şekilde saplandı ve –hata olduğunu bilmeme rağmen– gözlerimi kapattım ve başımı salladım. “Gözlerini aç, Sapphire,” diye çıkıştı. “Ve o sözleri söyle. Benim olmayı kabul ettiğinde bana bak.”

Dudaklarımı yalayarak fısıldadım, “Evet, hepsini istiyorum—” Damian, istediğini bitirmeme bile izin vermeden, ensemini kavrayarak dudaklarımı cezalandırıcı bir öpücükle kapladı. Sonra beni kollarının arasına alıp, birkaç kısa adımda odasındaki yatağa fırlattı ve ağır gözlerle beni izledi.

“Üzerindekileri çıkar. Çabuk.” O komodinin çekmecesini açıp dört ipek bant, bir göz bağı ve bir ip çıkarırken ben de ipek geceliğıimi çıkardım. Kalbim daha hızlı atmaya başladı ama aynı zamanda sinirlerim de son derece gergindi. Avuçlarım terlemişti ve kurutmak için çarşafın üzerinde gezdirmek zorunda kaldım. “Sırt üstü yat.”

Sanki içimdeki doğru teli bulmuş ve usta bir gitarist gibi çalmış gibiydi. Önce bir bacağıımı, sonra diğerini bağladı, ipin kalıcı hasar vermeyeceğinden emin olmak için tenimi yavaşça okşadı. Ardından Damian sağ elime geçti, yukarı kaldırdı, sıkıca bağladı ve aynı işlemi sol elimle tekrarladı. Son olarak gözlerimi bir göz bağıyla kapattı ve karanlık beni karşıladı. Duyma duyum odadaki her sese duyarlı hale geldi.

Giysilerini çıkarıp bir yere fırlattığını duydum; kemer tokası yere düşerken metalik bir ses çıkardı. Bir sonraki hamlesini beklerken cinsel organım arzuyla kasıldı. Sıcak nefesi nazikçe kasıklarına değdi ve yavaşça kıvrımlarımı yukarıdan aşağıya doğru yaladı. Omurgam yataktan kalktı,

ama ellerini karnıma yayarak beni tekrar aşağı itti, sert dili içeri girerken elleri kalçamın altına girip onu yukarı kaldırdı. Yüksek inlemem muhtemelen dışarıdan duyuldu.

Vajinamı Fransız öpücüğüyle öptü, sonra dudakları klitorisimi ısırdı ve emdi. Hisler beni ele geçirmeden önce ellerini çekti ve kalçam düştü. Nefes nefese, ellerim yumruk olmuş bir halde, ipeksi saçlarını okşamayı hayal ediyordum. Elleri göğüslerimi okşadı, onları tarttı. Sertleşmiş uçlarını yaladı ve hafifçe üfledi. Sonra her birini emdi, birkaç saniyede bir göğüs değiştirdi ve bacaklarımın arasındaki sıcaklık arttı.

Bir kez daha ellerini bıraktı ve dudakları hafif öpücüklerle boynumdan yukarı doğru, sonunda da ağızma doğru ilerledi. Başparmağı çeneme bastırarak ağızımı daha da açmamı istedi ve dili benim dilimle yavaş ama tutkulu bir öpüşmeye karıştı; bu öpüşme uzadıkça uzadı.

Sonra bunu hissettim.

Penisi, hassas klitorisimden açıklığa ve tekrar geri doğru, vajinamın kıvrımları üzerinde geziniyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım ve sıcak nefesi yüzüme vurdu.

"Lütfen ne dersin, Sapphire?"

"Biliyor musun!"

"Hayır." Boynumu acı verici bir şekilde ısırdı. "Söyle bana. Bu yatakta seni ne kadar sertçe becermemi istediğini, böylece adımı haykırabileceğini söyle." O bana işkence etmeye devam ederken başım bir o yana bir bu yana sallandı.

"Söyle bana," dedi ve ben pes ettim.

O olmadan içimde ölüyordum.

"Beni becer, Damian. Sertçe." İçime sonuna kadar girdi, beni gerdi, tamamen doldurdu. Geri çekildi ve sonra sertçe girdi. Vahşi ritmi beni çıldırttı... daha fazla, daha fazla ve daha fazla. Aniden, ipeksi bantların koptuğunu hissettim ve ellerim serbest kaldı.

"Bana dokun. Kahretsin, bana dokun, Sapphire." Kollarım boynuna dolandı, onu kendime doğru çektim ve o sertçe içime girip çıkmaya devam ederken dudaklarım onun dudaklarını aradı.

Ardından destansı final geldi.

Haz beni tamamen sardı. İçimden derin bir çığlık yükseldi ve dışarıya yolunu buldu.

Birkaç saniye sonra, üzerime doğru kükredi ve ikimiz de bitkin bir halde yatakta uzandık.

Cinsel birleşme kısa sürse de bedenim tatmin oldu. Bana istediğimi verdi ve bu sefer yatakta benimle kaldı.

Peki o zaman neden hayatımın en yalnız deneyimiymiş gibi hissettim?

CHAPTER SEVENTEEN

ESCAPE

Kapılar açıldı ve adam tipik bir 'seans odası'nın içinde duruyordu. Bir yatak, bir kanepede, bir banyo ve çeşitli oyuncaklar vardı. John tüm istekleri dikkate alıyordu, böylece müşteriler istedikleri her şeyi yapabiliyorlardı. Alex yanımda durmuş, kanepede oturan bir sonraki müşteriyi dikkatle izliyordu. Adam sigara içerken telefonuna bakıyordu. Odadaki soğuktan hafifçe ürperdim, vücudum sadece eşofman ve terliklerle örtülüydü.

"Gidebilirsiniz."

Alex kaşlarını çatı. "Patron, dikkatli olmamızı söyledi."

"Gizliliğim için fazladan para ödedim. Patronu aramamı ister misin?" diye sordu alçak sesle, sonunda karanlık, soğuk ve tehlikeli gözlerini kaldırarak. Alex rahatsızca kıpırdandı. John'un sağ kolu gibi davranırsa da, "patron" onun umurunda bile değildi ve bunu biliyordu.

"Neyse." Kelepçemin anahtarlarını masaya koydu ve kapıyı arkasından kapattı. Kameralar veya başka herhangi bir cihaz kesinlikle yasaktı; bu pislikler belli ki üzerlerinde herhangi bir kanıt istemiyordu. Birbirimize bakıyorduk ki, aniden bana bir ceket fırlattı.

"Giy ve üzerini ört." Bu gibi yerlerde soğuğu ya da sıcaklığı unutmayı öğrenmiştiniz; hücrede ya titreyerek ya da domuz gibi terleyerek aynı şekilde başa çıkıyordunuz. "Kanepeye otur." Tuhaf isteklerdi, ama dediğini yaptım. Birkaç dakika boyunca beni dikkatlice inceledi, aramızdaki sessizlik huzursuzluğa varacak kadar uzadıktan sonra nihayet konuştu. "Bana babanı çok hatırlatıyorsun." Sözleri beni derinden sarstı ve kalbim hızlandı.

"Ne?" diye fısıldadım.

"Baban en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Benim adım Tony. Askerlikte birlikteydik. Birkaç arkadaşımınla birlikte seni ve Dominic'i kurtarmaya geldik. Sonunda annene verdiğim sözü tutabiliyorum."

"Annem hayatta mı?" İçimdeki çocuk, gözlerinde sadece sevgi olan o güzel ve canlı kadını hâlâ hatırlıyordu.

Tony'nin gözleri kederle karardı, omuzları çöktü. "Hayır, kederden öldü. Babanız olmadan da yaşayabilirdi, ama siz oğullar onun dünyasıydınız." Başka bir şey söylemesine gerek yoktu; satır aralarını okumak benim uzmanlık alanımdı. Annem intihar etti.

Yumruklarımı sıktım, ama içimdeki acıyı bir kenara bırakıp başka bir zamana ertelemem gerekiyordu. Buradaki adam kaçış yolu sunuyordu.

Kaçmak!

"Bize nasıl yardımcı olabilirsiniz?"

"İki adamım dışarıda bekliyor. Şu iki aptalı silahsızlandırmamız, kardeşini kurtarmak için hücreye girmemiz ve buradan def olup gitmemiz gerekiyor." Sözleri gerçeküstü geliyordu, ama başka bir sorun daha vardı.

"Burada yalnız değiliz."

Tony'nin yüzü pişmanlıkla buruştu. "Biliyorum evlat, ama herkesi kurtaramam. Sadece üç kişiyiz ve departman şu anda daha fazlasını işe alamayacak kadar yozlaşmış durumda." Kasteddiği, duyduğumuz kadarıyla hücrelerdeki diğer çocuklardı. Tanrım, onların intikamını kim alacaktı?

"Dün hücremize iki çocuk getirdiler, bir kız bir erkek. Onları burada bırakmayacağım."

Tony başını salladı. "Pekala. Şimdi beni dikkatlice dinle. Ne kadar garip gelse de talimatlarımı yerine getir. Anladın mı? Tek bir hata yaparsak hepimiz ölürüz."

"Bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım."

"Güzel." Daha önce fark etmediğim spor çantasından bir silah çıkardı ve bana iki tane verdi. "Biri senin için, biri kardeşin için. Eğer bir adam seni yakalarsa, sana veya çocuklara zarar verirse, düşünmeden ateş edeceksin, anladın mı?"

Başımı salladım, avuçlarım ağır metalin üzerinde kapanırken bana verdiği gücün tadını çıkarıyordum. Tony birkaç saniye boyunca nasıl kullanılacağını, nasıl açılacağını, şarjörün nasıl takılacağını ve tetiğin nasıl çekileceğini anlattı. Gözlerim cihazı hızla taradı, her ayrıntıyı ezberlemeye çalıştım. Her talimatını tek tek tekrarladıktan sonra tatmin olmuş bir şekilde, sonunda planı başlatmak için başıyla işaret verdi.

Kemerinin altında birkaç bıçak vardı, biri Dom için, biri de benim için; ve gitmeye hazırdık. Tony kapıyı açtı ve Alex ile Lance dışarıda onu şüpheyle süzdüler.

"Neler oluyor?"

Tony hiç tereddüt etmedi. Birini öldürdü, sonra diğerini, en ufak bir tepki bile vermeden. Şoktan gözlerimi kırıştırdım, ama daha çok, yıllarca kardeşime ve bana işkence eden insanların ölü yatışını görmenin verdiği heyecandan dolayı. Bana gelen her tehdidi ortadan kaldırma gücüne sahip olma fikri özgürleştiriciydi. Onu hızla hücrelere götürdüm; orada şaşkın Dom ve çocuklar gözlerinde şok ve korkuyla duruyorlardı.

"Ne oluyor?" diye sordu Dom, ona bir silah uzatırken. Ellerimle hızla nasıl kullanılacağını gösterdim.

"Açıklamaya zaman yok. Kaçmamız gerek. Hadi." Tony çıkışı işaret etti ve beş muhafız birden üzerimize doğru geldi. Hepsini vurdu, ama sonra beklenmedik bir şekilde içlerinden biri içeri dalıp Tony'yi yere devirdi, ancak Tony alarm düğmesine basmayı başarmıştı.

Sirenlerin kulakları sağır eden sesi havayı doldurdu, ardından daha fazla muhafızın ayak sesleri duyuldu. Titreyen ellerimle tetiği çektim ve muhafız Tony'nin yanına cansız bir şekilde düştü.

"Aferin evlat."

Dom, ne kadar güçsüz olsa da, iki çocuğu kollarında taşıyarak onları korudu ve yolumuza devam ettik, ama sonra yaklaşık on beş gardiyan koşarak geldi ve Tony küfretti. Garip bir cihaz kaptı ve içine, "Luke, beni duyuyor musun?" dedi.

Bir saniye içinde yanıt geldi. "Evet."

"Alarm."

"Tamam. Salonun yakınında, sağınızda bir çıkış kapısı var. O kapıyı takip ederek bir tünele ulaşın, tünel sizi ormana çıkaracak. Matias ve ben sizi orada bekleyeceğiz."

Tony bizi o yöne doğru itti. Aceleyle ilerlerken, hiç beklemediğimiz bir anda, tanımadığım bir gardiyan Tony'yi arkadan yakalayıp ensesine bıçak sapladı. Çocuklar çığlık attı. Tony dizlerinin üzerine çöktü ve bana son bir bakış attıktan sonra yere yığıldı. Gözleri hâlâ açıktı ve parmaklarıyla tüneli işaret ediyordu. Birkaç saniye boyunca gözlerime baktı, gülümsedi ve son bir nefesle gözlerini kapattı, bedeni hareketsiz kaldı.

Umudumuz.

Ölü.

HAYIR!

Hayır, asla!

"Git Dominic, çocukları al ve bize söylenen yere koş." Beth ve Ben zaten küçük tünelin içindeydiler. Gardiyan bıçağını Tony'nin göğsünden

ıkarıp pantolonuna silerken ve bize doğru ilerlemeye başlarken Dom isteksizce başını salladı. "Hadi Dom. Git çocukları kurtar."

"Erkek kardeş!"

"Vakit yok, hadi!"

"Dominic!" diye bağırdı Beth ve bununla birlikte, her şeyi elimizden almak isteyen o şerefsizle yüzleşirken tünelin içine kayboldular.

Güldü. "Evlat, seni bir kere gtnden becerdim. Benimle kıyaslanamaz bile."

Yanılıyordu.

O, her şeyinden mahrum bırakılmış ve hayatının büyük bir bölümünü cehennemde geçirmiş bir ocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Annesi tecavüze uğramış, babası öldürülmüş ve kardeşi her geçen gün daha da yıkılmış bir ocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. O adam benim yanımda hiç kalırdı.

Tetiği çektim ama o başını eğdi ve kurşun hedefi ıskaladı. Bana doğru atıldı ve beni yere devirdi. Mücadele ettik. Beni sırt üstü yere yatırdı, ağırlığıyla beni yere sabitledi. Bıçağı tutan elini geri kaldırırken yüksek bir çığlık duyuldu. Birdenbire Dom, gardiyanın yanından atladı ve ikisi de yere düştü, bu da bana kenara çekilmek için zaman kazandırdı. Tony'nin cesedinin yanındaki yerden silahı kaptım ve gardiyanın alnına ateş ettim.

Adam yere yığıldığında içimi bir rahatlama kapladı. Dakikalar içinde iki kişiye nasıl öldürdüğümü bile düşünmedim.

"Dom, hadi ama. Gitmemiz gerek." Dom kıpırdamadı. Hızla ona doğru koştum, onu sırt üstü çevirdim ve kalbim durdu.

Karnından bıçak çıkıntı yapıyordu. Gömleği kan içinde kalmıştı.

"Hayır, hayır, Dom!" diye bağırdım ve o da gszce gülümsedi.

"Kardeşim, bu son. Yaşaman gerekiyor."

"Hayır, Dom, hadi ama." Ceketimi çıkarıp kanamayı durdurmak için yarasının üzerine koydum ama imkansızdı. Ağır ağır nefes alırken eliyle beni durdurdu.

"Damian, söz vermiştin, hatırlıyor musun? Gerekirse beni geride bırakacaktın. Git."

"Bu asla planın bir parçası değildi. Sen ve ben birlikte dünyaya karşıydık, hatırlıyor musun? Dom!" Başını salladı, yutkundu ve derin bir nefes verdi.

"Damian, sen en iyi kardeşsin ve seni kurtarabildiğim için mutluyum. Git. Lütfen, beni yalnız bırak yoksa fedakarlığım boşa gidecek." "Git" diye

ısrar ederken, tanıdık koşu ayakkabısı sesleri yaklaşıyordu. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Artık onu hiçbir şeyin kurtaramayacağını anladım. Eğilip alnından öptüm, gözlerimi kapattım. Elini sıkıca tuttum.

"Dom, her zaman anılarımda yer alacaksın."

Titrek bir gülümsemeyle, "Her zaman kalbimin bir parçası olacaksın, Damian. Git," dedi. Son bir bakışla, kalbim ikiye bölünmüş gibi tünele doğru koştum.

On dakika sonra her şey bitmişti.

Ben özgürdüm, ama kardeşim gitmişti.

O gece sessizce yastığa ağlarken, örgütün her üyesini öldürmeye ve kardeşimin ölümünün intikamını almaya kendime söz verdim.

Ben huzur bulana kadar o da huzur bulmayacaktı.

"Damian, anladın mı?" diye sordu Luke, dikkatim önümüzdeki kum havuzunda, dünyanın derdinden uzak oynayan çocukların arasındayken. Ebeveynleri de onlarla birlikte gülüyor ve birkaç fotoğraf çekiyordu.

Şanslı.

"Evet, bu saçmalığı defalarca tekrarladın. Cevabım hala hayır."

Luke, hayal kırıklığıyla küfretti. "Damian, anne baban Houston'ın elit kesimindendi. Baban bir suç liderine karşı geldi ve ceza olarak sizi John'a sattılar. John ve Ken, kiminle uğraştıklarından habersizdi." Derin bir nefes verdi. "Annen bunu atlatamadı, ama bulunman durumunda vasiyetinde sana yol göstermeyi bıraktı. Juanita senin vasin olacak ve hesabında milyonlarca doların var. Huzurlu bir hayat yaşayabilirsin evlat."

Sözleri üzerine ağzımdan yapmacık bir kahkaha çıktı. Ellerimle karnımı sıkıca kavradım ve neredeyse nefes alamıyordum. Luke, tepkimi anlamayarak kaşlarını çatı. Sonunda kendimi durdurdum ve doğrudan gözlerinin içine baktım.

"Luke, onların dışarıda bize yaptıkları gibi başka çocuklara da aynı pislikleri yaptıklarını bilerek asla normal bir hayat yaşayamam. Cezalarını çekecekler. Ya bana yardım et ya da yardım edecek başka birini bulacağım."

Başını salladı, banka yaslandı ve umutsuz bir sesle sordu: "Neye ihtiyacınız var?"

Plan basitti.

Adımı değiştir.

Şehri değiştirin.
Manhattan'ın seçkinleri arasına katılın.
Bir imparatorluk kurun.
Avukat ol.
Ve son olarak, kardeşimin intikamını alacağım.

Safir

Ertesi gün duş alırken ve birlikte geçirdiğimiz o tuhaf geceyi düşünürken, vücudumun hiç beklemediğim yerlerinde ağrı hissettim. Her dileğimi, her arzumu tahmin etti ve farklı bir açıdan zevk dünyasının kapılarını açtı. Hangi kız daha fazlasını isteyebilir ki, değil mi?

Ancak, sevişmesi ne kadar ateşli olsa da, dokunuşlarının ardından gelen o bağlantıyı hissetmemiştim. Sanki benden uzaklaşmış gibiydi ve vücudumun her yeri bundan nefret ediyordu. Becerilerine ihtiyacım yoktu; bana gösterdiği tutkuyu özlüyordum. Seks bittiğinde, yan tarafına döndü, sırtını bana döndü ve işte böylece her şey bitti.

Vücudumun uykuya dalması biraz zaman aldı, ama sonunda yorgunluk beni rüyalar diyarına bıraktı. Uyandığımda Damian ortalıkta yoktu ve sadece açık olan televizyon onun gitmediğini gösteriyordu.

Duştan çıktım, kurulandım ve kot pantolon ile rahat bir kazak giydim.

Damian, mutfakta, tamamen giyinik halde, birkaç eşyayı spor çantasına yerleştiriyordu.

“Neler oluyor?”

Bana bakmadan, yaptığı işe devam etti. "Gidiyoruz. Kahvaltınızı yapın."

“Ne? Neden? Nerede?” Birdenbire gitmemiz mi gerekiyordu? Her cinayetten sonra uyguladığı normal prosedür bu muydu? Tek bir yerde kalamıyordu; mesele bu muydu?

“Ev. New York. Yemek.”

"Aç değilim," diye fısıldadım, neler olup bittiğini anlamadan. Omuz silkerek tezgahın üzerindeki anahtarları aldı ve kapıyı işaret etti.

"Öyleyse gidelim."

Başka bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkınlık içinde, onu takip ettim ve evin kapısını kapatıp araba kapısını benim için açana kadar bekledim.

New York'a giden yola doğru ilerledikten sonra (meğer şehre birkaç mil uzaktaymışız), merakım ağır bastı. "Fikrini ne değiştirdi?" Cevap vermedi. Radyo istasyonlarının her birini reddederken parmağı doğru

müziği arıyordu. "Damian," diye çıkıştım ve sonunda bana boş gözlerle baktı, bu da beni mahvetti.

“Evet, yaptın.” İşte böylece konuşma sona erdi ve yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti.

Damian

Daireye döndüğümüzde yapmayı planladığım şey içgüdülerime tamamen aykırıydı, ama eğer özgürlük onu mutlu edecekse, ona bunu sağlayacaktım.

Önce safır geldi.

CHAPTER EIGHTEEN

SAPPHIRE

Şampanyamı yudumlarken gözlerimle odayı dikkatlice taradım ve önemli kişilerin hepsine gülümsemeye özen gösterdim. John Blake, karısına hâlâ derinden aşık olduğuna herkesi ikna etmek için neredeyse tüm seçkinleri davet etmişti.

Kızı Sapphire Blake hakkındaki dosyayı dikkatlice incelemiştim. Columbia Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık okuyordu, en yakın arkadaşı Sophie ile yurtlarda kalıyordu ve en önemlisi bekardı. Kitaplara ve romantik filmlere olan sevgisi onu benim için kolay bir hedef haline getirmişti. Elbette, onun kadar masum birini baştan çıkarmak için hiçbir zaman çekiciliğimi kullanmamıştım, ama bazen çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektiriyordu. Kadınlardan hiçbirisiyle isteyerek birlikte olmamıştım. Seks fikri beni tiksindiriyordu ve kadınların benim için değerli bilgileri olduğunda veya beni babalarına götürebilecekleri zamanlarda, vücudumu gerektiğinde orgazm olmaya alıştırıyordum.

Sapphire gibi romantik bir ruh, gecenin karanlığında bir yabancından daha gizemli veya ilginç bir şey bulamazdı. Bir saat boyunca rahatsızca oturup kıpırdandı. İkinci içkisini bitirdikten sonra içini çekti ve terasa çıktı, bana mükemmel bir fırsat verdi. John ve karısı Nora, misafirlerle o kadar meşguldüler ki, onun ortadan kaybolduğunu veya bir adamın onu bahçedeki gizli saklanma yerlerine kadar takip ettiğini fark etmediler.

Yüksek sesle gülmek için kendimi zor tuttum. Bu evin her köşesini, hatta John'un kasasının şifresini bile biliyordum. Onu kolayca FBI'ya ihbar edebilirdim, ama hapishane onun için çok kolay olurdu. Dominic gibi acı çekmeli ve sonra ölmeliydi. Nokta.

Sapphire bankta oturmuş manzarayı seyrediyordu ve aniden yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı, başını geriye doğru eğerek ay ışığında güzelliğini görmeme izin verdi ve berbat hayatımda ilk kez göğsüm sıkıştı.

Bana ait.

"Benim! Benim! Benim!" diye bağırdı kafamdaki ses ve ona sahip olma düşüncesiyle penisim sertleşti.

O anda Sapphire Blake'in kolay bir hedef olmadığını ve özenle planladığım oyunda onu kullanamayacağımı anladım.

O benim olacaktı.

Safir

Daire.

Beni şehre geri mi getirdi? Damian tek kelime etmeden beni arabadan indirdi, bagajdan çantaları çıkardı ve bizi asansöre yönlendirdi. Yaşlı bir kadın asansörü bizim için açık tuttu ve ardından muhteşem hava hakkında sohbet etti, muhtemelen ikimizin de ne kadar gergin olduğunu fark etmedi. Sonunda onun katına çıktık, asansörden çıkarken elimi tuttu ve kapısının önünde bulduk kendimizi. Kapıyı hızla açtı, ama içeri girer girmez Damian elimi bıraktı, beni oturma odasının ortasında bıraktı ve bara gidip kendine bir kadeh viski doldurdu.

"New York'tayız," dedim aptalca bir şekilde ve o da kıkırdadı.

"Evet, tüm dairelerimi aynı şekilde dekore etmiyorum."

Onun alaycı sözlerini umursamadan, boynumdaki atkıyı aşağı indirdim ve dikkatimi ona verdim. "Burada ne yapıyoruz?"

İçeceğinden bir yudum aldı, gözleri omzumun üzerinden bir şeye odaklanmıştı. "Sana bir seçim hakkı veriyorum."

"Seçim mi?" Birkaç saat önce, bedenimin ona ait olduğunu sürekli tekrar ettirdi bana ve birdenbire bana seçim hakkı mı sunuyor?

"Benimle kalıp benim olabilirsin. Ya da şimdi gidip bir daha geri dönmeyebilirsin. Seni aramayacağım, artık hiçbir şeye zorlamayacağım. Özgürlüğüne kavuşacaksın."

Gözlerimi kırptırdım, söylediklerini anlamaya çalıştım ama başaramadım. "Ne?"

Sırtını bana döndü ve bardağına birkaç buz küpü koydu. Omuzlarındaki gerginlikten, konuşmanın onu da benim kadar etkilediğini anladım. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren istedim. Elektrikleyici dokunuşlarımız ve bakışlarımız vardı, aramızda bir kimya vardı. Senin benim olmanı hayal ettim. Ancak, beni bunca yıl beni rehin tutan o adamlara benzeteceğini hiç hayal etmemiştim."

Ona söylediğim sözleri hatırladıkça vücudum utançtan kızardı. Öfke ve aşağılanma yüzünden, bedenime ne kadar kolayca hükmedebildiğine dair duyduğum çıldırışlık hissiyle söylenmiş sözlerdi bunlar. Beni kaçırmayı

onun suçuydu, evet. Ama tecavüz edip bedenimi kullanması mı? Hayır, her şey karşılıklı rıza ile olmuştu.

Ancak, nihai amacı babamı öldürmek olan bir adamla birlikte yaşayabilir miydim? Elleri kana bulanmış bir adamla? Ömür boyu sürecektir ve belki de asla iyileşmeyecek birçok psikolojik sorunu olan bir adamla? Bu ilişkiye dayanacak kadar güçlü müydüm?

Biricik aşkım bir seri katil olabilir mi?

Bu sorulara hiçbir cevabım olmadığı için, son bir kez arkasına baktıktan sonra, daireden çıktım ve New York sokaklarında dolaşmaya başladım; umarım bu yürüyüş zihnimi temizler ve doğru kararı verebilirim.

Damian

Çatı katından New York'un gece manzarası büyüleyiciydi. Hareket eden arabalar, yürüyen insanlar, tüm kusurları aydınlatan ışıklar ve mükemmel bir ritim. Şehir benim için özgürlüğü temsil ediyordu ve başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemezdim. On iki yıl önce, cehennemden döndükten sonra, burada kimsenin benim hakkımda hiçbir şey bilmeyecek olması fikri beni heyecanlandırmıştı. Şehir bana yeni bir başlangıç yapma fırsatı vermişti. Burada kimse beni sınırlayamazdı, hiçbir kısıtlama, hiçbir zincir yoktu.

Şehrin her köşesini keşfederek, bacaklarım uyuşana ve ayaklarım su toplayana kadar saatlerce şehirde dolaştığımı, en sevdiğim yerleri keşfettiğimi hatırlıyorum. Dominic ve benim tutulduğumuz kafesten sonra, yürüyüş yapmadan geçen bir günüm olmamıştı. İnsanların istedikleri her şeyi yapabilme yeteneği birçok insan tarafından hafife alınıyordu ve bazen o kışkıklarının üstünde oturan insanları sarsıp, uyanıp ellerindeki tüm fırsatları kullanmalarını, yoksa birilerinin gelip onları ellerinden alabileceğini bağırarak istiyordum. New York beni her zaman sakinleştiriyor ve dengeliyordu.

Ancak Sapphire gitmişti ve bu, New York'un görüntüsü bile düzeltemeyeceği bir şeydi. Ona bir seçim hakkı vermek şarttı. O benim tek takıntım, malım ve kadınımdı. Ama zindanda bana söylediği sözler—benim de onu seks için kullanan, isteği dışında alıkoyan esir alanlarım gibi olduğum—benden bir parça kopardı ve paramparça etti. Hiç kimsenin benim elimden böyle hissetmesini istememiştim. Niyetim her zaman onun beni olduğum gibi kabul etmesi, görevimde beni desteklemesi ve kardeşimin ölümünün intikamı alındıktan sonra hayatımın geri kalanında

onu kıymetli kılmama izin vermesiydi. Sapphire beynimin normal çalışmadığını anlamadı. İçten ve dıştan hasar görmüştüm. Benim için o tek kurtuluşumdu.

Evet, özgürlüğüne kavuştu. Gittiğinden beri altı saat geçmişti. Elimdeki neredeyse boş viski şişesi, nasıl hissettiğimin bir göstergesiydi. Göğsümdeki derin acı, durumu daha iyi idare edemediğim için kendime duyduğum öfke ve nihayetinde, insanların nasıl hayatta kaldığını merak ettiğim kadar derin bir kayıp duygusu.

Ağzım alaycı bir şekilde buruştu. Kimse kırık kalpten ölmez. Ben yeryüzündeki cehennemden sağ çıktım. Onun beni terk etmesinden de sağ çıkabilirdim. En azından herkes cezalandırılana kadar. Cezalandırıldıktan sonra hayatımın hiçbir anlamı kalmayacaktı.

Düşüncelere o kadar dalmıştım ki, Sapphire'in yansımasını pencerede görene kadar eve birinin girdiğini fark etmemiştim. Döndüm, elimdeki viski biraz sıçradı ve ikimiz de birbirimize baktık. Işıklar kapalıydı, bu yüzden kız arkadaşım, tanıştığımız geceki gibi, dolunayın parlak ışığıyla güzelce aydınlanmıştı.

"Buradasın," diye fısıldadım, sesimin ne kadar muhtaçça çıktığına aldırmadan, o da başını salladı ve derin bir nefes verdi.

"Saatlerce şehirde dolaştım. Farklı çiftleri izledim. Hepsinin normal hayatları varmış gibi görünüyordu. Kirli geçmişleri yoktu. Kötü babaları yoktu. Her şey kolay görünüyordu." Midem bulandı; veda etmeye gelmişti. Ona veremeyeceğim tek şey normalikti. "Ve biliyor musun? Onların aşkı bizimkinden farklı görünmüyor. O adamlar... kadınlarına senin bana baktığın gibi bakıyorlar. O zaman normal olan nedir?"

Gözleri gözlerime kenetlenmişti, ben de kalbim hızla çarparken sordum: "Safir, bunun anlamı nedir?"

"Bana bir seçim hakkı verdin ve ben seni seçiyorum."

Daha önce hiç yaşamadığım bir mutluluk beni ele geçirmişti. Ona gidip herkese "boş ver" demekten kendimi zor tutuyordum. Daha ileri gitmeden önce bir şeyin son derece net olması gerekiyordu.

"İntikamımdan vazgeçmeyeceğim. Baban hayatta kalan iki kişiden biri. Onu öldürdüğümü bilerek benimle yaşayabilir misin?" En önemli soru bu değil miydi? Lanet olası hayatımda John'un kızına aşık olacağımı asla hayal edemezdim. O herifin dokunduğu her şey toprağa veya iğrenç şeylere dönüşüyordu. Ama benim Sapphire'im öyle değildi, onun içinde ondan bir parça vardı ve yine de değerliydi, kendi yolunda masumdu, saf.

"Onun her zaman benim ve çocuklarımızın bir parçası olacağı gerçeğiyle yaşayabilir misin? Onun babam olduğu gerçeğini değiştiremem, Damian."

"Evet."

Derin bir nefes aldı ve bana titrek bir gülümseme gönderdi. "Onu öldüremez miydin?" İçimdeki her şey bu sözlerle karşı savaştı. John, S ile birlikte tüm kabuslarımın kötülüğü, nihai intikamdı. Sesi titrerken yanaklarından yaşlar süzüldü. "Onu öldürürsen seninle yaşayamam. Alçakça şeyler yaptığını biliyorum. Biliyorum. Ama o hala babam, Damian. Bana dokunduğun aynı ellerle onu öldürdüğünü bilmek... yapamam. İntikamını kabul edeceğim. Onu hapse gönder. Kaç can aldığını unut. Buna katlanabilirim. Ama sevdiğim adamın kendi babamı öldürmesine katlanamam. Buna katlanamam, Damian," diye bitirdi sözlerini. Cevabımı beklerken neredeyse nefes almayı bırakmıştı.

John ve S'den intikam almak, bunca yıl boyunca aklımı başımda tutmamı sağladı; Dominic'e söz verdiğim bir şeydi bu. Hayatımızı cehenneme çevirdiler ve onların yüzünden anne babamızı kaybettik. Sapphire benden bir seçim yapmamı istiyordu.

Ama başka bir seçenek var mıydı?

"Evet. Sana söz veriyorum." Bir çığlıkla kollarımın arasına koştı. Onu kucağıma aldım, o da kollarını boynuma doladı, bacaklarını kalçalarımına sardı. Omuzlarımda gözyaşlarının ıslaklığını hissedebiliyordum, kollarımda sessizce hıçkırıyordu ve birbirimizden güç alıyorduk. Ait olduğu yere geri dönmüştü ve birlikte her şeyin üstesinden gelebilirdik. Viski şişesini attıktan sonra odama gittik ve Sapphire'i yatağa nazıkça yatırdım, gözlerimi ondan bir an bile ayırmadım. Ellerim elbisesini çıkarmaya başladı, o da benim kıyafetlerimi çıkardı. Bir an sonra ikimiz de çıplak bir şekilde uzandık, bedenlerimizin birbirimize sağladığı yakıcı sıcaklığın içinde keyif sürüyorduk.

"Damian," diye fısıldadı kulağıma. "Seninle sevişmeme izin ver." Sözleri karşısında donakaldım. Kontrolü ele geçirmek istiyordu. Daha önce hiç kimse bedenime dokunmamıştı. Ben de kimsenin bana dokunmasını istememiştim. Kontrolü kaybetme düşüncesi aklımı başımdan alıyordu ve kısıtlamalarla iyi başa çıkamıyordum. "Lütfen." Parmakları çenemi ona doğru çevirdi ve dudaklarımız derin, tutkulu bir öpüşmeyle birleşti.

"Sadece senin için," diye yanıtladım ve sırt üstü uzanarak ona tam erişim izni verdim.

Sapphire üzerime çökmüştü. Bir kez daha güzelliğine hayran kaldım: Çikolata kadar zengin kahverengi saçları aşağı doğru dökülüp etrafımızı bir örtü gibi sarıyordu, vücudunun her seksi kıvrımı, dişlerimi geçirmeyi çok sevdiğim boynunun zarafeti, öpücükler için yaratılmış dolgun dudakları ve son olarak, tek bir bakışla beni büyüleyen safir gözleri.

Eğilip yanağımı okşadı ve dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu.

"Güven için teşekkür ederim," diye fısıldadı dudaklarıma ve aşağı doğru inerek çeneme ve boynuma nazik öpücükler bıraktı, meme uçlarımı emdi ve kim bilebilirdi ki onların da hassas olduğunu? Bütün bu süre boyunca, ellerini göğsümün üzerinde yatıştırıcı hareketlerle gezdirdi. Bir panik duygusu yüzeye çıkmak üzereyken gözlerimi kapattım, ama sert sesi onları tekrar açtı. "Gözlerin bende olsun, Damian. Kimin seni sevdiğini bilmek için gözlerini açık tut." Başımı salladım ve bir an sonra, dili tembelce göğsümü yaladı, aşağı doğru indi ve sonunda penisimin önünde diz çöktü. Gözlerini bana bir soruyla kaldırdı.

Vücudumdaki öpücükler bende hafif bir panik yaratmıştı, ama oral seks bambaşka bir şeydi. Bunu düşündüğümde ağzım metalik bir tatla doldu, dizlerimin üstünde birilerini memnun etmeye ihtiyaç duyduğum zamanlara dair tüm o anıları geri getirdi. Oral seks benim için en büyük işkence kaynağıydı. Bir kadından bana oral seks yapmasını hiç istememiştim, çünkü aklımda, onlara ruhumu paramparça edecek bir şey yaptırmış olurdum. Ancak Sapphire'in gözleri, penisime aç gözlerle bakarken arzuyla parladı. Boğazımda oluşan safrayı yutarak, ona sert bir şekilde başımı salladım.

Avuç içleriyle bacaklarımı nazikçe aralayarak kendine daha fazla alan yarattı. İlk yalamasını yaparken sıcak nefesi penisime üfledi. Bu hareket bana pek iyi gelmedi ama sonra yavaşça başını emerken eli penisimin dibine doğru hareket etti ve sıkıca sıktı. Bir saniye sonra, penisimin yarısı ağzının içindeydi ve o başını yukarı aşağı sallarken diğer elinin parmakları da testislerimin üzerinde geziniyordu.

Kahretsin.

İğrenme duygusu aklımdan çıktı.

Yaptığı şey bana sadece zevk verdi. Ağzının hassas tenime değen sıcaklığı benden yüksek bir inilti kopardı. Elimle saçlarını kavradım, o da penisimin etrafında inliyordu, titreşim beni çıldırttı. Çok yaklaşıyordum; hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

“Safir, buraya gel. Sanırım daha fazla dayanamayacağım.” diye itiraz etti, ya da en azından hâlâ penisimi emerken çıkardığı sestten öyle anlaşılıyordu. Saçını daha sertçe çektim. “Safir.” Yüksek bir patlama sesiyle bıraktı ve bana dik dik baktı.

"İşim henüz bitmemişti." Bu küçük ateşli kız.

“Yakında bitireceğim.” Nefesi kesildi, yalvaran bir ifadeyle alt dudaklarını ısırarak beyaz dişlerini gösterdi. Saçlarını çekiştirmeye devam ederken yatakta doğruldum ve yüzünü kendime yaklaştırdım. “Ne istersen, senin olsun.” Elleri saçlarımda dolaşırken ağzıma doğru nefes verdi.

"Sana binebilir miyim?"

Acı verici derecede sertleşmiş penisim, sadece bu görüntüyle bile patlayabilirdi. Ona cevap vermeden, elim karnından göbeğine, oradan da ıslak, sıcak ve bana hazır olan vajinasına doğru ilerledi. Onu bacaklarımda üzerine oturttum ve hızla penisime sapladım. Yüksek sesle çığlık attı. Ellerim onu yukarı aşağı hareket ettirdi ve her hareketinde, bana sıkıca tutunurken inlemeleri daha da şiddetlendi. Ağzım meme uçlarını emdi, koyu renkli areolaların etrafını yaladı ve sonra da acı hissetmeden nefes nefese kalacak kadar ısırıldı.

Başını geriye atarak ellerini ayak bileklerime koydu ve tüm vücudunu bana gösterdi. Son sevişmemizden kalan morluk hala boynunda görünüyordu ve parmaklarım onu sevgiyle okşadı. Vajinası penisimi sıkıca kavradı ve yüksek bir çığlıkla üzerime boşaldı. Onu sırt üstü çevirdim ve ağır ağır nefes alırken, yüzündeki memnuniyet ifadesiyle her hareketimi izlerken acımasızca içine girmeye devam ettim.

Omurgamda karıncalanma hissettim, testislerim kasıldı ve hayatımın en iyi orgazmlarından birini yaşarken inleme sırası bana gelmişti. Vücudum bitkin bir halde, yatağın üzerinde onun yanına uzandım. Hemen başını omzuma yasladı ve elini kalbimin üzerine koydu.

Sevgilim Sapphire beni çok sevdi ve kollarımda uyuyakaldı. Hangi erkek daha fazlasını isteyebilir ki?

İntikam arayışımın beni hayatımın aşkıyla buluşturacağını hiç düşünmemiştim.

CHAPTER NINETEEN

TIMES SQUARE

Times Meydanı

Sapphire insanların arasında durmuş, beni görmeyi umarak her birini gözleriyle izliyordu. Üzerinde berbat bir kazak, yıpranmış bir palto ve Sophie'ye aşık olan Steve'den ödünç almış olması gereken bol bir kot pantolon vardı, ama öfkemin sebebi bu değildi. Ancak yüzündeki morluklar kanımı kaynatmış, vücudumu öldürme isteğiyle doldurmuştu. Ken bana ait olan şeye asla dokunmamalıydı.

Hiçbir kayıt veya soruşturma onun o lanet olası ekibin bir parçası olduğunu göstermedi, bu yüzden beni bile şaşırtmayı başardı. Dün yaşanan her şey benim tarafımdan dikkatlice sahnelenmişti. Kontrolüm dışında olan tek şey, Sapphire'e karşı davranışlarıydı. Başlangıçta, çalışma odasına gizlice girdim, sözleşmeyi kasadan aldım ve masanın en görünür yerine koydum. Gözlerim sürekli en büyük düşmanımın kızındaydı ve dışarı çıktığında, onu baştan çıkarmak için ideal bir fırsat yakaladım.

Ay ışığında o yumuşak gülümsemesiyle ona bir bakış attım ve kendimi kaybettim.

Ancak, sonrasında yaşanan olayları değiştirmek için artık çok geçti.

Henüz birlikte olamazdık. İnsanlar onu sürekli takip ediyordu. Ağzını kapalı tutmasını sağlamam gerekiyordu ve kendimi çok erken ifşa etmek ikimiz için de çok büyük bir riskti. Her zaman yanında olacaktım, güvende olduğundan emin olacaktım ama aynı zamanda gölgelerde saklı kalacaktım.

Zamanı geldiğinde, birileri onu sahiplenip kaçıracaktı ve o, kime ait olduğundan asla şüphe duymayacaktı.

Gözleri yaşlı yüzüne son bir bakış attıktan sonra, göğsümdeki alışılmadık acıyı umursamadan kalabalığın arasına karışıp kayboldum.

Safir

Damian arkamda diz çökmüş, ellerim onun emriyle arkamda bağlı, gözlerim ise bağlıydı. Eli acı verici bir şekilde saçlarımı kavradı ve başımı geriye çekti. Yanağımda nefesini hissederken diğer eli aşağıya, kasıklarına

doğru indi ve iki parmağını içime soktu, bu da beni şaşkınlık ve zevkle nefes nefese bıraktı.

“Safirim,” diye fısıldadı boğuk bir sesle kulağıma, sonra kulak mememi ısırdı ve hemen sıcak diliyle yatıştırdı. Ağzı omuzumla boynum arasındaki hassas noktaya doğru kayd, parmakları içime girmeye devam ederken orayı şiddetle emdi. Başparmağı ve işaret parmağı klitorisimi kavradı, acı verici bir şekilde sıktı ve ben inleyerek elimi boynuna götürdüm, başını kendime doğru çektim. Onları hareketsiz tutmam gerekiyordu ama ona dokunmadan duramıyordum. En büyük zevk çok yakındı, çok yakındı ama aniden elini çekti ve beni boş bıraktı.

“Hayır,” diye inledim ve bu da sağ kalça yanağıma bir tokat yememe neden oldu; bacaklarımın arasındaki ıslaklık, mümkünse daha da yoğunlaştı.

“Çok açgözlüsün, çok açgözlüsün,” dedi, kalçamı yukarı doğru iterek, dizlerim daha da açılırken ellerimi yatağa düz bir şekilde koymamı sağladı. Elleri açık avuçlarıyla nazikçe göğüslerimin üzerinde gezindi, acı verici bir şekilde sıktı ve sonra tekrar tokatladı. Dişlerim yastığa saplandı, zevk ve acı inlemelerimi bastırdı. “Ne güzel, kıvrımlı bir kalça. Her zaman tokatlanmayı bekliyor, değil mi aşkım?”

Damian bacaklarımın arasına girdi, uyluklarımı daha da açtı ve ben çığlık atarken ağzını üzerime bastırdı. Dudakları kıvrımlarımın etrafındaydı ve dili sertleşip olabildiğince içeri girerken kokumu içine çekti. Parmakları uyluklarımın iç kısmına acı verici bir şekilde saplandı, onları kapatmamamı sağladı. İki parmağı dilinin yerini aldı, içimdeki o mükemmel noktayı hedefledi ve ağzı klitorisimi sertçe emdi. Zihnim bomboştı, her şey zevkle bloke olmuştu ve çığlığımı ondan saklamak imkansızdı. Onun altında ağır ağır nefes alırken, hala orgazmımın doruk noktasındayken, nazikçe bir kez daha beni yaladı ve benden uzaklaştı.

Beni sırt üstü çevirdi, topuklarımı kalçalarının iki yanına yerleştirdi ve sonra penisinin ucunu vajinamın arasına sokarak hassas klitorisime bastırdı; bu sırada sırtım arzu ve ihtiyaçtan yukarı doğru kalktı. Kalçalarımın tuttu ve tek bir hızlı hareketle penisini sonuna kadar içime sokarak beni acı noktasına kadar gerdi. Çığlıklarımı dudaklarıyla örttü; öpüş derin, cezalandırıcı, her şeyi tüketen bir öpüştü. Dilinde hala benim tadım vardı, bu yüzden o hareket ederken, tekrar tekrar içime girip çıkarken, dilini açgözlülükle emdim. Elleri bacaklarıma hiç özgürlük tanımadı, ama sırtına

ulaşabildim ve parmaklarımı içeri soktum. Tırnaklarım sırtını çizdi, muhtemelen ağzıma karşı inerken acı noktasına kadar.

"Mükemmel, inanılmaz derecede mükemmel," diye hırladı, çenemi ısırırken güçlü itişleri başımı döndürüyordu.

Sonunda, onun üzerimdeki zevki ve baskısı dayanılmaz hale geldi. Onun altında paramparça oldum ve birkaç saniye sonra o da yüksek bir iniltiyle beni takip etti. Damian üzerime yığıldı, boynuma ağır ağır nefes alırken, sert vücudunun benimkini yatağa bastırmasının verdiği hissin tadını çıkarıyordum. O yanımdayken hiçbir şey bana zarar veremezdi.

"Seni seviyorum." O parmak uçlarıyla yanağımın üzerinde nazıkçe gezinirken, ben de ağzımla onun kulak memesini ısırdım.

"Biliyorum." Bir bakıma, bana 'Seni seviyorum' demiş gibiydi. Son dört haftadır onun çatı katında yaşıyorduk, sevişmek ve araştırma yapmak dışında pek bir şey yapmıyorduk. Bana gerçeği anlattıktan ve onunla kalmaya karar verdikten sonra, planlarını paylaştı ve yaptıklarını açıkladı. Neredeyse tüm tehditleri ortadan kaldırmıştı. Bazen, onlara yaptıklarını anlattığında midem bulanıyordu, ama aynı zamanda o adamlara acıyamıyordum, çünkü ilk başta ona zarar verenler onlardı.

Birdenbire, başka türden bir ihtiyaç kendini gösterdi.

"Damian, tuvalete gitmem gerek." Üzerimden kalktı ve ben de kapıyı arkamdan kapatarak banyoya gittim. Derin bir nefes alarak alt dolaba doğru eğildim ve dün gece oraya koyduğum kutuyu çıkardım.

Gebelik testi kiti.

Adetim gecikmişti ve son zamanlarda beklenmedik kokulardan midem bulanıyordu; bunun doğru olma ihtimali düşük olsa da, bilmem gerekiyordu. Çubuğa idrarımı yaptım, tuvalete gittim, ellerimi ve yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, tüm bu süre boyunca sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım.

Saçımı toplamaya çalışırken testteki değişikliği fark ettim.

Hamile.

Daha önce hiç yaşamadığım kadar büyük bir mutluluk dalgası beni sardı, aynı zamanda derin bir panik duygusu da hissettim. Dizlerim titredi ve tuvalet kapağına oturup elimi karnıma koyarak derin nefesler aldım.

Bebek.

Kaç kere seviştiğimizi ve hiç prezervatif kullanmadığımızı düşünürsek, bu şaşırtıcı olmamalıydı ve ben de başka türlüünü hayal

edemezdim. Aramızda herhangi bir engelin olması fikri bana hiç hoş gelmiyordu.

Bebek.

Çocuklar hakkında ya da onun çocuk isteyip istemediği hakkında hiç konuşmamıştık. Kapıya gelen hafif bir tıkırtı beni düşüncelerimden sıyırdı.

“Safir? Her şey yolunda mı? Uzun zamandır içeridesin.”

Boğazımı temizleyerek, en sakın ses tonumla, “Evet, iyi. Bir dakika içinde çıkıyorum,” dedim. Ona henüz söyleyemezdim. Bu hafta babamı ve S'yi (kim olursa olsun) alt etmeyi planlıyordu ve dikkatini dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Planlamış olsun ya da olmasın, bebeğimize asla sırtını dönmez veya kürtaj istemezdi. Bunun yerine, benim güvenliğim için endişelenirdi ve bu ikimiz için de kötü sonuçlanabilirdi. Ellerimle testi hızla dolaba geri koydum ve sadece siyah iç çamaşırı giyerek, yüzümde bir gülümsemeyle banyo kapısını açtım. Damian kapı pervazına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, beni merakla süzüyordu ve ben de kıyafetlerini inceledim. Kot pantolon ve tişört giymişti, ayakkabıları da çoktan ayağındaydı. Bir planı mı vardı?

"Çok uzun sürdü," diye tekrarladı ve yanaklarım kızardı, çünkü gerçekten de ona başka hangi bahaneyi söyleyebilirdim ki?

"Bazen kızların tuvalet ihtiyaçlarını gidermek için zamana ihtiyaçları olur."

Şaşkınlıkla göz kırptı, sonra başını geriye doğru eğip kahkaha attı ve bunu ona ben yaptığımı bilmek içimi ısıttı. Beni sıkıca kucakladı ve alnımdan nazikçe öptü.

"Sevgilim, gitmem gerekiyor."

Gerildim ve geriye yaslanarak gözlerinin içine baktım. "Nerede?"

Elleriyle yüzümü kapattı. "S.'yi bulmanı istiyorum. Sana verebileceğim tek şey bu."

Tehlikeli bir şey yapacağı düşüncesiyle midem bulandı ve ellerimle gömleğini sıkıca kavradım. "Dikkatli olacağına söz verir misin?"

Gözleri yumuşarken, ağzı nefes kesici bir gülümsemeyle açıldı. "Safir, bana yaşama sebebi verdin. Seninle olan şansımı asla kaybetmeyeceğim." Beni nazikçe, uzun süre öptü, içimde aidiyet duygusunu yaydı ve yavaş yavaş sinirlerimi yatıştırdı. Boynuna dolandım ve bedenimi ona daha da yaklaştırdım, ama o geri çekildi ve kıkırdadı. "Üzgünüm bebeğim, gitmem gerekiyor. Şu anda o vücudunla beni oyalayamazsın." Gözleri arzuyla parlıyordu. "Her ne kadar her parçasını sevsem de."

"Git yoksa seni beceririm," diye homurdandım.

"Hiçbir yere gitme. Anladın mı?" Sesi sert ve buyurgan bir tondaydı.

Başımı salladım, sonra gözlerinin aşağıya baktığını fark ettim ve dikkatini neyin çektiğini merak ettim. Sonra aklıma geldi. Elimi karnıma koydum ve parkta yürüyüşe çıkarak bebeğimi tehlikeye atmayacağımı, bu yüzden evden çıkmam konusunda bu kadar katı olmasına gerek olmadığını düşündüm.

Damian başını banyoya çevirdi, sonra tekrar bana döndü ve sessizce birbirimizi izlerken gözlerinde bir şey parladı.

"Bunu sonra konuşuruz." Bu son sözlerle odadan çıktı ve bir dakika sonra ana kapının kapandığını duydum.

Sonraki bir saat boyunca birkaç e-postayı kontrol ettim, yatağımı düzelttim ve üzerinde kırmızı güller baskılı siyah bir elbise giydim. Kahvaltımı yaparken kapı zili çaldı.

Bu da neyin nesi?

Juanita haftada sadece bir kez büyük temizlik işleri için gelirdi ve asla habersiz gelmezdi. İlişkimizi kabul etmişti; ancak planlarımız konusunda endişeliydi. Erkek arkadaşımın tek anne figürü oydu, bu yüzden elbette her şeyi biliyordu. Damian bana Sophie'den ve benden uzak durması için ona nasıl şantaj yaptığından bahsetti. Bu tür bir ihanet canımı acıtsa da, nereden geldiğini anlayabiliyordum. Yine de, bu kızın imajı, bir yıl önce babasıyla yaşadığım sorundan sonra bana bakan kızla uyuşmuyordu. Sophie iyi bir insandı ve tüm bu karmaşa bittikten sonra onunla yeniden bağlantı kurmayı planlıyordum. Onu gereksiz bir tehlikeye atmak istemedik.

Telefonum çaldı ve arayanın Damian olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Muhtemelen anahtarlarını unutmuştu ve ben boş yere terler dökerken içeri girmek istemişti. Yüzümde bir gülümsemeyle telefonu açtım ve kapıyı açtım.

"Hey, yabancı, ben zaten içimi döküyorum."

"Safir, kapıyı açma!" diye bağırdı Damian, ama çok geçti. Kapı öne doğru açıldı ve babam elinde silahla içeri girdi.

"Baba," diye fısıldadım korkuyla. Babam son bir yıldır hiç değişmemişti. Yüzünde tiksinti ifadesi vardı; beni acı verici bir şekilde yakalayıp çıkışa doğru itti.

"Onun fahişesi mi oldun?! Hadi gidelim!" Sıkıca tuttuğu kollarından kurtulmaya çalıştım ve vücudumda hissettiğim acıdan, dokunuşunun morluklar bırakacağını anladım.

“Hayır, seninle gitmeyeceğim. Baba, bırak beni.” Silahını karnıma dayadı ve tüm hareketlerimi engelledi.

Bebeğim. Benim bebeğim.

“Seni vurmaktan hiç çekinmem, Sapphire. Kımıl da ve lanet olasıca gülümse ki kimse neler olup bittiğini anlamasın.” Koruma içgüdüsü diğer tüm duyguları bastırdı ve neyin yanlış gittiğini merak ederek uyuşmuş bir halde onu takip ettim. Eğer mesele sadece benim güvenliğim olsaydı, son nefesime kadar savaşırdım. Ama o anda babam tahmin edilemez bir canavardı ve riske atamazdım.

Asansörde birlikteydik ve beni sıkıca kucakladı, paltosunun altından hâlâ karnıma doğrultulmuş silahıyla beni arabasına kadar götürdü ve içeri oturttu.

Motoru çalıştırdı ve arabayı sokaklarda hızla sürdü. Babam kapıları kilitlemeyi ihmal etmedi, böylece trafik ışığında arabadan inmek de bir seçenek olmaktan çıktı.

"Beni nereye götürüyorsunuz?"

Soruma cevap vermeden cep telefonunu bana uzattı. "Onu ara."

"HAYIR."

Gözlerini kısarak, elleri direksiyonu bembeyaz olana kadar sıktı. “Onu ara, yoksa seni şimdi gebertirim. Zaten burada olduğunu biliyor.” Birden babamın telefonu çaldı. “Görünüşe göre yolu kendisi bulmuş.” Cevaplamak için baş parmağını ekranda kaydırdı. “Hudson Nehri Palisades, orospu. Orada olsan iyi olur, yoksa Sapphire ölür.” Telefonu kapattı ve içimi bir korku kapladı.

Hudson Nehri kıyısındaki kayalıklar buradan yaklaşık iki saatlik sürüş mesafesindeydi ve muhtemelen New York'a yakın, tehlikeli uçurumları ve nehri olan tek yerd.

Babamın bizim için planları nelerdi acaba?

Damian

Onu, ikimizi de öldürmek için Palisades'e götürüyordu.

HAYIR.

Sapphire'ıma ve taşıdığı bebeğe zarar vermesine izin vermektense kendi hayatımı feda ederdim.

CHAPTER TWENTY

THE CLIFF

Safir

Hudson Nehri ne kadar muhteşem olsa da, o an hiçbir şeyine hayran kalamadım. Korku beni çıldırtıyordu ve beni sakinleştiren tek düşünce Damian'ın bizi kurtarmak için burada olacağıydı. Su ve uçurumlar beni korkutuyordu, özellikle de etrafta tek bir insan bile olmayan bu ıssız yerlerde.

Araba aniden durdu ve babamın sonunda aklı başına geldiğini düşünerek içimi bir rahatlama kapladı, ta ki gözlerini takip edip yola bakana kadar.

Damian.

Yolun ortasında, uçurumlarla çevrili bir yerde duruyordu ve babama silah doğrultmuştu. Babamın sıkıca tuttuğu elimi çekiştirdim ama kıpırdamadı.

“Baba, bırak gideyim. Onun yanına gitmek istiyorum.” Başını salladı, torpido gözünü açtı ve kendi silahını kaptı; kalbim durdu adeta.

HAYIR!

Beni acı verici bir şekilde sürükledi, sürücü koltuğunun üzerine sürünmeye zorladı ve sürekli olarak silahını alnıma doğrulttu. Dışarı çıktığımızda, sırtımı kendi yüzüne yasladı ve soğuk silahı şakağıma değdirdi.

“Onu görüyor musun, küçük fahişe?” Saçımı acı verici bir şekilde çekiştirdi. “Şu lanet olası silahı bırak, yoksa ölür.” Kulaklarım korkudan çınlarken ve kalbim hızla çarparken Damian hareketsiz duruyordu. Gözleri babamdaydı, silahı yavaşça betona indirdi ve ayağıyla bize doğru itti.

Babam sırtıttı ve tükürdü, “Seni o zaman hücrede öldürmeliydim, işe yaramaz fahişe. Tıpkı kardeşin gibi. Defol git şu uçuruma.” Aşağıda sadece su ve kayaların bulunduğu, okyanus manzarasına açılan yüksek uçurumu işaret etti.

HAYIR.

“Damian, yapma!” diye bağırdım ama babam sadece silahla kafama vurdu ve beni öne doğru iterek bayılttı.

Damian

John'un Sapphire'ıma, benim Sapphire'ıma zarar vermesi beni derin bir öfkeye boğdu, ama olduğum yerden kıpırdayamadım. O tahmin edilemez bir piçti ve ona karşı davranış biçimine bakılırsa, bana zarar vermek için onu vurabilirdi. Her ne pahasına olursa olsun korunması gerekiyordu. Onunla konuşmak, uyanması ve kaçması için gerekli zamanı kazandıracaktı. Ben öldükten sonra onu öldürmezdi. Onu bunca yıldır incelemek, bir bakıma kızını sevdiğini, ancak planlarına müdahale ettiği zaman sevmediğini anlamamı sağladı. Tehdit -ben- ortadan kalktıktan sonra, beni tekrar unutacak ve onu hayatta tutacaktı.

Elimi arkama saklayarak telefondaki düğmeyi buldum ve bastım. Alanında en iyi FBI ajanlarından biri olan Connor yakında burada olacaktı ve Sapphire güvende olacaktı.

Nihai hedefim S.'yi yok etmektir. Ama intikamıyla sevdiğim kadın arasında seçim yapmak mı? Başka seçeneğim yoktu. Hayatım uzun zamandır benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Eğer hayatımı feda etmek Sapphire'i güvende tutacaksa, o zaman kabul etmeye değer bir ölüm olurdu.

John başını bana doğru çevirdi ve kıkırdadı.

"Hakkını vermek gerek, fahişe. Demek ki iyi bir cinsel organın var, onu sana sadık kılıyorsun. O evraklarla Ken'e kaçtığına babasına asla aynı sadakati göstermemişti." Her hareketini izlerken kaşlarım kalktı.

“Kimse sana sadakatini vermez, John. Hayatın acı bir gerçeği bu.” Gözlerini kısarak silahını daha da yukarı, tam kalbime doğrulttu, yüzünde uğursuz bir ifade vardı. Alnı terden parlıyordu ve elleri titriyordu, bakışlarından heyecan yansıyor.

O şerefsiz hâlâ acıdan ve korkudan zevk alıyordu ve bende bunların kalmadığını görmek onu muhtemelen mahvetti.

“Seni o zaman öldürmeliydim. Ama hayır, S.'nin senin kıcını becermesini izlemek eğlenceliydi.” Sonra gülmeye başladı ve yumruklarım sıkıldı. “Dominic'in cesedinin üzerine eğilmiş ağlıyordun. Güvenlik kameraları gösterdi. Doğrusu, hâlâ nefes alırken onu orada yalnız başına ölüme terk edeceğini düşünmemiştim. Benim hatam.”

O şerefsiz kardeşimin adını anmayı hak etmiyordu. Sapphire kıpırdandı ama o bunu fark etmedi.

Hadi bebeğim. Uyan ve koş.

“Herkesi öldürmüş olabilirsiniz ama bana ya da S.’ye dokunamazsınız. Biz yenilmeziz,” diye devam etti John, yüzünde mutluluk maskesinden başka bir şey yoktu. Sapphire sonunda gözlerini açtı ve korkuyla irileşti. Konuşmak üzereydi ama ben başımı hafifçe salladım. Onun anlaması için yeterliydi ama John’un fark etmesi için değil. “Sapphire benim bebeğim. Kabul ediyorum, yan işi keşfettiğinde onu reddetmekten başka çarem yoktu. Onun sizinle birlikte olmasını asla istemezdim. Onu beynini yıkadınız,” diye tükürdü, kızı silahımı kapıp sıkıca tutarken.

Örgüt yok edildi. S ve John hariç tüm üyeleri öldürdüm, ama onların paraları ve adamları olmadan hiçbir şeyleri yoktu. FBI peşlerindeydi ve Manhattan elitlerinin hepsini yakından izliyordu, bu yüzden uzun süre kimse böyle bir şey kuramazdı. Kardeşim, ona verdiğim sözü tuttuğumu bilerek huzur içinde yatabilir. Onun fedakarlığı birçok hayatı kurtardı.

Kalp atışlarım durdu. Nefes alışverişim düzene girdi.

Güvendeydi. Ona son bir kez baktım, tüm güzelliğini, bana, canavara duyduğu aşkla parlayan safir mavisi gözlerini içime sindirdim ve kalbim acı verici bir şekilde sızladı.

Hayatımın aşkı.

Onunla tüm hayatımı geçirmeyi, ona çocuklar vermeyi ve sonsuza dek mutlu bir hayat yaşamayı çok isterdim. O, içimdeki şeytanları uzaklaştıran ve bana yaşama isteği veren tek kişiydi. Onunla sonunda mutluluğu bulmuşken ölmek niyetinde değildim, ama kader ve hayat değişti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım yanaklarından süzülen gözyaşlarına bakarken, sonra dikkatim babasına döndü; o, kendinden geçmiş bir halde ve mutluluktan bu konuşmayı fark etmemişti.

"Seni yıllar önce öldürmeliydim," diye tekrarladı John ve ardından silahı ateşledi.

Safir

Kurşun kalbine isabet ettiğinde içimden yükselen çığlığı ağzımdaki yumrukla bastırdım. Damian gülümsedi, sonra gözlerini kapatıp uçurumdan aşağı düşmeden önce bana son bir kez baktı. Beş saniye içinde hayatımın aşkı ölmüş, okyanusun yuttuğu yerde kalmıştı. Ziyaret edebileceğim bir mezarı bile olmayacaktı.

İçimi kemiren dayanılmaz acıyla gözlerimi kapattım ve nefes almak bile beni mahvetti. Onun gibi ben de intihar ederdim, ama test sonucu her

şeyi değiştirdi.

Onun ve benim bir parçamız.

Ona bana bir bebek verdiğini söyleme fırsatım hiç olmadı.

Çocuğumuzun düşüncesi gözlerimi birden açmama neden oldu. Babam hâlâ uçurumu gözetliyordu, bu yüzden düşünmeden elimdeki silahı daha da sıktım ve koşmaya başladım.

Koşmak.

Aklımda sadece bu düşünce vardı, ben de öyle yaptım.

Çıplak ayaklarım sıcak betona değmekten yanıyordu ama umurumda değildi. Tüm gücümle, tüm enerjimle, tükenene kadar koştum.

Nefes nefese, hızla atan kalbimi kontrol etmeye çalışarak, engibeli zemine diz çöktüm.

Hareket ettiğini duydum; arkamdaydı.

“Safir.” İğrenç sesi, adımı söylerken yumuşadı. “Benimle gel.” Elim karnıma, bebeğimin olduğu yere gitti ve ayağa kalkarken daha önce hiç olmadığı kadar kararlılıkla doldum. “Aferin kızım. şimdi gidelim. Buradan çıkmamız gerek.”

Pek çok hayatı mahvetmişti. Çocuğuma dokunmasına ya da bu dünyada yaşamaya devam etmesine izin vermeyecektim. Arkamı dönüp elimdeki silahı ona doğrulttum ve donup kaldı.

“Silahı yere bırak.”

Birlikte geçirdiğimiz tüm anılar zihnimde bir anda canlanınca ellerim titredi.

Bunu nasıl yapabildi?

Bu kadar çok can aldıktan sonra bu dünyada nasıl yaşayabilirdi?

Ve daha da önemlisi... sevdiğim adamı öldürdükten sonra benim onunla gönüllü olarak gideceğimi nasıl düşünebilirdi ki?

Asla.

"Hoşça kal," diye fısıldadım parmağımla tetiği çekerken.

Boğazından gelen hırıltılı bir iniltiyle dizlerinin üzerine çöktü. Elini göğsüne götürdü ve gözlerinde nefretle doğrudan bana baktı. Sonra yere yığıldı, öldü.

Ellerim yanlarıma düştü. Gözlerimden yaşlar süzüldü, ama onun yüzünden değildi, hayır. O şerefsiz bunu hak etmiyordu. Gözyaşlarım onun yaptığı tüm kötölükler içindi.

Arka plandaki siren sesleri beni sersemliğimden çıkardı ve bir saniye, bir saat ya da belki daha fazla bir süre sonra, bir adam nazikçe bana

dokundu, üzerimi bir battaniyeyle örttü ve ambulansa binmeme yardım etti.

"Endişelenme tatlım. Her şey yoluna girecek," dedi sağlık görevlilerinden biri, ambulansın tavanına donuk gözlerle bakarken elimi nazikçe sıkarak. Dudaklarım kurumuş ve acıyordu. Bilinçsizlik beni ele geçirmeden önce hatırlayabildiğim son şey onun öpüşleri ve onu bir daha asla elde edemeyeceğim gerçeği idi.

Üzerinde.

Her şey sonunda bitmişti.

O anda kendimi ağlamaya ve kederin beni ele geçirmesine izin verdim.

CHAPTER TWENTY-ONE

Safir

Gözlerim birden açıldı, ama hastane odasına dolan güneş ışığı gözlerimi kamaştırınca tekrar kapandı. Elimle gözlerimi kapattım ve tereddütle etrafa baktım. Hatırladığım son şey, ambulansa olduğum ve insanların her şeyin yolunda olduğuna dair beni teselli etmeye çalıştıklarıydı. Sözleri neredeyse beni tekrar güldürecekti.

Bütün bunların hiçbir yanı iyi değildi.

Başım çok ağrıyordu, bileklerim ve ayaklarım acıyordu ve dudaklarım kurumuştu. Suya ihtiyacım vardı. Yatağın yanındaki düğmeyi fark edip sağlam elimle bastım ve bir saniye içinde genç bir hemşire içeri girdi.

"Uyanıksın." Yüzü, sanki arkadaşmışız ve hayatta olduğuma sevinmiş gibi aydınlandı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Berbat."

Başını salladı. "Anlaşılabilir." Dudaklarıma biraz buz koydu ve harika hissettirdi, sonra bana pipetli bir bardak verdi. "Birkaç yudum al, daha fazla değil, tamam mı?" Onu dinledim ve vücudum daha fazla su istese de talimatlarına uydum.

Birdenbire, etrafımda olup biten her şeyi aklım başına gelince, hafifçe ağladım ve elimi koruyucu bir şekilde karnımın üzerine koydum. "Bebeğim?"

Yüzünde bir anlayış ifadesi belirdi. "Bebek iyi." Elimi okşadı. "Doktor birazdan burada olacak."

Başımı yatağa geri koydum, içimi bir rahatlama kapladı. Bebeğim iyiydi. Bebeğimi korumuştum. Bizim bebeğimizi. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı ve yanaklarımdan aşağı akmalarını engellemek için hiçbir şey yapmadım.

Damian.

Ölmüştü. Benimle ebeveynliğin sevinçlerini keşfetmek için burada olmayacaktı. Onun planladığı geleceğe sahip olmamızı sağlayamayacaktı. Ona sevgi ve bir aile vermeyi hayal etmişim, bu ondan çalınmıştı, ama asla

bu şansı elde edemeyecektim. Bu bilgi beni öldürdü, ama aynı zamanda doğru olanı yapmıştı. Gömleği kan içinde kalmış halde uçurumun kenarından aşağı kayarkenki görüntüsü hala zihnimde tazeydi ve bir doktor odaya koşarken acı içinde çılgılık attım. Elimden tuttu ve serumu ayarlarken nabzımı kontrol etti.

"Sorun yok canım."

"Öldü!" diye bağırdım ve doktorun hemen ardından içeri koşan hemşire yatağa oturup elimi başımın üzerinde gezdirdi.

"Evet canım, o öldü. Sana bir daha asla zarar vermeyecek. Sosyopat öldü." Başımı inkarla salladım; hayır, o kötü değildi. O benim kurtarıcımdı. Babam bu dünyadaki kötülüktü. Ama ağzımı açıp açıklama yapamadan gözlerim kapandı ve karanlık beni ele geçirdi.

"Bayan Blake?" diye tekrarladı FBI ajanı Melissa ve düşüncelerimden sıyrıldım. Başımı ona çevirdim ve kaşlarımı kaldırdım.

"Evet?"

Meslektaş Ajan Connor ile bakiştikten sonra sorusunu tekrarladı: "Sosyopatla birlikte hapis yattığınız süre boyunca cinsel istismara uğradınız mı?"

Başımı salladım ve o da başını salladı, yüzünde acınası bir ifade vardı. Muhtemelen yalan söylediğimi ya da benzeri bir şey düşündü. Kötü adamla geçirdiğim zamandan sonra ne kadar zarar gördüğümü öğrenmek isteyen bir psikologdan sonra geldiler.

O, hayatımın aşkıydı.

Ölmüştü.

Bu beni perişan etti.

"Peki, gerçek adını biliyor musun?" Başımı tekrar salladım ve o da hayal kırıklığıyla içini çekti. Ne olursa olsun, onu koruyacaktım. Damian ve Dominic Scott'ın kim olduğunu kimsenin bilmesine gerek yoktu. "Seni neden kaçırdığını söyledi mi?" Sonunda, kolay bir cevabı olan bir soru.

"Evet." Ellerim battaniyenin kenarıyla oynuyordu. "Beni istiyordu." Melissa, defterine bir not daha yazarken gözleri daha da büyüdü.

"Uçurumda ne olduğunu bize anlatabilir misiniz? 911'i arayıp babanızın suçlu olduğunu iddia ettiniz. Biz olay yerine vardığımızda onu çoktan vurmuşunuz." Hem o hem de ortağı, cevabımı heyecanla

bekleyerek öne eğildiler. Bu dava onlara terfi kazandıracaktı; uluslararası suçluların yakalanması her gün olan bir şey değildi. Ancak sözleri beni şaşırttı, çünkü ben arama yapmamıştım. Damian ve beni nasıl tanıyorlardı? Ve neden babam tüm kötülükleri yapmışken ona bu kadar odaklanmışlardı? Ancak, onlarla tartışmak ya da onları umursamak için çok yorgundum.

Odamdaki kocaman pencereye, masmavi gökyüzüne baktım ve Damian'ın evinde geçirdiğim zamanlara ait görüntüler zihnimde bir anda canlandı.

İlk öpüşmemiz.

Dans.

Kulüpte buluşma.

Adam kaçırma.

Sevişme.

Gerçeği öğrenmek.

Aşk.

Her zaman sevgi.

Damian ve benden başka hiç kimse ilişkimizi anlayamazdı ve o beni dünyada sadece anılarla baş başa bırakmıştı. Bu acıyla tek başıma yaşamama sebep olduğu için ondan nefret ediyordum.

“Babam, çocukları sapık arzuları için kullanmayı seven zengin adamlar için örgütler yönetiyordu.” Connor'ın gözleri kısıldı, yumrukları sıkıldı ama hiçbir şey söylemedi. “Sosyopat da o çocuklardan biriydi. Oradan çıktı ve kendisini mahvedenleri cezalandırmayı hayatının amacı haline getirdi.”

Uzun süren sessizliğimden sonra Melissa boğazını temizledi. “Yani diğer tüm kurbanları da örgütün parçası mıydı?”

Başımı salladım.

“Baban mı başıydı?” diye sordu Connor nazikçe ve eli elime değdi, ama ben hızla elimi geri çektim. Kimsenin bana dokunmasına izin verilmiyordu. “Özür dilerim,” diye mırıldandı.

“Hayır, evet. Zindanı ve örgütü birkaç polisle birlikte o yönetiyordu, evet. Ama o çocuklarla asla birlikte olmadı ve onların en pahalı müşterisi olan daha büyük bir yatırımcıları vardı.”

“Adı neydi?” Melissa'nın sesi alçaldı, elindeki kalemi sıkıca kavradı. Sonunda ipucunu bulmanın heyecanından mıydı, yoksa öfkesinden mi?

“Bana hiç söylemedi. Sosyopat ona S diye hitap ediyordu.” Bir kez daha birbirlerine baktılar, sonra Connor boğazını temizledi.

“İşbirliğiniz için teşekkür ederiz, Sapphire. Bize annenizi görmek istemediğinizi söylediler.”

Yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi. "Hayır. Hiçbir zaman yakın olmadık. Şimdi başlamanın bir anlamı yok."

Başını salladı. "Anlayabiliyorum. Mesele şu ki, bu sözde S yakalanmadan önce, tek başına olmanız sizin için güvenli değil."

Sözleri üzerine kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes verdi. "Bir ipucumuz olduğunu biliyorlar ve senin söylemek istediğinden daha fazlasını bildiğinden şüpheleniyorlar. Kendi babanı öldürdün, peki onları ihbar etmeni engelleyen ne? Sosyopatın malıydın ve ondan korksalar bile, o artık ölü. Kimse seni koruyamaz." Gözleri karnıma kaydı. "Ya da bebeğini."

Biz hariç.

Ne istediklerini anlamam için kelimeleri söylemesine gerek yoktu. S'yi yakaladıktan sonra, ona karşı ifade vermem gerekiyordu.

"Tanık Koruma Programı mı?" diye fısıldadım ve ikisi de başka bir şey söylemeden başlarını salladılar. Aklımdan geçenleri biliyorlardı. Onu yakalamaları ne kadar sürecekti? Haftalar, aylar, yıllar? Her gün bir yalan içinde yaşamaya hazır mıyım? Kim olduğumu unutmaya? Buna değer miydi? Elim tekrar karnıma gitti ve bunun nasıl olacağını hayal ettim. Bebek, onunla kalan tek bağlantımdı. Gözleri onunki gibi olacak mıydı? Gülüşü? Saçları? Gözlerim yaşardı ve hızla sildim. Bebeğim hayatımın en önemli parçasıydı ve küçük meleğim için her şeyi yapardım. Ancak, kabul etmeden önce doğru şeyi yaptığından emin olmalıyım.

"Bunu bir düşünmem gerek."

"Size bir gün süre veriyoruz. İsteddiğiniz zaman bizi arayabilirsiniz," dedi Connor, cep telefonunu yatağımın yanına bırakarak.

Yanağıma kondurulan bir okşama, en yumuşak tüyler gibiydi.

Damian mı?

Yüzümde bir gülümsemeyle tekrar uyandım, ama annem görüldüğünde bu gülümseme hızla kayboldu. Elinde bir buket gül vardı ve bana daha yakından bakmak için eğildiğinde, çiçeklerin yaprakları tenime değdi.

“Tatlım, uyandın mı?” Sesi anne şefkatiyle doluydu ve ağlıyordu. İşte o zaman daha önce gördüğüm hemşirenin yakınlarda olduğunu ve anneme öfkeli bakışlar fırlattığını fark ettim.

"Kimliğini gösterdi ama senin uyanmanı beklemeye karar verdim, böylece onun seninle kalmasının sakıncası olup olmadığından emin olabileyim."

Anne gözlerini kısarak sert bir şekilde, "Ben onun annesiyim. Elbette benimle güvende," dedi. Hemşire omuz silkti ama yerinden kıpırdamadı.

Yatakta doğruldum, sırtımı yastığa yasladım ve başımı ona çevirdim. "Merak etme. En fazla on dakika sürer." Başını salladı ve odadan çıktı, ama çıkmadan önce yatağımın yanındaki düğmeye işaret ettiğini fark ettim. Demek annemle konuşmayı bitirdiğimde bir kez zile basmamı istiyordu. "Ne istiyorsun?" Annem yaklaştı, ama önümde tuttuğum elim onu durdurdu. "Bana dokunmana ya da sarılmana gerek yok. Son bir yıldır bensiz de hayatta kaldın. Kendini kontrol edebileceğinden eminim."

“Safir, bazı şeyler var—”

Tanrım, neden onun saçmalıklarıyla uğraşacak vaktim olmadığını anlayamadı?

“Seni affediyorum.” Şok içinde gözlerini kırptırdı. “Ne yapmış olursa olsun bir erkeği sevmenin ne demek olduğunu anlıyorum.” Rahatlamış bir nefes verdi. “Ama babamın bunu öğrendiğin anda yapmasına izin verdiğin için seni affetmiyorum. Bir erkeği sevmek başka bir şey, değerli hayatları mahvetmeye devam etmesine izin vermek başka bir şey. O tetiği çeken sen olmalıydın, anne.” Gözlerimden yaşlar süzüldü. “Eğer o Sosyopat babamın içindeki canavarın zerresine sahip olsaydı, uçurumdan aşağı yuvarlanan o olmazdı. Ben olurum.”

“Organizasyon—”

“Anne, bu örgüt mü? İmparatorluğun başıyla birlikte yaşadın. Kanıt bulabilir, FBI ile çalışabilir ve Tanık Koruma Programına girebilirdin. Bir şey yap! Masum çocukları etrafındaki adamların sapık arzuları için kullanan bu işten geçinme!”

“Bunlar sadece bizim toplumumuzdan erkekler değildi. Sadece Ken, Alfred, John ve—” Sözüünü kesti, elini ağzına götürerek neredeyse fazla bir şey söyleyecekti. Biliyordu. Bunu yeşil gözlerinde görebiliyordum.

Bilgi ve korku.

S.

“Anne, o kim?” Başını salladı, pencereye gitti ve elektronik sigarasını yaktı. “Anne, onlara kim olduğunu söyle de yakalasınlar.”

Boş kahkahası havayı doldurdu. “Ne kadar gücü olduğunu bilmiyorsun. Onu durduramazlardı.” Dumanı üfledi. “Sosyopatın yaptığı onca cinayetle belki durdurabileceğini düşünmüştüm, ama şimdi o bile gitti. Eminim S zaferle gülüyordur.” Gözlerinde kararlılıkla bana baktı. “FBI’ın sana ne teklif ettiğini biliyorum. Kabul et ve git. Benim için ölüsün. Ben asla iyi bir anne olmadım, içimde yoktu. Ama yine de iyi bir hayatın olabilir. Onu asla yakalayamayacaklar, Sapphire.” Sigarasını rekor sürede bitirdi ve çantasına attı. İçimdeki öfkeyi bastırmak imkansızdı.

"Yine söylüyorum, sen sadece kendini düşünen bir korkaksın."

"Hayır, bu durumda, ister inanın ister inanmayın, hayatınızı kurtarıyorum. Ve evet, biraz daha uzun yaşamak ve belki biraz huzur bulmak isterdim."

"Masum çocukları kullanan bir adamın dışarıda olduğunu ve asla cezasını çekmeyeceğini bilmek, huzur içinde yaşamınıza olanak sağlıyor mu?"

Çantasını ve paltosunu alıp kapıya doğru yöneldi, ama önce soruma cevap verdi. "Evet, Sapphire. Bu dünyada yaşamayı öğrenmen gereken şeyler var. S yenilmez." Bu sözlerle odadan çıktı.

Annem son otuz yıldır babamla birlikte yaşıyordu ve bana göre babam bir canavardı. Ama annem onu tüm kötülüklerin en kötüsü olarak görüyorsa, S ne tür bir canavar olmalıydı ki?

Telefonu elime alıp, rehberde Connor'ı aradım ve numarasını çevirdim. İlk çalışta açtı. "Sapphire?"

"Kabul ediyorum."

Connor

Sigaramdan son bir derin nefes çekerken telefonumu cebime geri koydum ve bu sinirlerimi yatıştırdı.

Sapphire koruma altına alınmayı kabul etti ve ben de onu ve taşıdığı bebeği korumak için elimden gelenin en iyisini yapacaktım. Yıllar önce hayatımı kurtaran bir adam için yapabileceğim son şey buydu. Bana ulaşacağını hiç düşünmemiştim, ama bir ay önce benimle iletişime geçti ve içinde bulundukları durumu bana bildirdi. John ve örgütü yıllardır hedefimizdi, ama onlara karşı yeterli kanıt bulamadık veya elde edemedik. S—bu piç kurusunun kim olduğunu da hiç bilmiyorduk.

İki gün önce gerçekleşen son görüşmemizde benimle bir anlaşma yaptı. Yıllar boyunca topladığı örgütle ilgili tüm bilgileri bana verdi; karşılığında da bana cevapsız bir arama bile yapsa, onu bulup en kısa sürede geleceğime söz verdi. Kadınını koruması gerekiyordu.

"Damian. Gerçekten öldün mü?" diye sordum soğuk geceye, cevap beklemeden. Balkondan son bir bakış attıktan sonra, Sapphire'in taşınma işlemlerini ve yapılması gereken tüm evrak işlerini başlatmak için ofise geri döndüm.

CHAPTER TWENTY-TWO

LIFE MEANT TO BE

Beş Yıl Sonra
Kuzey Carolina
2016

Safir

"Anneciğim."

"Evet, tatlım?"

"Kızma."

Kitabımın bir bölümünü daha yazmayı bıraktım ve sandalyemde dönerek yüzünde suçlu bir ifade olan dört buçuk yaşındaki kızıma baktım. Uzun, kehribar rengi saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve safir mavisi gözleri –tıpkı benimkiler gibi– cevabımı beklercesine irileşmişti. İncecik vücudundaki pembe elbise kirlenmişti ve ellerinde küçük bir köpek yavrusu tutuyordu. "Ne yaptın?"

Gözlerini birkaç kez kırıştırdıktan sonra elindeki yavru köpeği burnuma doğru kaldırdı. Karşımda, dili ağzından sarkmış, yüzümü inceleyen ve sonra da beni hızlıca yalayan sevimli bir Alman çoban köpeği yavrusu duruyordu. Acı içinde yanağımı yakındaki bir mendille silerken kızıma öfkeyle baktım. "Kristina, ne yaptın?"

"Onu bahçemizde buldum."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Bizim bahçemizde mi?"

Başını salladı ve yavru köpeği tekrar okşadı. "Meşe ağacının etrafında koşuyordu ve çok tatlı, anne. Onu sahiplenmeliyiz."

Derin bir nefes alarak kızımın gözlerine baktım. "Tatlım, onu yanımızda tutamayız. Muhtemelen etrafta dolaşıyor ve komşular onu arıyor."

Kristina inatla çenesini kaldırdı ve gözlerini kısarak, "O zaman onu yalnız bırakmamalıydılar. Onu sahipleniyorum, anneciğim." dedi.

Nefesim bir anlığına kesildi; babasını hatırlattığı her seferinde böyle olurdu. Ciddi anlamda, çocuklarına tek başına bakan tüm bekar annelere selam olsun, çünkü bu gerçekten çok zor bir iş.

Tanık Koruma Programı evraklarını imzaladıktan sonra, Connor ve Melissa bana farklı bir isim ve kimlikle yeni bir pasaport verdiler. Ben Katrina Jackson'dım, küçük yaşta yetim kalmış ve ekonomi nedeniyle Amerika'nın güneyindeki küçük bir sahil kentine taşınmaya karar vermiş bekar bir anneydim. Bana bir ev, ikinci el bir araba aldılar ve geçinmem için biraz para verdiler. Yerel kütüphanede bana bir iş buldular ve kimse bu işi istemediği için hamileliğime kimse aldırmış etmedi.

Bana her ay bir kez ulaşp hiçbir şeyin bitmediğini haber veriyorlardı ve ben de bunun asla bitmeyeceğinden şüpheleniyordum. Buradaki yalnızlık, yalnızlıktan delirdiğim zamanlarda yazılarıma odaklanmamı sağladı. Sonunda ilk romanımı kendi yayınım olarak çıkardım ve şaşırtıcı bir şekilde kitabım iyi sattı ve iyi para kazandırdı.

Bir yıl önce bebeğim sahile yakın bir eve aşık oldu ve onu reddetmek imkansızdı. Gözlerden uzak kalmalıydım, kimse beni burada aramayacaktı. Herkes zaten öldüğümü düşünüyordu. Burada küçük bir cennet köşemiz vardı ve çoğunlukla mutluydum. Hayatım güzeldi. Kasabada birkaç arkadaşım bile vardı ve topluluğun bir parçasıydık. Tüm bu senaryodaki tek olumsuzluk, sürekli olarak farklı imza günlerinde bulunup bulunmayacağımı soran e-postalar gönderen okuyucularımın görüşmememdi. Bütün bunlar çok tehlikeliydi; bu yüzden her seferinde reddetmek ve kimliğimi, bu durumda bir fotoğrafı, gizli tutmak zorunda kaldım.

Geceler kabuslarla doluydu, ama onlarla başa çıkmayı öğrendim.

"Tatlım, başkasının köpeğini sahiplenemezsin."

"Evet, yapabilirim."

"Hayır, yapamazsın—" Kapı zili yüksek sesle çaldı ve sözümü yarıda kesti. Ona kanepeye oturmasını işaret ettim. "Bu konuşma henüz bitmedi." Bunun yerine yere oturdu –çok şükür, tahtaydı– ve her şeye dokunan yavru köpeği kucağına aldı. Susamış mıydı? Harika, şimdi ben bile hayvana ilgi duymaya başladım. Çocukken bir köpeğim olmasını hayal ederdim ama ailem izin vermeyince bu hayalim çabucak öldü.

Hayır. Başımı salladım. Geçmişin anıları yeni hayatımda yer almamalıydı.

Kapıya doğru ilerlerken gözlerim oturma odasında dolaştı, etrafımdaki manzarayı takdir ettim. Evimizin genel renk teması mor ve beyazdı, duvarları ise Kristina'nın hayatının farklı dönemlerinden fotoğraflarımız süslüyordu. Mutfak genişti ve ortasında mor bir masa örtüsüyle kaplı

yuvarlak, ahşap bir masa vardı. Oradaki pencereler bahçemize bakıyordu, bu da Kristina'yı her zaman yakından takip etmeme olanak sağlıyordu.

Kahvaltı barı, büyük bir kanepe, iki sandalye ve düz ekran televizyon bulunan oturma odasına açılıyordu. Mobilyalar beyaz olmasına rağmen, üzerlerinde çeşitli mor battaniyeler ve mor halılar seriliydi. Odanın çeşitli yerlerine vazolar içinde güller yerleştirilmişti. Kokuları beni sakinleştiriyordu. Üst katta üç yatak odası ve iki banyo vardı. Bir misafir odamız vardı, ancak nadiren biri orada kalırdı.

Kristina'nın prenses tarzı odası tamamen mor tonlarındayken, benim odam da evin geri kalanıyla aynı renk temasına sahipti. En yakın arkadaşım Annie, her gün kirlenmeyi kendine görev edinmiş küçük bir çocukla her yeri beyaza boyamamın çılgınlık olduğunu söyledi. Doğruydu ama başka türüsünü de istemezdim ve evimi farklı şekilde dekore etmeyi reddettim. Ev bizim yuvamızdı, gerçek benliğimizin bir parçasıydı ve mükemmel olmasını istiyordum.

Sonunda kapıyı açtığımda, sırtı bana dönük bir adam karşımda duruyordu ve içimde bir şey durdu.

Yanımıza hiç erkek gelmedi.

Durmadan.

“Merhaba?” diye merakla sordum ve omuzları gerildi. Yavaşça arkasını döndü ve nefesim kesildi. Son beş yıldır erkekler aklımdan bile geçmiyordu. Hiç çıkmamıştım, çıkmak istememiştim, hele ki birinin yakışıklı olup olmadığını fark etmeyi hiç düşünmemiştim. Tanık Koruma Programı ve küçük bir çocuk, flört etmek için en uygun koşulları sağlamıyordu. Flört etmeyi tamamen bırakmamıştım. Bir gün evlenip Kristina için bir baba figürüne sahip olmak istiyordum, ama henüz çok erkendi. Ayrıca, burada tanıştığım hiçbir erkek içimde bir kıvılcım yaratmamıştı. Yakışıklıydılar, ama nedense bana yeterince baskın görünmüyorlardı ve zevklerimin tercih ettiği güçlü erkeklikten yoksunlardı.

Ama bu yabancı tam bir erkekti. Uzun boylu, geniş omuzlu, kaslı ve fit bir vücudu vardı ve bir gömleğin bu kadar esneyebileceğini gerçekten bilmiyordum. Yüzü sakalla kaplıydı ve dağınık bir saç kesimi vardı. Yüzündeki güneş gözlükleri gözlerinin rengini görmemi engelliyordu ama benim gözlerim boynundaki yaraları, sanki biri boğazını kesmiş gibi, gözden kaçırmadı. Elleri arka ceplerindeydi, birbirimize bakıyorduk ve garip bir his beni sardı, geçmişî hatırlattı.

O cevap veremedi Kristina bacağıma çarptı ve gözlerinde ilgiyle yabancıya baktı. Yavru köpek de kısa süre sonra onu takip etti ve şaşırtıcı bir şekilde yabancınn bacağının yanına oturdu.

“Şanslısın!” Kristina'nın sesi öfke doluydu.

"Şanslı mısın?" diye aptalca sordum.

Kızım başını salladı ve köpeğı işaret etti. "Adı bu."

Gözlerimi kapattım ve çocuğumla başa çıkmak için bir tür güç bulmak için dua ettim. "Tatlım, sana ait olmayan bir köpeğı isim veremezsin." Sonra yabancıya baktım; garip bir şekilde dikkati kızıma odaklanmış, onu inceliyordu. Ardından kızımın önünde çömeldi ve yavru köpeğı kucağına aldı; köpek hemen kollarında sakinleşti.

“Yavru köpeğı beğendin mi?” Sesi alçak, boğuk ve hafifçe atlamıştı. Sanki konuşmayı yeniden öğrenmiş gibiydi. Belki de boynundaki yaralar orijinal sesini kaybetmesine neden olmuştu. Kristina başını salladı ve adam yavru köpeğı ellerine verdi, Kristina'nın ağzı kocaman bir gülümsemeyle açıldı. “O senin.” Lanet olası köpeğı sıkıca kucakladı.

"Gerçekten mi?"

"Evet, o benim oğlum ama sanırım burada yaşamayı daha çok tercih ediyor."

Beklenmedik bir anda çığlık attı, kollarını adamın etrafına doladı ve tüm gücüyle ona sarıldı. Adam donakaldı, sonra nazikçe elleriyle ona sarıldı. Ardından onu bıraktı ve ayağı kalktı. Kristina heyecanla zıpladı.

“Anne, onu bizde tutabiliriz.” Onu düzeltmek için ağzımı açtım, çünkü bizi verandada yalnız bırakıp gözden kaybolan adama asla izin vermemiştim. “Öyle, değıl mi?” Kristina sinirli bir şekilde pantolonumu çekiştirdi ve derin bir iç çekerek başımı salladım, ama ellerim onu ondan aldı. Gözlerimde sert bir ifadeyle banyoyu işaret ettim. “Ellerinizi ve yüzünüzü yıkayın, hanımefendi. Sonra temiz kıyafetler giyin. Lucky'ye banyo yaptıracağım. Ve patileri kirliyse evde köpeklerle koşturmayın.”

Surat astı ama ben bu konuda taviz vermeyecektim, bu yüzden talimatlarımı uyguladı.

Banyoya doğıru yürürken, on dakika içinde nasıl olup da bir köpek yavrusu edindiğimi ve yeni komşumla tanıştığımı merak ettim.

Ya da daha da önemlisi, bana tek kelime etmeden, bu kadar ani bir şekilde gitmesinin beni hâlâ neden rahatsız ettiğı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde

Banyo rutinimi bitirdikten sonra Kristina'yı kontrol etmeye gittim ve rahat bir nefes aldım; Lucky yatağının köşesinde uyuyordu. Eğlenerek başımı salladım, yavru köpeği küçük bir battaniyeyle örttüm ve karanlıktan korkmasın diye mavi başucu lambasını açık bıraktım.

Kapıyı arkamdan kapatıp sırtımı kapıya yasladım ve derin bir nefes aldım. Tek başına çocuk yetiştirmek ne kadar yorucu olsa da, uykuya daldığı anlar nedense en kötüsü gibiydi, çünkü evde sessizlik hakim oluyordu ve anılardan ya da şeytanlardan kaçış yoktu. Odamıza gittim ve şaşırtıcı bir şekilde, perdeler rüzgarla yüksekte uçuşuyordu ve oda ay ışığıyla aydınlanıyordu. Saçımdaki tokaları çıkardım ve yumuşak esinti tenime değdikçe saçlarımın sırtıma dökülmesine izin verdim, taze plaj kokusu havayı doldurdu. Hâlâ havluyla sarılıyken vücut losyonunu aldım ve sürerken bacağıma yatağa kaldırdım.

Aniden etrafımdaki hava değişti ve anında başka birinin varlığı aklıma geldi. Güçlü eller beni arkadan yakaladı, biri çığlık atmamı engellemek için ağzımı kapattı, diğeri ise ellerimdeki losyonu alıp odanın karşısına fırlattı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık ve güçlü göğsünden sırtıma kadar, bunun bir erkek olduğunu anladım. Beni döndürdü ve şok içinde, bu gece verandada gördüğüm yabancı olduğunu fark ettim. Beni duvara itti, vücuduyla beni sıkıştırdı ve hâlâ eliyle ağzımı kapatıyordu. Bu pozisyon, onu daha iyi görmemi sağladı.

Benden sakladığı gözleri.

Kehribar gözler.

Çırpınmayı bıraktığımda, fısıltım odada yankılanırken elini ağzımdan çekti.

“Damian?”

Rusya'nın bir yerinde...

Uzun boylu adam balkonda durmuş, aşağıda insanlar eğlenirken önündeki manzarayı hayranlıkla izliyordu. Tamamen çıplaktı ama viskisini yudumlarken bu durumdan rahatsız görünmüyordu; odada sadece buzların şıkırtısı duyuluyordu. Elleri ve sırtı çeşitli dövmelemlerle kaplıydı, hayranlık duyulacak muhteşem bronz teninden neredeyse hiç eser kalmamıştı. İri ve kaslı bir vücudu vardı ve neredeyse hiç kimse ona korkmadan bakmazdı. Adamın omuz hizasına kadar uzanan siyah saçları geceleyin parlayarak gizemli bir görüntü oluştuyordu.

Terden sırlıslıkla sırtına yumuşak bir el dokunduğunda gerildi ve kadın parmaklarını İkizler burcunu temsil eden dövmenin üzerinde nazıkçe gezdirdi. Cinsel bir boşalma içermeyen her dokunuş onu tiksindiriyor ve eli vücudundan çekip almak istiyordu. İhtiyaç duyduğunda her zaman istekli bir vajinada penisini ıslatmaya hazırdı; görünüş ya da başka hiçbir şey önemli değildi. Tüm kadınlar, zaman zaman kullandığı yüz­süz bedenlerdi. Adamın huzursuz ruh hali onu ikinci tura geçmeye itiyordu, ki bunu nadiren yapardı, ancak kadın, özellikle dokunmamasını söylemesine rağmen, ona dokunma hatasını yaptı. Duş altında bir mastürbasyon seansı yeterli olacaktı.

"İşimiz bitti," dedi kısık ve hırıltılı bir sesle. Kadın ondan bir adım geri çekilirken, sırtındaki eli seğirdi. Başka bir şey söylemeden kıyafetlerini topladı ve bir dakika içinde odadan çıktı, onu yalnız bıraktı. Kadının aşırı kullanılmış parfümünün kokusundan şimdiden nefret ediyordu.

Otel odasında telefonunun bip sesi duyuldu ve yalnızlığına son verdi. Boş bardağı buruşuk yatağın üzerine fırlattı, telefonunu kaptı ve mesajı açtı. O hayatta.

Kalbi bir an durdu, sonra rahatlamış bir şekilde gözlerini kapatırken hızla atmaya başladı.

"Damian," diye fısıldadı ve elleri, her zamanki gibi, ona her zaman kardeşini hatırlatan ilk bıçak yarasını dokundurdu.

Damian ve Sapphire'in hikayesi "Sosyopatın İntikamı"nda sona eriyor.
Temmuz 2016'da geliyor.

ACKNOWLEDGMENTS

Öncelikle, yazmama ve bu hayali gerçekleştirmeme olanak sağlayan Tanrı'ya ve aileme teşekkür etmek istiyorum. Desteğiniz benim için çok şey ifade ediyor ve özellikle son teslim tarihlerine yetişmeye çalışırken ve size ulaşılmaz gibi görüldüğümde sizi çıldırttığını anlıyorum. Ama sizi seviyorum ve benim için yaptığınız her şey için minnettarım. Biçimlendirme, tanıtım görselleri ve web sitemle ilgili yaptığı muhteşem iş için Mayhem Cover Creations'a çok teşekkür ederim. Muhteşem kapak tasarımı için Perfect Pear Creative Cover'a teşekkür ederim.

Düzenleme sürecimde bana yardımcı olan Hot Tree Editing ekibine, özellikle Becky, Peggy ve Kayla'ya çok teşekkür ederim. Ayrıca değerli geri bildirimler veren ve olay örgüsündeki tüm boşlukları gidermemi sağlayan beta okuyuculara ve son gözden geçiren kişilere de minnettarım. Yaptıkları her şey için Enticing Journey Book Promotions'a teşekkür ederiz! Bana şans veren ve Damian ile Sapphire'in hikayesinin bu çılgın yolculuğuna katılan tüm blog yazarlarına ve okuyuculara teşekkür ederim.

CONTACT ME

FACEBOOK - TWITTER - E-POSTA - WEB SITESİ

İçindekiler

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On üçüncü Bölüm

On dördüncü Bölüm

On beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On yedinci Bölüm

On sekizinci Bölüm

Ondokuzuncu Bölüm

Yirmiinci Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm

Teşekkürler

Benimle iletişime geçin

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM